Karl May

Karl May

Winnetou

Tâlharii Pustiului

NEGUSTORUL.

S-au scurs trei luni de când războinicii Poncas fuseseră puşi pe fugă de dragoni. Deşi trecuse atâta vreme, ne mai resimţeam încă de pe urma celor întâmplate. Speranţa noastră ca Old Firehand să rămână în viaţă se împlinise, dar vestitul vânător îşi revenea foarte greu. Era atât de slăbit, încât nici nu se putea ridica în picioare. Renunţasem la ideea de a-1 duce la Fort Randall şi îl îngrijeam cum ne pricepeam. De fapt, „medicul” nostru era Winnetou.

Rana lui Harry se vindecase, iar rănile lui Winnetou, destul de numeroase dar nu foarte grave, se închiseseră şi ele. Nici eu nu mai aveam probleme cu „amintirile” pe care duşmanii mi le lăsaseră pe tot trupul. Este adevărat că mai aveam dureri destul de mari, dar mă învăţasem să suport durerea întocmai ca un indian. Sam, Dick şi Will se simţeau cel mai bine, dacă se poate spune aşa. Ei se aleseseră doar cu nişte vânătăi.

Era de aşteptat ca Old Firehand să se mai odihnească o vreme, după ce avea să se însănătoşească. Trebuia să se cruţe cât mai mult şi viaţa vânătorului din Vest este necruţătoare. De aceea vestitul vânător hotărâse ca, după convalescenţă, să plece în Est, la fiul său cel mare. Desigur că Harry avea să îşi însoţească tatăl.

În „fortăreaţă” erau adunate o grămadă de piei şi de blănuri pe care am fi vrut să le valorificăm, mai exact să le vindem. Noi, cei care ne găseam în „fortăreaţă”, nu ne simţeam în stare să facem drumul până la Fort Randall. Norocul nostru a fost că unul dintre militarii care

rămăseseră în „fortăreaţă”, spre a ne sta alături la nevoie, ne-a dat un sfat. Spunea acel soldat că la Cedar Creek s-ar fi oprit un pedlar1 care cumpăra şi vindea orice şi care plătea uneori chiar cu bani gheaţă marfa pe care-o cumpăra.

Ce era de făcut? Nu puteam trimite un militar la Cedar Creek, pentru că niciunul dintre soldaţi nu avea voie să-şi părăsească postul. M-am oferit să plec eu. Militarii mi-au spus să fiu cu băgare de seamă, pentru că războinicii Sioux-Okananda se vânturau pe acolo. Desigur că negustorul nu avea de ce să se teamă de ei, pentru că indienii nu făceau nici un rău negustorilor, dar eu trebuia să fiu foarte atent. M-am bucurat mult când Winnetou s-a oferit să mă însoţească. Apaşul cunoştea foarte bine locurile, şi am pornit la drum.

Cum să-l găsim pe negustor? Dacă se afla în vreun sat de-al indienilor, trebuia să fim deosebit de atenţi. Ştiam însă că,pe malul lui Cedar Creek se găsea şi o aşezare a albilor, oameni care avuseseră curajul de a se stabili în părţile acelea, cu mulţi ani în urmă. Trebuia, deci, să ajungem mai întâi în acea aşezare pentru a încerca să aflăm unde anume se găsea negustorul nostru. Am mers de-a lungul râului şi, timp de mai multe ceasuri, nu am găsit nici urmă de aşezare omenească. Abia spre înserat am văzut înaintea noastră nişte suprafeţe de pământ cultivate. Pe malul unui pârâu ce-şi revărsa apa cristalină în Cedar Creek, am zărit o casă destul de mare, ridicată din trunchiuri de copac. Am observat că era împrejmuită cu gard, iar în curte se vedeau nişte vaci şi câţiva cai. Ne-am apropiat de locuinţă şi ne-am legat armăsarii de gard. Pe una dintre ferestruicile mici ale rudimentarei construcţii au ieşit la iveală ţevile lungi ale unei puşti şi s-a auzit un glas:

— Staţi pe loc! Aici nu-i cuib de porumbei în care oricine poate intra când pofteşte! Dumneata, albule, cine eşti şi ce doreşti?

— Sunt un neamţ oarecare şi-1 caut pe negustorul despre care se spune că s-ar afla prin părţile astea.

1 Negustor (n.a.).

— Dacă ştiţi că un negustor s-ar afla prin părţile astea, atunci mai căutaţi-1. Nu vreau să am de-a face cu dumneavoastră! Plecaţi de-aici!

— Dar, domnule, eu nu v-am rugat decât să-mi spuneţi unde-1 pot găsi pe negustor! Numai vagabonzii sunt goniţi astfel!

— Tocmai! Şi dumneavoastră sunteţi ceea ce aţi spus!

— Credeţi că suntem vagabonzi?

— Da, întocmai!

— De ce?

— Asta-i treaba mea! Nu sunt nevoit să vă răspund la întrebare. Oricum, aţi minţit atunci când mi-aţi spus că sunteţi neamţ!

— Dar ăsta-i adevărul!

— Da' de unde! Un neamţ n-are curajul să umble prin părţile astea! Numai Old Firehand care e într-adevăr neamţ ar avea curajul să vină pe-aici!

— De la Old Firehand vin eu acum!

— Hm! Dumneavoastră? Şi de unde ziceţi că veniţi, mă rog?

— Din tabăra lui Old Firehand, care se găseşte pe malul râului Mankizita, în munţi. Ne-au trebuit două zile ca să ajungem de-acolo până aici.

— Un anume Dick Stone a trecut pe la mine şi mi-a spus că, în vreo două zile, ajunge de-aici în tabăra lui Old Firehand.

— Dick Stone mi-e prieten.

— Se prea poate, dar tot nu am încredere în dumneavoastră. Aveţi alături un indian şi în vremurile astea tulburi nu poţi să ai încredere în indieni.

— Dacă acest indian v-ar călca pragul, s-ar cuveni să fiţi onorat, căci el este Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Winnetou? Dumnezeule! De-ar fi el! Să-mi arate puşca lui!

Winnetou şi-a luat puşca de pe spate şi a ridicat-o astfel încât omul din colibă să vadă ţintele de argint cu care era împodobită arma;

— Ţinte de argint! a exclamat bărbatul care ne ţinea la respect cu puşca. Este Winnetou! Şi dumneavoastră, domnule, aveţi două puşti, una mică şi una mare. Acuma cred că m-am lămurit! Nu cumva puşca aia mare este un doborâtor de urşi?

— Ba da!

— Şi puşca aia mică nu e cumva o carabină Henry?

— Ba da, întocmai!

— Atunci înseamnă că dumneavoastră sunteţi Old Shatterhand, despre care se zice că-i neamţ!

— Eu sunt într-adevăr Old Shatterhand.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci poftiţi, poftiţi, domnilor! Sunt onorat să vă primesc în umila mea casă. O să vă dau tot ce doriţi, numai să am toate cele ce vă sunt de trebuinţă.

Cele două ţevi lungi au dispărut şi, peste câteva clipe, omul a ieşit în pragul locuinţei sale. Era un bărbat înalt şi uscat. Se vedea că luptase cu greutăţile vieţii, fară a se lăsa doborât de ele. Am intrat în casă, unde se aflau soţia şi unul din băieţii gazdei noastre. Am aflat că omul mai avea doi băieţi mai mari, dar că amândoi erau plecaţi în pădure să taie nişte pomi.

Locuinţa colonistului era alcătuită dintr-o singură încăpere, ce-i drept destul de mare. Pe pereţi se vedeau atârnate mai multe puşti şi diferite alte arme. Deasupra focului din vatra simplă, făcută din piatră de prund, era atârnată o oală din fier, în care fierbea apa. Lângă vatră, pe o scândură din lemn, erau aşezate vase din tablă. Câteva lăzi ţineau locul dulapurilor de haine şi cămărilor. în tavan erau prinse cârlige, iar pe aceste cârlige era atâta carne afumată, încât familia, compusă din cinci persoane, avea provizii pentru mai multe luni. într-un colţ se afla o masă

lungă, din lemn, meşterită, probabil, de stăpânul casei. Această masă era încadrată de mai multe scaune făcute probabil tot de gazda noastră. Am fost poftiţi să ne aşezăm la masă şi, în timp ce mezinul familiei se îngrijea de caii noştri, stăpâna casei ne-a oferit o masă îmbelşugată.

— Domnilor, a spus colonistul, după câteva clipe de tăcere, nu trebuie să vă supăraţi pentru că v-am întâmpinat astfel. Prin părţile astea trebuie să fii mereu cu ochii în patru. Războinicii SiouxOkananda au prădat şi au ucis familia unui colonist, care-şi construise şi el o casă din bârne. Locuinţa colonistului despre care v-am vorbit se află la o distanţă de o zi de mers călare faţă de locul în care ne găsim noi acum. Nici în albi nu mai poţi avea încredere, pentru că cei ce se perindă pe-aici sunt răufăcători urmăriţi de lege în Est. Vreţi să ajungeţi la negustor? Aveţi să-i vindeţi ceva?

— Da, am răspuns eu, în timp ce Winnetou nu scotea nici o vorbă, aşa cum îi era obiceiul.

— Ce aţi dori să-i vindeţi? Nu vă întreb din curiozitate, ci doar pentru că aş vrea să vă îndrum mai bine.

— Vrem să-i vindem nişte piei şi nişte blănuri.

— Multe?

— Destul de multe.

— Şi vreţi în schimbul lor bunuri sau bani?

— Bani, dacă s-ar putea.

— Atunci negustorul pe care-1 căutaţi este omul potrivit. Ceilalţi negustori care mai trec pe-aici nu dau bani, ci marfă la schimb. Omul pe care vreţi să-1 găsiţi şi spre care vă voi îndruma are bani, ba chiar şi pepite. Negustorul despre care vă vorbesc eu e un om cu bani, nu un amărât care-şi duce toată marfa în spinare.

— E şi cinstit?

— Hm, cinstit! Ce înţelegeţi dumneavoastră prin cinstit? Un pedlar vrea să pună la cale nişte afaceri, adică ţine şi el să aibă un câştig. Omul care se lasă tras pe sfoară de un negustor poartă singur vina de a se fi lăsat dus de nas.

Negustorul ăsta de care vă tot spun are patru sau cinci oameni de-ai lui, care-1 însoţesc peste tot.

— Unde credeţi că-1 putem găsi?

— O să aflaţi asta chiar azi, pe înserat. Trebuie să treacă pe la mine un om de-al negustorului, un anume Rollins. A fost ieri aici şi a plecat în susul râului ca să ajungă şi pe la alţi colonişti. O să se întoarcă aici. De altfel, Braddon, negustorul, a avut ghinion în ultima vreme.

— Cum aşa?

— S-a întâmplat de două-trei ori ca negustorul să vină într-o aşezare pentru a vinde marfă şi a găsit aşezarea părăsită şi prădată de indieni, cu casele arse până-n temelii. Pentru el asta-i pierdere de vreme. Pe lângă asta, omul îşi pune şi viaţa în primejdie, pentru că indienii tl pot ataca, chiar dacă este negustor.

^Aceste atacuri ale indienilor, despre care mi-aţi vorbit, s-au petrecutiundeva în apropierea gospodăriei dumneavoastră?

— Da, pe-aproape. Mă rog, aici în Vest cuvintele „aproape” şi „departe” au alt înţeles decât în lumea civilizată. Cel mai apropiat vecin e la o distanţă de opt mile faţă de noi.

— Păcat că sunteţi la aşa mare distanţă unul faţă de altul, pentru că nu vă puteţi ajuta la nevoie.

— Aveţi dreptate, sir! Este întocmai precum spuneţi! De casa bătrânului Cropley n-or să se apropie indienii! Hm, numele meu este Cropley, sir, da' nu trebuia să vă mai spun eu asta, că înţelegeaţi dumneavoastră cum stau lucrurile!

— Nu vă e teamă? Sunteţi aici numai patru oameni care pot să lupte.

— Patru? Puteţi s-o puneţi şi pe soţia mea la socoteală, sir! Ea nu se teme de indieni şi ştie să mânuiască puşca la fel de bine ca mine!

— Vă cred, vă cred, dar dacă sunteţi atacaţi de o ceată numeroasă de războinici, tot sunteţi pierduţi. Ştiţi şi dumneavoastră că, dacă vânătorii sunt numeroşi, iepurii pot lăsa deoparte orice speranţă!

— Hm! De ce trebuie să fiu eu iepure? Nu sunt un vânător vestit, aşa ca dumneavoastră, n-am nici puşcă împodobită cu ţinte de-argint, nici carabină Henry, dar avem şi noi puşti şi sunt puşti bune. Dacă închid uşa casei, nu mai poate intra nimeni aici. Pot să fie şi o sută de indieni afară. I-am împuşca pe toţi până la unul. Ascultaţi! Ăsta trebuie să fie Rollins!

Am auzit şi noi tropot de cal. Apoi Cropley a ieşit în curte şi a stat de vorbă cu cineva. După aceea a intrat în casă aducând cu sine un străin şi spunând:

— Acesta este domnul Rollins, despre care v-am povestit deja. Dumnealui e unul dintre oamenii negustorului pe care-1 căutaţi. Apoi, întorcându-se spre Rollins, i-a zis acestuia: Vă spuneam afară, în casa mea vă aşteaptă o mare surpriză. Domnii aceştia pe care-i vedeţi aici sunt Winnetou, căpetenia apaşilor, şi Old Shatterhand, vestitul vânător, despre care trebuie să fi auzit povestindu-se. Dânşii îl caută pe domnul Braddon. Au o grămadă de blănuri şi de piei pe care ar dori să i le vândă.

Rollins era un om în floarea vârstei destul de înalt şi bine făcut, un bărbat ce lăsa impresia că era cowboy. în ochii cenuşii ai acestui om ce părea să aibă muşchi de oţel se puteau citi hotărârea şi curajul. Bărbia masivă accentua impresia de duritate pe care ţi-o lăsa omul la prima vedere.

Rollins voia să pară cu orice preţ un om manierat şi respectuos. Cu toate astea, nu-mi plăcea deloc felul în care ne privea. Atunci când întâlneşti doi oameni vestiţi, cum se presupunea că am fi fost noi, se cuvine să te bucuri. Un alt motiv de bucurie ar fi trebuit să fie pentru Rollins şi afacerea bună care i se propunea. Pe faţa lui însă nu se vedea nici cea mai mică urmă de încântare. Mai mult decât atât, când Cropley i-a spus cine eram, mi s-a părut că Rollins ne-a privit cu ură. Mi-am zis că poate a fost doar o părere şi l-am rugat pe domnul Rollins să aibă amabilitatea de a sta puţin de vorbă cu noi. Gazda i-a oferit şi mâncare, dar oaspetelui nu părea să-i fie foame. De altfel, s-a ridicat

foarte curând de la masă, zicând că ar vrea să se îngrijească de calul său. Această treabă nu ar fi trebuit săi ia prea mult timp, dar a trecut mai bine de un sfert de ceas şi respectabilul domn Rollins nu a apărut. Pentru că devenisem neîncrezător, am ieşit în curte în speranţa că-1 voi zări. Calul său era legat de gard, dar omul nu se zărea nicăieri. După o vreme, l-am văzut apărând. Când m-a zărit, Rollins a grăbit pasul. Luna răsărise, şi de aceea l-am întrebat, zâmbind:

— Vă place să vă plimbaţi sub clar de Lună, domnule Rollins?

— Nu sunt un romantic! mi-a răspuns omul, sec.

— Mie aşa mi s-a părut. Doar am văzut că vă place Luna.

— Nu mă plimb eu de dragul Lunii. Ştiţi, nu prea mi-e bine. Cred că mi-am stricat stomacul în dimineaţa asta. Am simţit nevoia să fac un pic de mişcare. Asta-i tot, sir!

Rollins mi-a dat această explicaţie pe un ton binevoitor. Fusese chiar respectuos. Juca teatru sau îşi dăduse seama că la început nu se purtase cuviincios? Oare de ce mă preocupa atât de mult acest om? Era propriul său stăpân şi se putea comporta cum voia. Un om trăit în Vest nu poate avea încredere în oricine şi poate de aceea eram suspicios. Am intrat în casă şi am început să vorbim despre treburile noastre. Rollins părea acum un bărbat educat, care ştia cum să se poarte şi cum să vorbească. Suspiciunile mele au dispărut ca prin farmec. Trebuia să aflăm neapărat unde se găsea negustorul.

Fără încuviinţarea sa nu puteam face un târg cu Rollins, dar acesta ne-a spus:

— Nu ştiu unde se află acum domnul Braddon. Nu vă pot spune unde va fi dânsul mâine sau poimâine. Eu nu fac altceva decât să iau comenzile în locul dânsului. Apoi îi spun despre ce este vorba când îl întâlnesc. Cât ne-ar trebui ca să ajungem în tabăra domnului Firehand?

— Două zile.

— Hm! Peste şase zile domnul Braddon se va afla pe malul lui Red River. Aş avea timp să vă însoţesc, să văd marfa şi să-i fac un preţ. După aceea aş putea ajunge la Red River şi l-aş aduce pe domnul Braddon la dumneavoastră. Desigur că asta s-ar întâmpla doar dacă ne-am înţelege la preţ şi aş fr de părere că domnul Braddon ar fi de acord cu acesta. Ce ziceţi, sir?

— Bineînţeles că trebuie să vedeţi marfa înainte de-a o cumpăra, dar aş fi mulţumit dacă l-am putea întâlni pe domnul Braddon chiar aici.

— Din păcate, asta nu se poate, şi chiar dacă ar fi domnul Braddon aici, s-ar pune problema dacă dumnealui ar putea să vă însoţească. Ştiţi, noi facem afaceri de tot felul şi domnul Braddon nu-şi poate pierde două zile, dacă nu este sigur că încheie un târg. De aceea sunt convins că oricum ar fi trimis pe unul dintre noi să vă însoţească. Este bine că sunt eu aici. Spuneţi-mi dacă sunteţi sau nu de acord să vă însoţesc. Vreau să ştiu şi eu ce fac!

Nu aveam nici un motiv să-1 refuz. Mai mult decât atât, eram convins că făceam ceea ce trebuie. De aceea i-am spus:

— Dacă aveţi timp, puteţi să ne însoţiţi, dar vom porni mâine dimineaţă.

— Este foarte bine aşa! Oamenii de felul nostru nu au nici o clipă de pierdut. Ar fi bine să pornim la drum în zori. Cred că «r fi bine să ne culcăm devreme.

Nu mi-am dat seama decât mai târziu că, prin această propunere, Rollins urmărea un anumit scop. Mai mult decât atât, omul a ajutat-o pe soţia lui Cropley să pregătească pentru fiecare dintre noi câte un culcuş. Stăpânul casei ne-a poftit să rămânem peste noapte sub acoperişul său, dar l-am refuzat politicos, zicând:

— Mulţumim, dar noi ne simţim mai bine dacă dormim sub cerul liber.

— Bine, domnule Shatterhand, dar afară e răcoare şi nu veţi putea dormi! a spus Cropley.

— Suntem obişnuiţi cu răcoarea nopţii, am replicat eu.

Şi Rollins a încercat să ne convingă că era mai bine să dormim în casă, dar insistenţele lui au fost zadarnice. Pe moment purtarea lui nu ni s-a părut suspectă. Abia când l-am cunoscut mai îndeaproape, ne-am putut da seama că omul avea un plan.

Înainte de a ieşi din casă, Cropley ne-a spus:

— Am obiceiul de a încuia uşa peste noapte. Vreţi cumva s-o las descuiată în noaptea asta?

— De ce s-o lăsaţi descuiată?

— Poate că veţi avea nevoie de ceva.

— Vă mulţumim de grijă, dar nu vom avea nevoie de nimic. Prin părţile astea de lume este mai bine ca, peste noapte, oamenii să-şi zăvorască uşile.

După ce am părăsit casa, am auzit foarte limpede zgomotul zăvorului. Luna lumina totul în jur şi umbra casei învăluia în întuneric ţarcul în care se găseau caii. Ne-am tras şi noi la umbră pentru a ne odihni. Hatatitla şi Ilci, armăsarul lui Winnetou, stăteau întinşi unul lângă altul. Mi-am luat pătura, am întins-o pe jos şi mi-am pus capul pe grumazul calului meu, aşa cum făcusem de nenumărate ori. Lui Hatatitla îi făcea plăcere să-mi simtă capul pe grumaz. Am adormit numaidecât.

Cred că a trecut un ceas de când închisesem ochii şi m-am trezit brusc, mirat de faptul că Hatatitla se mişcase. Când eram lângă el, armăsarul meu avea obiceiul de a sta foarte liniştit. Acum înălţase capul şi trăgea aer pe nări, manifestându-şi astfel neliniştea. Am văzut în ce direcţie privea Hatatida şi m-am strecurat încet într-acolo. Am ajuns în apropierea gardului ce împrejmuia casa lui Cropley şi am zărit la vreo două sute de paşi de mine mai mulţi oameni care se apropiau târâş. M-am întors spre a-1 trezi pe Winnetou, dar apaşul era deja în spatele meu.

— Vede fratele meu oamenii de-acolo? l-am întrebat eu.

— Da. Sunt războinici roşii.

— Cred că sunt războinici Okananda. Vor să atace casa lui Cropley.

— Aşa este precum spune fratele meu. Trebuie să intrăm în casă.

— Da, trebuie să-1 ajutăm pe colonist, dar nu putem lăsa caii aici. Războinicii Okananda i-ar lua cu siguranţă.

— O să-i ducem în casă. Repede! Este bine că ne aflăm într-un loc întunecos. Războinicii Sioux nu ne-au zărit!

Ne-am luat caii şi ne-am apropiat de casă. Winnetou voia să bată la geam, când am văzut spre surprinderea mea că uşa era deschisă. Am împins-o şi am intrat în casă. Winnetou m-a urmat imediat.

Trezit de zgomotul pe care-1 făcusem, Cropley a sărit în picioare, întrebând speriat:

— Cine-i acolo? Ce s-a întâmplat? Ce caută caii în casă?

— Noi suntem, Winnetou şi Old Shatterhand, am răspuns eu.

— Dumneavoastră? Şi cum aţi intrat în casă?

— Pe uşă.

— Nu se poate! Am zăvorât-o chiar eu!

— Cu toate astea, uşa era deschisă.

— Doamne, poate n-am tras eu zăvorul cum trebuie! Bineînţeles că zăvorâse cum trebuie, dar Rollins deschisese uşa, după ce colonistul a adormit, astfel încât indienii să poată intra în casă nestingheriţi.

— De ce aţi adus caii în casă? a întrebat gazda noastră.

— Ca să nu ne fie furaţi.

— Furaţi? Cine să-i fure?

— Războinicii Sioux-Okananda, care vin încoace să vă prade. Oricine îşi poate închipui agitaţia care s-a iscat îndată ce am rostit aceste cuvinte. Ce-i drept, Cropley ne spusese că nu se teme de indieni, dar când a aflat că aceştia vin într-adevăr, s-a speriat foarte tare. Rollins părea a fi la fel de speriat ca şi membrii familiei colonistului. Winnetou le-a cerut tuturor să tacă:

— Nu mai ţipaţi! a spus el. Cu ţipete nu ne putem învinge duşmanii. Trebuie să ne gândim repede cum îi putem respinge.

— Nici nu mai trebuie să ne gândim ce este de făcut, a spus Cropley. O să-i împuşcăm pe rând, de îndată ce se apropie de casă, avem destulă lumină. Luna s-a înălţat pe cer.

— Nu putem face asta, a replicat Winnetou.

— De ce nu?

— Pentru că nu luăm viaţa unui om decât atunci când nu avem altă cale.

— Păi acum chiar nu avem altă cale. Trebuie să le dăm o lecţie potăilor roşii. O lecţie pe care n-or s-o uite toată viaţa.

— Fratele meu alb spune despre indieni că sunt potăi roşii? a întrebat Winnetou, cu asprime. Să nu uite că şi Winnetou este indian! Winnetou îi cunoaşte pe indieni mai bine decât fratele său alb! Dacă indienii atacă un alb, atunci fie că acel alb s-a purtat urât cu ei, fie un alt alb i-a îndemnat să facă rău, făgăduindu-le ceva. Războinicii Poncas au atacat tabăra lui Old Firehand numai pentru că în fruntea lor se găsea o faţă palidă. Dacă războinicii SiouxOkananda se află aici şi vor să te prade, atunci asta se întâmplă tot din vina unui alb.

— Nu cred.

— Căpeteniei apaşilor nu-i pasă ce crezi tu, pentru că Winnetou bănuieşte cum stau lucrurile.

— Chiar dacă ar fi precum spui, indienii Okananda ar trebui pedepsiţi pentru că s-au lăsat îndemnaţi să facă rău. Pe cel ce vrea să mă prade îl împuşc! Este dreptul meu şi sunt hotărât să mă folosesc de acest drept!

— Nu ne pasă de dreptul tău! Poţi să te foloseşti de el atunci când eşti singur. Acum se află alături de tine Old Shatterhand şi Winnetou, iar ei sunt obişnuiţi ca oamenii să le dea ascultare. De la cine ai cumpărat pământul pe care se află casa şi gospodăria ta?

— Cumpărat? Crezi că am fost atât de prost încât să cumpăr pământul? M-am aşezat aici, pentru că aici mi-a plăcut! Dacă voi rămâne atât cât zice legea, pământul pe care se află casa şi gospodăria mea va fi al meu.

— Pe indienii Sioux care sunt proprietarii acestui pământ nu i-ai întrebat dacă te poţi aşeza aici?

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva!

— Şi atunci te mai miri că pentru ei eşti un hoţ care le-a furat pământul? Tu spui despre ei că sunt potăi roşii? Tu vrei să-i împuşti pe războinicii Sioux-Okananda? îndrăzneşte numai să tragi asupra lor, şi Winnetou te va împuşca!

— Bine, dar ce să fac? a întrebat colonistul, intimidat de cuvintele pe care le rostise Winnetou,

— Nimic nu trebuie să faci tu! Nimic! Old Shatterhand şi Winnetou vor face tot ce trebuie. Dacă ne dai ascultare, nu ţi se va întâmpla nimic.

În timp ce apaşul îi vorbea lui Cropley, eu m-am apropiat de una dintre ferestre pentru a vedea ce fac războinicii Okananda. Deocamdată, nu se zărea niciunul. Era de presupus că indienii dădeau mai întâi un ocol casei pentru a se asigura că nu aveau de înfruntat nici o primejdie.

Winnetou s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Fratele meu alb îi zăreşte?

— încă nu.

— Vom face astfel încât să nu curgă sânge.

— Cropley a furat pământul de la indienii Sioux. Poate că ei nu vin aici doar pentru că gazda noastră se găseşte pe pământul Ion

— Poate. Cum să-i izgonim, fără a vărsa nici o picătură de sânge?

— Fratele meu Winnetou cunoaşte răspunsul la fel de bine ca mine.

— Fratele meu alb mi-a ghicit gândul, aşa cum se întâmplă mereu. îl vom prinde pe unul dintre ei.

— întocmai. îl vom prinde pe războinicul ce va veni la uşă ca să tragă cu urechea.

— Cu siguranţă că va veni o iscoadă care-şi va lipi urechea de uşa casei, pentru a auzi ce se petrece înăuntru.

M-am dus la uşă, am tras zăvorul şi am deschis-o puţin, adică doar atât cât să pot privi afară. Apoi m-am întins pe burtă şi am aşteptat. în casă era întuneric. Nimeni nu făcea nici o mişcare. A trecut destul de multă vreme până când l-am auzit pe indian venind. Mai bine spus, nu l-am auzit ci l-am simţit, aşa cum numai un vânător trăit în Vest îşi poate simţi duşmanul. Războinicul se târa pe burtă. S-a apropiat de uşă. A pipăit-o. Am deschis uşa cu totul şi l-am apucat de gât. Indianul a început să dea din mâini şi din picioare, dar nu a fost în stare să scoată nici măcar un sunet. L-am târât în casă, iar Winnetou a închis uşa şi a zăvorât-o.

— Faceţi lumină, domnule Cropley! i-am spus eu colonistului. Să-1 vedem şi noi la faţă pe acest războinic!

Cropley mi-a îndeplinit numaidecât rugămintea, aprinzând o lumânare de seu şi apropiind-o de faţa indianului.

— E Cal maroniu, căpetenia războinicilor Sioux-Okananda! a exclamat Winnetou. Fratele meu Old Shatterhand a pus mâna pe un vânat de mare preţ!

Indianul pe care-1 strânsesem de gât atât de tare încât mai-mai că i se tăiase răsuflarea a tras adânc aer în piept şi a şoptit, cuprins de o adâncă mirare:

— Winnetou, căpetenia apaşilor!

— întocmai! a spus Winnetou, dând din cap. Tu îl cunoşti pe Winnetou, căci l-ai mai văzut, dar pe albul care se află lângă mine nu l-ai mai întâlnit nicicând. Ştii cine este?

— Old Shatterhand?

— Aşa este! Old Shatterhand te-a apucat de gât şi te-a târât aici, fără ca tu să i te poţi împotrivi. Te afli în mâinile noastre. Ce crezi că vom face noi acum?

— Fraţii mei cei vestiţi îi vor reda libertatea lui Cal maroniu.

— Crezi cu adevărat că asta vom face?

— Fără îndoială că aşa va fi. Războinicii Sioux-Okananda nu sunt duşmanii apaşilor.

— Războinicii Okananda fac parte din neamul Sioux. Şi războinicii Poncas ce ne-au atacat nu demult aparţin aceluiaşi neam.

— Nu avem legături cu războinicii Poncas.

— Nu trebuia să-i spui asta lui Winnetou. Winnetou este prietenul tuturor indienilor. Cel ce face un rău este duşmanul lui Winnetou, indiferent din ce trib face parte. Dacă tu spui că voi nu aveţi legături cu războinicii Poncas, înseamnă că rosteşti o minciună. Winnetou ştie prea bine că indienii Poncas şi indienii Okananda nu s-au luptat niciodată între ei. El mai ştie de asemenea că acum indienii Okananda au legături strânse cu cei din tribul Poncas. Cuvintele tale nu au ajuns la urechea lui Winnetou. Voi aţi venit aici pentru a prăda aceste feţe palide. Crezi că Old Shatterhand şi Winnetou vor trece cu vederea asemenea faptă?

Căpetenia Okananda a tăcut, privind în pământ. Apoi a întrebat:

— De când este Winnetou, marele şef de trib al apaşilor, un om nedrept? Winnetou a ajuns să fie vestit tocmai pentru că nu a făcut niciodată o nedreptate. Astăzi el îi face o nedreptate lui Cal maroniu!

— Te înşeli. Ceea ce vreţi să faceţi voi nu este drept!

— De ce? Oare acest pământ nu este al nostru? Oare nu se cuvine ca un om ce vrea să trăiască aici să vină mai întâi la noi şi să ne întrebe dacă vrem sau nu să îl lăsăm să-şi ridice casa pe pământul nostru?

— Este întocmai precum spui.

— Albii pe care-i vezi în această casă nu ne-au întrebat dacă pot trăi pe pământul nostru. Oare nu avem dreptul să-i gonim de aici?

— Şi Winnetou spune că aveţi acest drept, dar se pune întrebarea cum vă folosiţi de dreptul vostru. Este oare nevoie să prădaţi, să daţi foc şi să ucideţi pentru a-i izgoni pe albi de pe pământurile voastre? Este oare nevoie să vă

strecuraţi la adăpostul întunericului nopţii, întocmai ca nişte hoţi? Nici un războinic viteaz nu se fereşte să-şi arate faţa atunci când porneşte împotriva unui duşman. Cal maroniu vine aici în toiul nopţii, însoţit de mulţi războinici, pentru a înfrunta câţiva oameni ce se găsesc aici. Lui Winnetou i-ar fi ruşine să facă ceea ce a făcut Cal maroniu. Căpetenia apaşilor le va spune tuturor ce oameni fricoşi sunt indienii Okananda, căci războinici nu îi pot numi.

Cal maroniu ar fi vrut să izbucnească, dar Winnetou îl străpungea cu privirea, astfel încât căpetenia Okananda s-a mulţumit să şoptească:

— Am atacat duşmanul noaptea, pentru că acesta este obiceiul indienilor Sioux.

— Dacă este neapărată nevoie ca duşmanul să fie atacat! a spus, tăios, Winnetou.

— Oare se cuvine ca şeful de trib Cal maroniu să le spună acestor feţe palide cuvinte blânde? Oare Cal maroniu trebuie să vină cu rugăminţi, atunci când se cuvine să poruncească?

— Nu trebuie să vii cu rugăminţi, căci se cuvine să porunceşti, dar nu trebuie să te strecori aici noaptea, ca un hoţ. Se cuvine să vii aici ziua, ca un adevărat stăpân al acestor pământuri. Trebuie să le spui albilor că vrei să plece de pe pământul tău. Spune-le şi când vrei să părăsească pământul tău şi să plece în altă parte. Numai dacă nu vor fi făcut ceea ce le-ai cerut, poţi să-ţi reverşi mânia asupra lor. Numai dacă ai fi făcut astfel, tu ai fi pentru Winnetou căpetenia indienilor Okananda, te-ai afla pe aceeaşi treaptă cu Winnetou. Aşa, Winnetou nu poate vedea în tine decât un om care se furişează pe lângă casele duşmanilor, fiindcă nu are îndrăzneala să-i înfrunte deschis.

Căpetenia a privit în pământ. Ce i-ar fi putut răspunde apaşului? Nu-1 mai ţineam de mâini pe Cal maroniu, dar el nu făcea nici o mişcare. Nu se găsea într-o situaţie demnă de invidiat. Winnetou m-a privit, zâmbind, şi mi-a spus:

— Cal maroniu a crezut că îi vom reda libertatea. Ce spune fratele meU Old Shatterhand?

— Că s-a înşelat. Cel ce se furişează pe lângă casele oamenilor pentru a pune foc şi pentru a prăda merită soarta unui hoţ. Viaţa lui este pierdută.

— Vrea Old Shatterhand să-1 ucidă pe Cal maroniu? a întrebat, uluit, şeful de trib.

— Nu. Eu nu sunt un ucigaş. Este o deosebire între a ucide un om şi a-1 pedepsi cu moartea, dacă aceasta este pedeapsa care i se cuvine.

— Războinicul Okananda merită să moară?

— Da.

— Nu este adevărat! Căpetenia războinicilor Okananda se găseşte pe pământurile sale.

— Tu te afli acum în wigwamul unui alb. Mie nu-mi pasă dacă acest wigwam este sau nu pe pământurile tale. Pe cel ce intră în casa mea, fără să mă fi întrebat dacă are voie s-o facă, îl ucid. Aşa spune legea nescrisă a Vestului. Fratele meu Winnetou ţi-a spus ce ar fi trebuit să faci, iar eu sunt de părerea fratelui meu. Nimeni nu poate să ne spună că am greşit, dacă ţi-am lua acum viaţa. Tu ne cunoşti şi ştii prea bine că noi nu ucidem pe nimeni, atunci când nu suntem nevoiţi s-o facem. Poate că vom ajunge la o înţelegere cu tine şi tu vei izbuti să rămâi în viaţă. Fratele meu Winnetou îţi va spune care are să fie soarta ta.

Şeful de trib al indienilor Okananda venise ca să-i judece pe albi şi acum el urma să fie judecat. Deşi făcea tot ceea ce îi stătea în putere pentru a-şi ascunde sentimentele, se vedea foarte bine că era nemulţumit. Din când în când indianul îl privea pe Rollins, omul negustorului. Nu ştiam ce rost avea acest lucru, dar mi s-a părut de câteva ori că şeful de trib ar fi vrut ca Rollins să-i vină în ajutor. Omul negustorului chiar a intervenit pentru Cal maroniu, căci i-a spus lui Winnetou:

— Marele şef de trib nu trebuie să dorească vărsare de sânge. Chiar şi aici, în Vest, există obiceiul de a se pedepsi

numai faptele săvârşite. în cazul nostru nu s-a întâmplat nimic.

Winnetou 1-a privit pe Rollins cu neîncredere şi i-a spus:

— Nimeni nu trebuie să spună ceea ce au de hotărât fratele meu Old Shatterhand şi Winnetou. Vorbele tale nu au nici un rost. Un bărbat vorbeşte numai atunci când este nevoie!

De ce simţise Winnetou nevoia de a-i da o lecţie lui Rollins? Apaşul avea o presimţire care s-a adeverit, în cele din urmă.

Winnetou s-a întors spre Cal maroniu, spunând:

— Ai auzit vorbele lui Old Shatterhand. Winnetou este de părerea fratelui său alb. Noi nu vrem să mori şi nu vei muri, dâcă ne vei spune adevărul. Spune-ne de ce te afli aici împreună cu războinicii tăi! Poate că eşti prea laş pentru a spune ce ai avut de gând să faci.

— Uff! a exclamat Cal maroniu. Războinicii Okananda nu sunt fricoşi aşa cum ai spus! Cal maroniu nu minte! Am vrut să prădăm această casă!

— Şi să-i daţi foc?

— Da.

— Ce urma să se întâmple cu locuitorii acestei case?

— Voiam să-i ucidem.

— Hotărârea aceasta a fost a voastră?

Cal maroniu a tăcut, de aceea Winnetou a continuat:

— V-a îndemnat cineva să veniţi aici?

Căpetenia Okananda a continuat să tacă, numai că tăcerea era şi ea un răspuns.

— Mi se pare că şeful de trib nu-şi găseşte cuvintele, a spus Winnetou. Să se gândească numai că este viaţa lui în joc. Dacă vrea să rămână în viaţă, Cal maroniu trebuie să vorbească. Winnetou vrea să ştie dacă vreun om din afara tribului v-a îndemnat să faceţi rău.

— Da, este un om ce nu face parte din trib.

— Cine este acest om?

— Căpetenia apaşilor şi-ar trăda tovarăşii?

— Nu, a recunoscut Winnetou.

— Atunci nu trebuie să fii furios dacă şeful de trib nu-ţi va spune cine este tovarăşul său.

— Winnetou nu va fi furios. Cel ce-şi trădează prietenii merită să moară ca un câine. Nu trebuie să rosteşti numele tovarăşului tău. Este un indian?

— Nu, este un alb.

— Acest alb se găseşte alături de războinicii tăi?

— Nu.

— Atunci este precum a crezut Winnetou, este precum a bănuit Old Shatterhand. Un alb i-a îndemnat pe indieni la fapte rele. De aceea noi nu vom judeca aspru. Dacă războinicii Sioux-Okananda nu vor ca albii să locuiască pe pământurile lor, au dreptul să-i izgonească, dar nu au dreptul să-i prade şi să-i ucidă. Aţi vrut să-i prădaţi şi să-i ucideţi pe oamenii ce se găsesc în această casă, dar n-aţi făcut-o. Cal maroniu va rămâne în viaţă, dacă va îndeplini două condiţii pe care i le pune Winnetou.

— Ce îmi ceri? a întrebat Cal maroniu.

— îţi cer două lucruri. Mai întâi trebuie să-1 îndepărtaţi pe albul care v-a îndemnat să atacaţi această casă.

Şeful de trib nu a fost deloc mulţumit că i se punea această condiţie, dar a acceptat-o, în cele din urmă.

— Apoi, a spus apaşul, faţa palidă care locuieşte aici şi care se numeşte Cropley făgăduieşte să cumpere pământul pe care îşi are gospodăria sau să plece de aici unde va vrea. Numai dacă nu va plăti sau nu va pleca,- tu poţi să-1 izgoneşti.

Cu această condiţie Cal maroniu a fost de acord numaidecât, dar Cropley s-a arătat împotrivă şi a ţinut o cuvântare lungă, arătând că legea era de partea lui, numai că apaşul i-a spus:

— Despre feţele palide noi nu ştim decât că ne fură pământurile. Nu ne privesc nici legile şi nici obiceiurile feţelor palide. Dacă tu crezi că poţi fura pământul indienilor pentru că legea albilor spune astfel, te priveşte. Noi am făcut tot ce am putut spre binele tău. Mai mult de atât nu

putem face. Acum Old Shatterhand şi Winnetou vor fuma calumetul cu şeful de trib al indienilor Okananda, pentru a pecetlui cele hotărâte aici.

Winnetou a umplut pipa cu tutun şi am îndeplinit ritualul fumării calumetului. După încheierea acestui ritual, eram sigur că puteam avea deplină încredere în Cal maroniu. Winnetou era de aceeaşi părere, pentru că 1-a însoţit pe şeful de trib până la uşă, zicând:

— Fratele meu să meargă la războinicii săi şi să plece în fruntea lor. Winnetou ştie că şeful de trib Cal maroniu va face precum a făgăduit.

Cal maroniu a ieşit pe uşă. Noi am pus zăvorul şi am mers la geam pentru a vedea ce avea să se petreacă. Şeful de trib s-a oprit în bătaia Lunii. Probabil că voia să-1 vedem. Apoi a băgat două degete în gură şi a şuierat prelung. Războinicii Okananda s-au adunat numaidecât în jurul lui Cal maroniu, miraţi de faptul că acesta făcea zgomot. Şeful de trib şi-a privit războinicii şi le-a spus, vorbind tare, astfel încât să-1 auzim şi noi:

— Războinicii Okananda să asculte ce le spune căpetenia lor! Noi am venit aici spre a-1 pedepsi pe albul ce poartă numele de Cropley, fiindcă s-a aşezat pe pământurile noastre fără ca noi să vrem aceasta. Cal maroniu s-a strecurat până aici spre a da un ocol casei şi spre a afla ce se petrece înăuntrul ei. El ar fi izbutit să ducă totul la bun sfârşit dacă aici nu s-ar fi găsit cei mai vestiţi oameni de pe întreg cuprinsul preriei, Winnetou, căpetenia apaşilor, şi Old Shatterhand. Ei ne-au văzut şi şi-au deschis braţele lor puternice şi l-au prins pe Cal maroniu. Căpetenia Okananda a fost târâtă în casa albilor de mâna puternică a lui Old Shatterhand. Nu este o ruşine, ci este o cinste să fii prins de Old Shatterhand. Este o cinste să fumezi calumetul cu Winnetou şi cu fratele său alb. Aceasta a făcut şi Cal maroniu. Am hotărât toţi trei că îi vom lăsa în viaţă pe albii ce locuiesc în această casă. Ei vor plăti pentru pământul pe care-şi au gospodăria sau vor părăsi acest pământ, după o

bucată de timp despre care noi vom hotărî cât va fi de lungă. Aşa am hotărât împreună cu Winnetou şi Old Shatterhand, şi Cal maroniu îşi va ţine cuvântul dat. Winnetou şi Old Shatterhand se află la fereastră şi aud ce le spune Cal maroniu războinicilor săi. între noi şi ei este pace. Războinicii Okananda să se întoarcă în wigwamurile lor.

Cal maroniu a plecat împreună cu războinicii. Am ieşit în curte pentru a-i urmări cu privirea pe indienii Okananda. Am adus şi caii în curte. Eram siguri că războinicii lui Cal maroniu nu-1 vor mai tulbura multă vreme pe Cropley. Rollins, negustorul, a spus că nu avea încredere în indieni şi că ar dori să-i urmărească o vreme, pentru a se convinge că ei au plecat într-adevăr. Abia mai târziu avea să se dovedească faptul că bunul domn Rollins avusese cu totul altă treabă. Nu ştiu când s-a întors onorabilul negustor, dar în zorii zilei se afla în casa lui Cropley.

Colonistul nu era deloc bine dispus, ba aş putea spune chiar că era supărat. Acum era obligat să cumpere pământul sau să plece, el care fusese atât de hotărât că indienii trebuiau împuşcaţi! Nu-mi părea rău de el. Cine îl pusese să se aventureze într-un astfel de ţinut cum era acela în care ne găseam? Mă întrebam ce ar fi spus albii din Illinois sau din Vermont dacă un războinic Sioux ar fi venit cu toată familia şi s-ar fi stabilit printre ei, zicând: „Acesta este pământul meu”.

Am pornit la drum. Negustorul mergea mereu în spatele nostru, întocmai ca un servitor ce îşi însoţeşte stăpânii. Nu ne deranja acest lucru, ba mai mult decât atât, ne venea la îndemână, fiindcă puteam să vorbim între noi, fără a fi nevoiţi să-i dăm atenţie şi lui Rollins. Abia după câteva ceasuri, negustorul a venit lângă noi şi a început să ne întrebe despre pieile şi blănurile pe care le aveam de vânzare. Rollins voia să cunoască mai îndeaproape şi locul în care se găsea „fortăreaţa” vânătorilor, precum şi ascunzătorile în care erau ţinute blănurile şi pieile. Nu i-am

spus nimic negustorului despre ascunzători, deşi am fi putut s-o facem. în urma celor petrecute în cursul serii şi apoi în cursul nopţii, devenisem suspicioşi. în afară de asta, nici un vânător din Vest nu-i va spune vreunui străin unde îşi are ascunzătorile.

Capitolul 10
TOYARlŞI DE DRUM.

Ne-am întors pe drumul pe care venisem şi de aceea nu am crezut de cuviinţă să cercetăm atent locurile, aşa cum făceam când ne aflam într-o regiune ce nu ne era cunoscută.

Cu toate astea, eram tot timpul cu băgare de seamă, lucru cu totul obişnuit pentru oamenii ce trăiesc în Vest şi care au obiceiul de-a fi cu ochii-n patru, chiar şi atunci când străbat regiuni pe care le cunosc foarte bine. Către prânz am văzut nişte urme pe care cineva se ostenise să le şteargă. Ne-am oprit şi le-am examinat cu atenţie. Rollins s-a apropiat şi el pentru a vedea despre ce era vorba.

— Acestea sunt urmele unor animale sau ale unor oameni? a întrebat negustorul.

Winnetou a tăcut, dar eu am răspuns:

— Mi se pare că nu vă pricepeţi la urme, dar trebuie să vă spun că orice om care priveşte cu atenţie urmele de aici îşi poate da seama dacă sunt de om sau de animal.

— Vreţi să spuneţi că acestea sunt lăsate de oameni?

— Da.

— Nu cred. Dacă ar fi aşa, iarba ar fi călcată cu totul în picioare.

— Sunteţi cumva de părere că există oameni care încep să calce cât mai apăsat, pentru a li se descoperi urmele?

— Nu, dar caii calcă apăsat orice le-ai face.

— Oamenii care au trecut pe aici nu aveau cai.

— Nu aveau cai? Ciudat! Aş spune chiar suspect! Un om nu poate supravieţui în părţile astea dacă n-are un cal!

— Aşa cred şi eu. Nu aţi auzit povestindu-se niciodată despre vreun om care rămâne fără cal dintr-un motiv sau

altul?

— Ba da, cum de nu? Dar dumneavoastră parcă aţi spus că ar fi vorba de mai mulţi oameni. Este posibil ca un om să rămână fără cal, dar îmi vine greu să cred că mai mulţi oameni ce călătoresc laolaltă rămân cu toţii fără cai.

Rollins făcea pe deşteptul, deşi nu se pricepea deloc la urme, aşa încât am încetat să mai discut cu el.

După o vreme, Winnetou m-a întrebat:

— Fratele meu ştie ale cui sunt aceste urme?

— Da.

— Pe aici au trecut trei feţe palide fără cai. Nu aveau puşti, ci doar nişte beţe. Au mers în şir indian şi ultimul s-a străduit să şteargă urmele. S-au gândit că vor fi urmăriţi.

— Asta este şi părerea mea. Oare nu au nici un fel de arme?

— Cu siguranţă nu au puşti. Au poposit aici şi, dacă ar fi avut puşti, am fi zărit numaidecât urmele lăsate de acestea.

— Hm! Ce ciudat! Trei albi neînarmaţi prin părţile astea, în care primejdiile pândesc la tot pasul? Asta nu se poate explica decât prin faptul că cei trei au fost prădaţi.

— Părerea fratelui meu Old Shatterhand este şi părerea mea. Cele trei feţe palide s-au sprijinit în nişte beţe pe care le-au găsit prin pădure. Feţele palide care au trecut pe aici au nevoie de ajutor.

— Winnetou doreşte să-i ajutăm?

— Căpetenia apaşilor se află alături de oricare om aflat la ananghie şi nu se întreabă dacă acel om este alb sau indian. Old Shatterhand are să hotărască ce vom face. Winnetou ar vrea să-i ajute pe aceşti oameni, dar este neîncrezător.

— De ce?

— Pentru că aceşti albi se poartă ciudat. Unul dintre ei s-a străduit mult să şteargă urmele lăsate de el şi de tovarăşii săi. De ce nu a şters şi urmele de aici?

— Poate că nu au mai avut vreme să şteargă urmele sau poate s-au gândit că nu se va întâmpla nimic dacă se află că

au poposit aici, mai important fiind pentru ei să nu se afle încotro au luat-o, după ce au plecat.

— Se prea poate să fie precum spune fratele meu, dar dacă lucrurile stau cu adevărat cum a povestit Old Shatterhand, atunci aceşti trei albi nu sunt nişte oameni trăiţi în Vest, ci nişte oameni care nu se prea descurcă. Să pornim pe urmele lor şi să-i ajutăm.

— Sunt de aceeaşi părere, mai ales că nu se prea abat din drumul nostru.

Am încălecat şi am vrut să pornim, dar Rollins a spus:

— Nu ar fi mai bine să-i lăsăm pe aceşti trei oameni să se descurce singuri? Nu ne-ar folosi la nimic dacă am porni pe urmele lor.

— Nouă sigur că nu, dar lor le trebuie ajutorul nostru!

Am rostit aceste cuvinte cu hotărâre, şi Rollins a mormăit ceva în barbă, dar a încălecat şi ne-a urmat. Trăsăturile feţei lui, acum că le vedeam la lumina zilei, nu-mi plăceau deloc şi nu mai aveam încredere în el. Cu toate astea, nu mi-am putut închipui cât de josnic era omul acesta!

Urmele de-a lungul cărora mergeam ne~au purtat printr-un ţinut împădurit şi apoi prin savană. Am înaintat cu repeziciune şi, în scurtă vreme, i-am ajuns din urmă pe cei pe care-i căutam. Când i-am zărit, cei trei se aflau la o milă distanţă faţă de noi. Ne-am îndemnat caii şi, când ne-am mai apropiat, unul dintre ei a întors capul. Cei trei s-au oprit preţ de-o clipă, speriaţi după câte se părea, dar apoi au rupt-o la fugă, de parcă noi am fi vrut să-i ucidem. Ne-am apropiat şi mai mult de ei şi le-am strigat câteva cuvinte liniştitoare. Oamenii s-au oprit din nou.

Nu aveau arme asupra lor. Nu aveau nici măcar un cuţit. Beţele pe care le purtau în mâini fuseseră rupte de-a dreptul din copaci. Unul dintre cei trei bărbaţi avea o basma în jurul frunţii, altul avea braţul stâng bandajat şi al treilea se pare că nu fusese rănit. Toţi trei ne-au privit cu teamă.

— De ce fugiţi aşa, domnilor? i-am întrebat eu.

— Pentru că nu ştim cine sunteţi şi ce doriţi.
— N-are nici o însemnătate cine suntem şi ce dorim. Tot v-am fi ajuns din urmă. De aceea pot să vă spun că aţi fugit în zadar. Nu trebuie să vă temeţi. Suntem oameni cinstiţi. După ce am descoperit urmele dumneavoastră, ne-am hotărât să vă găsim şi să vă întrebăm dacă vă putem fi de folos cu ceva. Ne-am gândit că sunteţi la ananghie.
— Nu v-aţi înşelat, sir. Ne-a mers tare prost şi s'untem mulţumiţi că am scăpat cu viaţă.
— Dar cine v-a atacat? Este vorba cumva de nişte albi?
— Oh, nu! Am fost atacaţi de nişte războinici Sioux-Okananda.
— Aşa? Când?
— în dimineaţa zilei de ieri.
— Unde?
— Pe malul lui Cedar Creek, mai exact pe cursul superior.
— Şi cum s-a întâmplat, dacă mi-e îngăduit să vă întreb?
— Dar de ce să nu vă fie îngăduit? Dacă sunteţi într-adevăr ceea ce pretindeţi că sunteţi, adică oameni cinstiţi, atunci ne veţi îngădui să vă întrebăm cum vă numiţi.
— Desigur… Iată, acest războinic indian care se găseşte alături de mine este Winnetou, căpetenia apaşilor. Mie mi se spune Old Shatterhand, iar dumnealui este.domnul Rollins, un negustor care ne însoţeşte pentru că ar dori să facă un târg cu noi.
— Dumnezeule! Dacă aşa stau lucrurile, atunci putem avea deplină încredere în dumneavoastră. Despre Winnetou şi Old Shatterhand am auzit povestindu-se de foarte multe ori, deşi noi nu ne putem socoti nişte vânători adevăraţi, care se află de multă vreme-n Vest. Winnetou şi Old Shatterhand sunt doi oameni pe care te poţi bizui în orice situaţie şi îi mulţumim Cerului că v-am întâlnit. Aveţi dreptate, este precum aţi bănuit. Ne aflăm la ananghie, domnilor. Bunul Dumnezeu vă va răsplăti dacă vreţi să ne ajutaţi.

— Desigur că vă vom ajuta, dar spuneţi-ne ce putem face pentru dumneavoastră.

— Mai întâi s-ar cuveni să aflaţi cine suntem. Numele meu este Evans, acesta este fiul meu, iar cel de colo este nepotul meu. Am venit de la New-Ulm şi am vrut să ne stabilim pe malul lui Cedar Creek.

— Nu aţi făcut deloc bine!

— Aşa este, aşa este, din păcate! Dar, vedeţi, noi nu am ştiut cum stau lucrurile de fapt. Ni s-a spus că nu avem să întâmpinăm nici un fel de greutăţi. Era de parcă ai veni pe malul lui Cedar Creek şi te-ai apuca numaidecât să culegi ceea ce nici măcar nu ai apucat să semeni.

— Şi indienii? Nu v-aţi gândit că la Cedar Creek trebuie să fie şi indieni?

— Ba da! Cum să nu? Dar indienii ne-au fost descrişi cu totul altfel decât sunt în realitate. Am vrut să ne alegem o bucată de pământ mai mănos şi am fost prinşi de indieni.

— Mulţumiţi-i lui Dumnezeu că vă mai aflaţi în viaţă.

— Aşa este, aveţi dreptate! Chiar îi mulţumim Domnului că mai suntem în viaţă! Lucrurile se puteau termina mult mai rău pentru noi. Indienii vorbeau de stâlpul caznelor. După aceea s-au răzgândit, ne-au luat totul, în afara hainelor pe care le purtăm, şi ne-au cerut să plecăm. Se pare că aveau ceva mai important de făcut decât să-şi piardă vremea cu noi.

— Ceva mai important de făcut? Ştiţi cumva despre ce putea fi vorba?

— Noi nu înţelegem graiul indienilor Okananda. Căpetenia lor ne-a spus în engleza lui stricată că n-are vreme de noi şi că trebuie să ajungă la casa unui anume Cropley.

— Aşa e! Pe domnul Cropley au vrut să-1 atace în timpul nopţii. De aceea nu au mai pierdut vremea cu dumneavoastră. Aşa se face că mai sunteţi acum în viaţă.

— Dar ce viaţă!

— Cum adică?

— Suntem mai mult morţi decât vii. Nu avem arme, nici măcar cuţite. Nu putem vâna nimic. De ieri nu am mâncat decât fragi, mure şi rădăcini. După ce am ajuns în prerie, nu am mai găsit nici măcar rădăcini. Trag nădejde că ne veţi da şi nouă o bucăţică de carne.

— O să vă dăm, desigur, şi carne, dar ia spuneţi, încotro aţi pornit?

— Spre Fort Randall.

— Şi cunoaşteţi drumul?

— Nu tocmai, dar credem că acesta este drumul spre Fort Randall.

— Aşa e. Dar de ce doriţi să ajungeţi acolo?

— Aşa cum am mai spus, noi trei am pornit la drum pentru a alege o bucată de pământ. Rudele noastre se găsesc acum la Fort Randall. Dacă ajungem acolo, totul are să fie bine.

— Atunci se poate spune că aveţi noroc. Şi noi mergem în direcţia fortului. Avem chiar cunoştinţe acolo. Dacă doriţi, puteţi să ne însoţiţi.

— Ne veţi îngădui să vă-nsoţim?

— Desigur! Doar nu putem să vă lăsăm de izbelişte!

— Bine, dar indienii ne-au luat caii. Va trebui să mergem pe jos, iar astfel veţi pierde mai mult timp pe drum.

— Asta este situaţia. Deocamdată ar fi bine să vă aşezaţi şi să vă odihniţi. O să primiţi şi ceva de mâncare.

Lui Rollins nu i-a convenit situaţia. înjura printre dinţi şi bombănea, nemulţumit că pierdeam timpul. Nu i-am acordat atenţie, ci ne-am văzut de treabă. Le-am dat celor trei de mâncare şi se pare că le-a plăcut foarte mult ce-au primit. După ce s-au şi odihnit puţin, am pornit la drum. Bătrânul Evans, fiul şi nepotul său erau toţi trei foarte fericiţi că le venisem în ajutor, şi sunt sigur că ar fi fost dispuşi să stea de vorbă cu noi, aceasta bineînţeles dacă noi am fi fost nişte oameni vorbăreţi.

Winnetou tăcea ca de obicei şi nici eu nu prea aveam poftă de vorbă. Nici cu negustorul nu au avut mai mult spor. Rollins era supărat şi i-a repezit de câteva ori pe cei trei.

Acest lucru mi-a sporit neîncrederea faţă de el şi am început să îl urmăresc în taină.

Astfel am observat lucruri de-a dreptul surprinzătoare. Atunci când era sigur că nu-1 observ, Rollins zâmbea batjocoritor privind spre Winnetou şi spre mine. Apoi am văzut că onorabilul negustor schimba priviri furişe cu unul dintre cei trei oameni cărora tocmai le dădusem de mâncare. Era cu putinţă ca Rollins să-i cunoască pe cei trei. Oare purtarea stimabilului domn Rollins faţă de cei trei era doar prefăcătorie?

Ce motiv ar fi putut avea pentru a se preface astfel? Oare nu mă înşelam? Bătrânul Evans, fiul şi nepotul său ar fi trebuit să ne fie recunoscători.

Ce ciudat! Apaşul gândea întocmai ca şi mine! Cum eram adâncit în gânduri, Winnetou şi-a strunit calul, spunându-i bătrânului Evans:

— Fratele meu alb a mers destul pe jos. El poate să se urce în spinarea calului meu. Şi Old Shatterhand are să împrumute armăsarul său unuia dintre voi. Noi doi alergăm iute şi putem ţine pasul cu caii.

Evans s-a prefăcut mai întâi că nu poate accepta propunerea lui Winnetou, dar s-a lăsat înduplecat, în cele din urmă. Fiul bătrânului Evans s-a suit în spinarea lui Hatatitla. Rollins ar fi trebuit să-i împrumute calul său nepotului lui Evans, dar n-a făcut-o. De aceea fiul şi nepotul domnului Evans făceau cu schimbul, folosind pe rând armăsarul meu.

Nimănui nu putea să i se pară suspect faptul că noi doi rămâneam în urmă, fiindcă eram pe jos. Lucrul acesta ne convenea de minune, căci puteam vorbi fără a fi auziţi de ceilalţi. Oricum vorbeam în graiul apaşilor, aşa încât nu puteam fi înţeleşi.

— Fratele meu a dat cu împrumut calul său. El nu a făcut-o din milă. El urmăreşte altceva, i-am spus lui Winnetou.

— Fratele meu alb îmi ghiceşte gândurile, a replicat apaşul.

— Şi Winnetou i-a privit cu băgare de seamă pe cei patru albi?

— Winnetou a simţit că fratele său de cruce este neîncrezător şi de aceea a deschis bine ochii. Apaşul a mai văzut lucruri ciudate.

— Ce lucruri?

— Fratele meu va ghici.

— Bandajele?

— Da. Unul dintre albi este legat la cap. Altul are braţul înfăşurat într-o cârpă. Rănile lor au fost făcute de războinicii Okananda. Fratele meu crede asta?

— Nu. Eu cred că aceşti doi albi despre care vorbim nici măcar nu sunt răniţi.

— Nu sunt răniţi. De când i-am întâlnit, am trecut de două ori pe lângă apă şi ei nu s-au oprit nici măcar o dată pentru a-şi răcori rănile. Fratele meu i-a privit atunci când mâncau?

— Da. Au mâncat mult.

— Dar n-au mâncat aşa de repede ca nişte oameni care nu au avut timp de-o zi decât rădăcini, fragi şi mure. Ei spun că au fost atacaţi pe malul lui Cedar Creek, în susul acestei ape. Dacă ar fi aşa, cum se face că au ajuns aşa repede pe aceste meleaguri?

— Nu pot să-ţi răspund pentru că nu am fost nicicând pe cursul superior al lui Cedar Creek.

— Nu ar fi putut ajunge atât de repede prin părţile acestea decât dacă ar fi avut cai, sau poate că nici nu au fost la Cedar Creek.

— Hm! Să zicem că au avut cai. De ce ne-au ascuns acest lucru şi în grija cui au lăsat caii?

— Vom afla! Fratele meu crede că negustorul este duşmanul celorlalţi trei albi?

— Nu. Negustorul se preface.

— Aşa este. Winnetou a văzut şi el asta. Rollins îi cunoaşte pe cei trei. Poate că sunt chiar nişte prieteni de-ai lui.

— De ce să se prefacă? Ce pun la cale?

— Vom afla răspunsurile la întrebările acestea!
— Nu ar fi bine să le spunem verde-n faţă ce gândim despre ei?
— Nu.
— De ce nu?
— Pentru că prefăcătoria lor poate să aibă un ţel care nu ne priveşte. Deşi nu avem încredere în ei, aceşti patru albi sunt poate nişte oameni cinstiţi. Dacă ne pândeşte cu adevărat vreo primejdie, ea este încă departe de noi. Fratele meu să se gândească şi să-mi răspundă. Are negustorul vreun temei pentru a ne face rău?
— Nu. Dimpotrivă, el ar trebui să se arate respectuos faţă de noi.
— Aşa este. El vrea să vadă pieile şi blănurile pe care le avem. Omul în slujba căruia se găseşte vrea să pună la cale o afacere bună cu Old Firehand. Acest lucru nu se poate întâmpla dacă păţim ceva rău pe drum. Nimeni nu va afla de la noi unde sunt ascunzătorile vânătorilor. Chiar dacă acest negustor ar vrea să ne facă vreun rău, nu avem de ce să ne temem de el acum. El trebuie să vadă mai întâi blănurile şi pieile pe care le au vânătorii. Aşa este?
— Da.
— Ceilalţi trei albi sunt ei nişte colonişti care au fost prădaţi?
— Nu.
— Nu. Ei sunt altceva.
— Dar ce?
— Pot să fie orice. Nu avem de ce ne teme de ei atâta vreme cât se află cu noi pe drum.
— Şi pe urmă? Când vom fi intrat în „fortăreaţă”?
Faţa lui Winnetou a fost luminată de un zâmbet şi apoi a exclamat:
— Uff! Fratele meu gândeşte întocmai ca mine.
— Nici nu mă mir. Lucrurile sunt cât se poate de limpezi.
— Crezi că aceşti patru albi sunt negustori şi se cunosc bine?

— Da. Cropley a spus că Braddon are patru sau cinci oameni care ar lucra pentru el. Poate că bătrânul Evans este unul dintre oamenii lui Braddon sau poate că el este însuşi Braddon. Omul s-a aflat pe undeva prin apropierea gospodăriei lui Cropley. în timpul nopţii, Rollins nu era în casa colonistului. Se prea poate să se fi dus la Braddon şi să-i fi spus că este pe cale să facă o afacere bună. Atunci negustorul ne-a ieşit pur şi simplu în cale, însoţit fiind de doi oameni de-ai săi.

— Ce au de gând să facă? Ce pun la cale? Ce crede fratele meu Sharlih?

— Cred că pun la cale o mârşăvie. Dacă nu ar fi aşa, ce rost ar avea să spună minciuni şi să prefacă? Dacă ar spune cine sunt de fapt, Old Firehand le-ar da oricum voie să vadă pieile şi blănurile vânătorilor.

— Poate că vor să ia bunurile fără a plăti.

— Spui că vor să ne prade, ba poate chiar să ne ucidă?

— Da.

— Şi eu cred la fel.

— Avem de-a face cu patru răufăcători. Atâta vreme cât ne aflăm pe drum în tovărăşia lor, nu trebuie să ne temem de ei. Răul va fi săvârşit, abia când toţi patru se vor găsi în „fortăreaţă”.

— Vom împiedica răul. Pe Rollins trebuie să-1 luăm cu noi. Nu avem încotro. De ceilalţi trei albi ne vom despărţi înainte de a ajunge la „fortăreaţă”. Ei spun că vor să ajungă la rude. Rudele se găsesc în Fort Randall. Se cuvine să fim cu ochii-n patru. Cred că lucrurile stau aşa cum gândim noi. Se prea poate să ne fi şi înşelat. Trebuie să stăm cu ochii pe ei nu doar în timpul zilei, ci şi în timpul nopţii.

— Da. Fratele meu alb are dreptate. Se prea poate ca un tovarăş de-al lor să se afle pe-aproape cu armăsarii celor trei albi care spun că au fost prădaţi. Vom dormi pe rând. Acela dintre noi care va fi treaz trebuie să-şi ţină armele la îndemână.

Winnetou avea dreptate ca întotdeauna. El a presimţit răul, dar nu pe tot.

Am continuat să mergem pe jos toată după-amiaza. Seara am fi vrut să poposim în prerie, în câmp deschis, pentru că astfel puteam să vedem foarte bine tot ce se petrecea în jur. Din păcate a început să plouă şi ne-am văzut nevoiţi să ne continuăm drumul până ce am ajuns într-o pădure. Ne-am adăpostit sub nişte brazi înalţi care ne fereau de ploaie. Eram atenţi la tot ceea ce se petrecea.

Proviziile noastre erau pe sfârşite, dar şi Rollins avea merinde, astfel încât mâncare a fost îndeajuns de multă pentru noi toţi.

După cină ar fi trebuit să ne culcăm, dar tovarăşii noştri de drum aveau chef de vorbă şi vorbeau tare, deşi le spusesem să nu o facă. Rollins devenise dintr-odată vorbăreţ. Povestea tot soiul de aventuri pe care le-ar fi trăit în timpul călătoriilor sale.

Nu cumva stimabilii domni vorbeau mult şi tare pentru a ne distrage atenţia? Apaşul nutrea aceleaşi gânduri, căci îşi pusese la îndemână toate armele, chiar şi cuţitul. Winnetou privea atent în toate direcţiile, dar numai eu, care-1 cunoşteam foarte bine, îmi puteam da seama de asta.

Ploaia se oprise şi vântul nu mai bătea atât de tare ca până atunci. Am fi vrut să plecăm din pădure, pentru a înnopta în câmp deschis, dar acest lucru ar fi stârnit cu siguranţă suspiciuni şi proteste din partea celorlalţi, astfel încât am rămas în locul în care ne găseam.

Le spusesem celor patru domni care se aflau în tovărăşia noastră să nu aprindă focul. Ţineam la acest lucru pentru că ne găseam pe pământurile indienilor Sioux, dar şi pentru că în lipsa unui foc, tovarăşii celor patru domni ce se găseau lângă noi nu ne puteau descoperi chiar atât de uşor.

Eram atenţi, mereu atenţi! Ochii noştri erau obişnuiţi cu întunericul. Cei patru făceau tot posibilul să ne distragă atenţia, dar noi priveam tot timpul în jur, mai ales spre

tufişuri, pentru că un duşman s-ar fi ascuns cu siguranţă în dosul lor.

Rollins şi cei trei vorbeau neîntrerupt. Winnetou s-a întins de-a dreptul pe pământ, punându-şi mâna stângă sub cap. Deodată, am observat că apaşul şi-a îndoit genunchiul. Apoi a pus mâna pe puşca lui împodobită cu ţinte de argint. Oare avea de gând să tragă din şold? Apoi am văzut în tufişuri ceva ce semăna cu două scântei. Erau ochii unui om. Apaşul îi zărise şi el cu siguranţă. Aşteptam cu încordare. Ştiam prea bine că Winnetou nu greşea ţinta nici măcar noaptea. Apaşul a pus degetul pe trăgaci… dar nu a tras. Cele două scântei au dispărut.

— Un om înţelept! mi-a şoptit Winnetou, în graiul apaşilor.

— Da, un om care ştie ce înseamnă să tragi sprijinindu-ţi arma doar pe genunchi. Poate că acest om trage el însuşi dintr-o asemenea poziţie. '

— A fost un alb.

— Desigur. Indienii Sioux, căci numai indienii din acest neam vieţuiesc aici, nu deschid ochii mari atunci când se strecoară până aproape de un duşman. Acum ştim că pe-aici se găseşte o iscoadă.

— Dar şi iscoada ştie că am zărit-o.

— Din păcate, aşa este. A văzut că vrei să tragi şi acum va fi cu foarte mare băgare de seamă.

— Nu-i va folosi la nimic. Winnetou se va strecura până în apropiere.

— E primejdios. Omul va şti ce ai de gând, imediat ce vei părăsi acest loc.

— Ah! Winnetou se va preface că vrea să se îngrijească de cai!

— Lasă-mă pe mine să-1 caut pe duşman, am spus eu, rugător.

— Se cuvine oare ca Winnetou să te lase să-ţi pui viaţa în primejdie? Apaşul a fost primul care a zărit ochii duşmanului în tufişuri şi este dreptul său să pună mâna pe duşman! Fratele meu să mă ajute ca să mă pot depărta.

Am aşteptat puţin şi apoi le-am spus celor patru care vorbeau tot timpul:

— Terminaţi! Mâine pornim la drum în zori şi vrem să dormim! Domnule Rollins, v-aţi priponit calul aşa cum se cuvine?

— Da! a răspuns Rollins, vădit supărat de tonul pe care vorbisem.

— Ilci nu este priponit. Apaşul îl va scoate din pădure, ca să poată paşte peste noapte. Să văd şi de calul fratelui meu?

— Da, am răspuns eu, pentru a lăsa într-adevăr impresia că ne făceam griji pentru caii noştri.

Apaşul s-a ridicat în picioare, şi-a pus pătura pe umeri şi a plecat încet. Ştiam că, în scurtă vreme, Winnetou avea să se târască pe burtă, apropiindu-se de tufişuri. Pătura nu-i era de nici un folos. O luase doar pentru a-1 deruta pe cel ce ne spionase.

Deşi le spusesem să facă linişte, cei patru au început din nou să vorbească. Pe de-o parte, acest lucru îmi convenea, dar pe de altă parte, nu-mi venea la socoteală. Nu puteam să-mi dau seama ce făcea Winnetou şi de aceea aş fi dorit ca bunii noştri tovarăşi de drum să tacă, dar nici omul care ne spionase nu-1 putea auzi pe Winnetou şi de aceea era bine dacă Rollins şi prietenii săi continuau să pălăvrăgească. M-am prefăcut că închid ochii. Oricine ar fi putut crede că dorm, dar eu fixam atent printre gene liziera pădurii.

Au trecut cinci minute, apoi alte cinci… un sfert de ceas… o jumătate de oră. începusem deja să mă tem pentru soarta lui Winnetou, dar ştiam foarte bine ce înseamnă să te apropii târâş de un duşman care era atent. Deodată, am auzit zgomot de paşi. Am întors capul şi l-am zărit pe Winnetou. îşi pusese din nou pătura pe umeri. Se părea că-1 descoperise şi-1 omorâse pe cel ce ne spiona. Am întors capul şi am aşteptat liniştit. Am auzit tot mai clar paşii lui Winnetou. Apaşul s-a oprit în spatele meu. Apoi am auzit o voce spunând:

— Şi-acum e rândul ăstuia!

M-am întors fulgerător. Pentru a mă deruta, necunoscutul îşi pusese pe umeri pătura lui Winnetou. Omul purta barbă şi mi se părea cunoscut! Străinul a ridicat patul puştii! M-am rostogolit într-o parte, spre a nu fi lovit, dar era prea târziu. Omul m-a lovit în ceafă! Nu am mai putut face nici o mişcare! Parcă paralizasem! Apoi am primit o lovitură în cap şi mi-am pierdut cunoştinţa!

SANTER!

Probabil că am zăcut cinci sau şase ceasuri, pentru că, atunci când am izbutit să deschid cu greu ochii, am văzut că se luminase de ziuă. Eram într-o stare groaznică. Mă găseam între viaţă şi moarte. Mi se părea că plecasem dintre cei vii şi spiritul meu ascultă ceea ce se vorbea lângă trupul meu neînsufleţit. La început, nu am înţeles cuvintele rostite, dar apoi am auzit un glas care m-ar fi putut trezi şi din morţi:

— Câinele ăsta de apaş nu vrea să zică nimic, iar pe alb l-am omorât! Păcat! Mare păcat! Aş fi vrut să simtă şi el ce înseamnă să-mi cadă-n mână! Aş da orice să nu-1 fi omorât!

Auzind aceste vorbe, am deschis ochii numaidecât. Reacţia mea este de înţeles, dacă voi arăta că nemernicul care vorbise era chiar Santer! Aş fi vrut să închid iar ochii, pentru ca nimeni să nu observe că trăiam, dar nu am putut. Ochii, pe care abia putusem să-i deschid, refuzau să se mai închidă. îl priveam tot timpul pe Santer. Mă holbam la el. Nemernicul a văzut că am ochii deschişi şi a sărit în picioare, mânat de o bucurie diabolică. M-a privit preţ de câteva clipe şi apoi a urlat:

— Trăieşte! Trăieşte! Vedeţi că e-n viaţă? Vedeţi că n-a murit? A deschis ochii! Vom vedea numaidecât dacă mă înşel sau nu!

Santer mi-a pus o întrebare la care nu i-am răspuns. Văzând că nu spuneam nimic, netrebnicul m-a apucat de umeri şi a început să mă scuture. Mă loveam cu capul de

pământ, dar nu aveam cum să mă apăr, fiindcă eram legat fedeleş.

Răufăcătorul a început să urle ca un ieşit din minţi:

— Nu vrei să-mi răspunzi, câine? Doar văd că trăieşti! Ştiu prea bine că poţi vorbi!

La un moment dat, am putut întoarce capul şi l-am zărit pe Winnetou. Era legat astfel încât să nu poată sta decât chircit.

O astfel de poziţie i-ar fi provocat dureri insuportabile, chiar şi unui om făcut din cauciuc.

I-am zărit, de asemenea, pe bătrânul Evans, pe fiul şi pe nepotul acestuia. Pe Rollins nu l-am văzut.

— Vorbeşti? a urlat Santer. Vorbeşti sau vrei să-ţi despic limba cu lama cuţitului? Vreau să ştiu dacă mă cunoşti, dacă ştii cine sunt şi dacă auzi ce-ţi spun!

Nu avea nici un rost să tac. Mă aflam într-o situaţie cu totul nefericită şi, în afară de asta, trebuia să mă gândesc şi la soarta lui Winnetou. Aş fi vrut să vorbesc, dar eram în stare s-o fac?

Mi-am adunat toate puterile şi am izbutit să spun:

— Vă recunosc! Sunteţi Santer!

— Aşa! Aşa! Mă recunoşti! Ştii cine sunt! a spus netrebnicul, râzând batjocoritor. Te bucuri să mă vezi, nu-i aşa? Ce surpriză plăcută, nu-i aşa?

Nu am răspuns nimic. Santer a scos numaidecât cuţitul şi a strigat:

— Te sfătuiesc să spui „da”! Spune „da”, căci altfel îşi bag cuţitul în piept!

Deşi avea dureri foarte mari, Winnetou a strigat:

— Old Shatterhand nu va spune „da”! Mai bine ar muri decât să spună „da”!

— Taci, câine! a strigat Santer, întorcându-se spre Winnetou. Dacă nu taci, o să te legăm atât de strâns de o să-ţi trosnească oasele! Ei, ia spune, Old Shatterhand, dragul meu prieten, te bucuri nespus să mă vezi, da?

—r Da, am răspuns eu, fără a mai ţine seama de cuvintele lui Winnetou.

— Aţi auzit? Aţi auzit? a întrebat Santer, întorcându-se spre cei trei prieteni ai săi. Old Shatterhand, marele, neînvinsul, vestitul Old Shatterhand se teme atât de mult de cuţitul meu, încât a devenit ascultător precum un băieţel pe care învăţătoarea îl ameninţă cu nuieluşa!

Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine. Poate că nu mă simţeam atât de rău pe cât credeam. Poate că batjocura acestui nemernic făcea minuni. Nu ştiu precis ce s-a întâmplat, dar dintr-odată capul nu m-a mai durut. Gândeam limpede.

Nu mi se întâmpla pentru prima dată să fiu ostatic, aşa încât nu pot spune că-mi era frică. Fusesem ostaticul apaşilor din tribul Mescalero. Numai că aceşti apaşi aveau simţul onoarei. în fruntea lor se găsea marele Inciu-Ciuna. Acum…

Acum îl aveam înaintea mea pe Santer, un nemernic ce a fost în stare să ucidă de dragul aurului, un laş, un răufăcător a cărui viaţă era un şir întreg de fărădelegi, un animal de pradă cu chip de om, o fiinţă josnică ce ucide din plăcere. Nu nădăjduiam să scap cu viaţă şi nici pentru Winnetou nu erau speranţe că va scăpa viu din mâinile nemernicului. Noi doi eram cei mai mari duşmani ai lui Santer, şi netrebnicul se simţea ameninţat atâta vreme cât Winnetou şi Old Shatterhand erau în viaţă!

Nu mai exista nici o speranţă pentru noi? Chiar niciuna?

Aceste întrebări îmi reveneau în minte şi mă tot gândeam la un răspuns. Deodată, răspunsul a venit ca o rază slabă de lumină ce încerca din răsputeri să străpungă întunericul. Era doar o palidă rază, dar aceasta exista!

Ce se întâmplase la Nugget Tsil? Dorinţa de înavuţire îl făcuse pe Santer să ucidă. Dorinţa de înavuţire! Asta era! Această dorinţă era poate chiar mai puternică decât plăcerea de a ucide. Această dorinţă arzătoare îl stăpânea mereu pe Santer. Dorinţa de înavuţire era punctul lui slab

şi, dacă voiam să obţin ceva, trebuia să mă folosesc de acest punct slab al netrebnicului.

Mi-am zis că trebuie să-mi păstrez calmul şi m-am arătat chiar nepăsător.

— Vă înşelaţi amarnic, domnule, am spus eu, în cele din urmă. Am spus „da” nu pentru că m-aş teme de cuţitul dumneavoastră.

Netrebnicul m-a privit cu uimire şi cu răutate, întrebând:

— Atunci de ce ai spus „da”?

— Pentru că mă bucur într-adevăr să vă reîntâlnesc.

Am rostit aceste cuvinte cu atâta seriozitate şi convingere, încât răufăcătorul nu mai ştia ce să creadă. M-a privit câteva clipe fără a scoate o vorbă, apoi a înălţat din sprâncene, întrebând:

— Cuuum? Ceee? Am auzit bine? Poate că loviturile mele ţi-au zdruncinat creierul şi nu mai ştii ce spui! Chiar te bucuri să mă vezi?

— Desigur! am replicat eu.

— Ascultă la mine! Asta-i o obrăznicie mare din partea ta! Nu-mi pune răbdarea la încercare, că te fac colac, aşa cum l-am făcut pe Winnetou. Te spânzur cu capul în jos şi te las aşa până ce-ţi dă sângele pe nas!

— Nu veţi face asta.

— Nu voi face asta? Dă-mi un motiv! Unul Singur!

— Vă voi da un motiv, dar îl cunoaşteţi atât de bine, încât nu trebuie să vi-1 mai spun eu.

— Da' de unde! Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Oho! Ştiţi prea bine despre ce vorbesc! N-aveţi decât să mă spânzuraţi cu capul în jos. Voi muri şi atunci nu veţi mai afla nimic!

Îl atinsesem acolo unde-1 durea! Mi-am dat seama de asta numaidecât. Santer 1-a privit pe bătrânul Evans, a dat din cap şi a spus:

— Noi credeam că-i mort şi el nici măcar nu leşinase. A auzit toate întrebările pe care i le-am pus lui Winnetou. Nemernicul ăsta de apaş nu mi-a spus însă nimic.

— Vă înşelaţi din nou, am spus eu. Am leşinat cu adevărat, numai că Old Shatterhand are destulă minte-n cap pentru a pricepe ce vreţi.

— Aşa? a întrebat Santer. Atunci spune-mi ce aş vrea eu să aflu de la voi!

— Prostii! am replicat eu, tăios. Să lăsăm copilăriile astea! Vă spun că mă bucur să vă întâlnesc. Nu v-am văzut de atâţia ani! A trecut atâta vreme şi mă bucur cu adevărat să vă văd în sfârşit! în sfârşit! în sfârşit!

Santer m-a privit multă vreme, fără a spune o vorbă. Apoi a înjurat printre dinţi şi a strigat:

— Lepădătură! Cred că ţi-ai pierdut minţile! Poate vă trece prin cap că o să-mi scăpaţi voi doi, nu?

— Păi cam aşa ceva.

— Da!' Voi doi credeţi că sunteţi cei mai deştepţi oameni din Vest, dar în realitate sunteţi doi proşti! Oho, cât m-a mai urmărit Winnetou! A izbutit să mă prindă? în locul lui mi-ar fi atât de ruşine, încât m-aş ascunde într-un loc în care să nu mă găsească nimeni! Şi acum? Recunoşti că mi-aţi văzut ochii în întuneric?

— Da.

— Winnetou a vrut să mă împuşte?

— întocmai!

— Am văzut ce a vrut să facă şi am dispărut numaidecât. Apoi apaşul a vrut să mă ia prin surprindere! Eşti gata să recunoşti şi asta?

— De ce nu?

— Să mă ia prin surprindere! Să pună mâna pe mine, ha, ha, ha! Ştiam că fusesem descoperit! Chiar şi un copil are mai multă minte decât Winnetou! A fost o prostie din partea lui să încerce să mă prindă! Pentru asta ar fi meritat o bătaie cum scrie la carte! Când s-a apropiat de mine, l-am doborât numaidecât, lovindu-1 cu patul puştii. Apoi mi-am pus pe umeri pătura lui şi m-am apropiat de tine. Ce ai simţit atunci când ţi-ai dat seama că cel ce purta pătura pe umeri eram eu, şi nu apaşul?

— M-am bucurat!

— Te-ai bucurat şi atunci când te-am lovit? Nu prea cred! Mi-aţi căzut în mână ca nişte copii fără minte. Acum sunteţi ostaticii noştri şi pentru voi nu mai există scăpare. Poate că mă va cuprinde mila, cine ştie?! Se prea poate să mă las cuprins de milă, dar asta numai dacă îmi vei spune ceea ce vreau să aflu! Uită-te la aceşti trei bărbaţi! Sunt oamenii mei! Eu vi i-am trimis ca să mă ajute să vă prind! Ei, acum spune-mi ce crezi despre noi?

Ştiam prea bine ce era Santer şi de aceea i-am spus:

— Dumneavoastră sunteţi o lepădătură! Asta aţi fost şi asta aţi rămas! Mai mult nu trebuie şi nu vreau să ştiu!

— Prea bine! Deocamdată voi uita că m-ai jignit. După ce voi termina de vorbit cu tine, te voi pedepsi pentru această jignire! Ţine minte ce ţi-am spus! Trebuie să recunoşti că ne place să culegem fără a semăna! îi lăsăm pe alţii să semene, adică să muncească! Unde găsim ceva de cules, culegem fără a întreba cine a semănat! Aşa am făcut până acum şi aşa vom face până când vom fi de părere că am adunat destul.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Nu ştiu să-ţi răspund! Oricum, nu asta trebuie să te frământe acum! Când am vorbit de semănat şi de cules, nu m-am gândit la munca pe care o face ţăranul la câmp. Uite, acum am auzit ceva de o ascunzătoare.

— Ce ascunzătoare?

— Una în care s-ar găsi blănuri şi piei.

— Hm! Şi eu ar trebui să ştiu unde se găseşte o asemenea ascunzătoare? Cred că vă înşelaţi!

— Ba nu! Ştiu eu ce spun! Recunoşti că aţi fost la bătrânul Cropley?

— Da.

— Şi ce treabă aţi avut cu el?

— I-am făcut şi noi o vizită, aşa, de plăcere.

— Nu încerca să mă minţi! L-am întâlnit pe Cropley, chiar după ce aţi plecat de la el. Omul mi-a spus pe cine căutaţi.

— Pe cine?
— Pe un negustor al cărui nume este Braddon.
— Bătrânul nu trebuia să spună asta!
— Dar uite că a spus-o! Negustorul urma să cumpere de la voi blănuri şi piei! O mulţime de blănuri şi de piei!
— De la noi?
— Nu tocmai de la voi, ci de la Old Firehand! Se spune că Old Firehand şi vânătorii săi ar fi strâns o grămadă de blănuri şi de piei!
— Sunteţi bine informat, n-am ce zice!
— Aşa-i? m-a întrebat Santer, râzând cu răutate şi fără a băga de seamă ironia mea. Nu l-aţi găsit pe negustorul Braddon. în schimb aţi dat peste un om de-al lui şi aţi fost de acord ca el să vă însoţească. Noi v-am luat urma imediat, pentru că voiam să punem mâna şi pe voi, şi pe el. Omul negustorului, Rollins cred că-i zice, ne-a scăpat, pentru că noi ne-am ocupat mai întâi de voi doi.
În decursul anilor am învăţat să fiu atent şi la cele mai neînsemnate lucruri. Astfel am observat că, în timp ce vorbea de Rollins, Santer a privit cu insistenţă spre tufişuri. Poate că acolo se afla ceva care avea legătură cu Rollins.
— Nu face nimic! a continuat răufăcătorul. Nu mai avem nevoie de acest Rollins, dacă am pus mâna pe voi. îl cunoşti pe Old Firehand?
— Da.
— Ştii unde se află ascunzătoarea lui?
— Da.
— Vai, ce mă bucur că recunoşti asta!
— De ce nu aş recunoaşte un adevăr?
— Prea bine! Nu cred că ai să-mi faci greutăţi.
— Cum adică?
— Dacă nu îmi faci greutăţi, vei avea o soartă mai bună.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Vorbeam despre moarte. Mă cunoşti şi te cunosc. Ştim amândoi la ce ne putem aştepta. Dacă eu aş fi fost ostaticul tău, m-ai fi ucis. Tu eşti acum ostaticul meu şi te voi ucide.

Mi-am dorit mereu să te ucid încet, în chinuri. Acum că-mi vei spune unde se află ascunzătoarea lui Old Firehand, nu mai sunt atât de pornit.

— Şi ce se va întâmpla?

— Tu îmi vei spune unde îşi are Old Firehand ascunzătoarea, iar Winnetou îmi va da aur, mult aur din cel pe care 1-a moştenit de la tatăl său.

— Ce vom primi în schimb?

— O moarte uşoară. Un glonţ în cap.

— Foarte frumos! Hm! Dar nu v-aţi gândit chiar la toate!

— Cum aşa?

— Vă putem duce de nas şi vă putem îndruma greşit.

— Mă credeţi mai prost decât sunt. Dacă vreţi să muriţi repede, va trebui să-mi aduceţi anumite dovezi prin care să mă faceţi să cred că spuneţi adevărul. Vreau să ştiu mai întâi dacă sunteţi gata să-mi spuneţi unde este ascunzătoarea. Trebuie să fiu sigur că Winnetou îmi va da aurul pe care i-1 cer.

— Ştiţi bine că Winnetou şi Old Shatterhand nu-şi trădează prietenii. Apaşul nu v-a spus nimic, de asta sunt sigur. Eu am vorbit cu dumneavoastră pentru că urmăresc un anumit scop.

— Un scop? Ce scop?

— Nu vă voi răspunde acum. Veţi afla mai târziu despre ce este vorba.

Nemernicul îmi vorbise la un moment dat respectuos, îmi spusese „dumneavoastră”. Acum că îşi dădea seama de faptul că politeţea era de prisos a trecut din nou la „tu”.

— Nu vrei să-mi spui nimic?

— Nimic.

— Nimic?

— Nici măcar un cuvânt!

— Atunci te vom face colac, întocmai ca pe Winnetou!

— N-aveţi decât!

— Vă vom ucide în chinuri!

— Nu vă va folosi la nimic!

— Chiar crezi asta! Vom găsi oricum ascunzătoarea lui Old Firehand.

— Poate că numai din întâmplare. Oricum, va fi prea târziu. Dacă nu ne vom fi întors după o anume perioadă de timp, Old Firehand va deveni bănuitor. Iar de va intra la bănuieli, va pleca împreună cu ceilalţi din ascunzătoare.

Santer a privit în pământ. începuse să se joace cu cuţitul, dar acest lucru nu mă speria. îi cunoşteam bine planurile. Pe unul dintre ele nu-1 putea duce la bun sfârşit. Se vedea nevoit să treacă la cel de-al doilea.

Ştiam bine cum stăteau lucrurile. Santer voia să afle unde era „fortăreaţa" lui Old Firehand, voja să pună mâna pe aurul lui Winnetou şi mai voia să ne ucidă. Ar fi fost dispus să ne lase în viaţă deocamdată pentru a pune mâna pe aur, pe piei şi pe blănuri. Am spus că era dispus să ne lase în viaţă deocamdată! Era limpede că netrebnicul voia cu orice preţ să ne ucidă. Cu atât mai mult trebuia să scăpăm de el odată pentru totdeauna! Nu mi-era teamă şi am aşteptat liniştit ca nemernicul să vorbească mai departe.

După o vreme, Santer m-a întrebat, într-adevăr:

— Nu spui nimic?

— Nu.

— Nu vorbeşti nici chiar dacă vă ucidem acum, pe loc?

— Nu.

— Prea bine! Te voi sili să vorbeşti! Vom vedea numaidecât dacă eşti la fel de rezistent ca apaşul!

Răufăcătorul le-a făcut celor trei tovarăşi ai săi un semn. Aceştia m-au luat pe sus şi m-au dus în locul în care se afla Winnetou. Acest lucru m-a pus pe gânduri. Oare de ce Santer nu ne ţinea lângă el, unde ne putea supraveghea mai bine? Am găsit numaidecât răspunsul la această întrebare, pentru că mă aflam de multă vreme în Vest şi învăţasem multe. Dacă ai prins doi duşmani care se cunosc între ei şi care au o taină, îi pui laolaltă şi îi laşi să creadă că nu sunt supravegheaţi. Este mai mult ca sigur că aceştia vor începe să vorbească despre taina lor şi este de-ajuns să

îi spionezi pentru a afla tot ceea ce vrei să ştii. Credeam că aşa voia să acţioneze şi Santer, separându-ne cu totul de el şi de cei trei tovarăşi ai săi, care m-au legat ca pe un colac. Aveam dureri mari, dar nu am scos nici măcar un geamăt. Voiam să văd cât mai bine ce făceau cei patru, dar ei se aflau destul de departe de noi. Santer s-a aşezat lângă tovarăşii săi, dar nu puteam să-mi dau seama dacă avea să rămână acolo sau dacă avea să se strecoare până lângă noi pentru a trage cu urechea la cele ce vorbeam.

Oricât ar fi fost de riscant, trebuia să vorbesc neapărat cu Winnetou. Stând de vorbă cu apaşul, aş fi vrut să-1 conving pe Santer să ne lase în viaţă şi să ne redea libertatea.

Mă gândeam ce să spun şi când să încep să vorbesc. Era cu neputinţă ca Santer să fi ajuns deja în dosul tufişurilor care se aflau în imediata noastră apropiere. De aceea, am tăcut o vreme. Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Winnetou ce aveam de gând să fac, dar, aşa cum s-a întâmplat mereu când m-am aflat în tovărăşia apaşului, Winnetou mi-a ghicit gândul şi a spus în graiul apaşilor:

— Fratele meu să mă asculte! Trebuie să facem în aşa fel încât Santer să creadă că pe aici, pe aproape, se găseşte aur mult. Astfel va face nebunia de a ne lăsa liberi.

Erau exact gândurile mele! Nici nu m-am mai mirat, ci m-am mulţumit doar să-1 întreb pe Winnetou:

— Şi fratele meu crede că Santer se va strecura în dosul tufişurilor pentru a trage cu urechea?

— Este întocmai ceea ce am gândit! Ascultă! Se aude un foşnet! a spus Winnetou, în şoaptă, pentru ca apoi să continue să vorbească ceva mai tare, dar nu în grai apaş, ci în engleză: Old Shatterhand se înşală atunci când spune că Santer vrea doar pieile şi blănurile!

— Dar ce ar mai putea dori? am întrebat eu, continuând să-mi joc rolul.

— Aur! Pepite pe care Winnetou le-a îngropat cu multă vreme în urmă într-un loc anume. Ca să ajungem la acel loc ar trebui să mergem călare o zi întreagă.

— Aha! Cunosc ascunzătoarea despre care vorbeşti! Dar Santer nu are de unde să o ştie!

— Ba o ştie! Ascultă-1 pe Winnetou. Dacă nu ar cunoaşte ascunzătoarea asta, nu ne-ar fi luat ostatici aici!

— Dacă ar fi precum spui, Santer ar fi furat aurul de multă vreme.

— El cunoaşte ascunzătoarea, dar nu atât de bine încât să găsească aurul. Totul este ca la Nugget Tsil. Santer cunoştea taina apaşilor, dar nu a găsit aurul. El ne-a atacat aici, tocmai pentru a pune mâna pe aur.

— Nu va afla nimic de la noi.

— Aşa e! Vom îndura toate chinurile, dar cel ce mi-a ucis tatăl şi sora nu va pune mâna pe aur!

— Atunci trebuie să fim pregătiţi să murim.

— Winnetou şi Old Shatterhand vor muri fără a clipi din ochi. Poate că vor rămâne totuşi în viaţă. Ei s-au aflat adeseori în mâinile duşmanilor, şi Bunul Manitou le-a trimis un ajutor neaşteptat. Dacă vom izbuti să scăpăm şi acum, trebuie să avem mare grijă şi să nu lăsăm urme. S-ar cuveni să luăm cât mai repede aurul din locul despre care ţi-am vorbit. Dacă nu am face astfel, s-ar putea ca duhul cel rău să-1 ajute pe Santer să găsească aurul.

— Ai dreptate, am spus eu, cu însufleţire. Mă întreb doar dacă vom fi în stare să ducem doar noi doi singuri atâta aur.

— Avem pături în care să-1 punem, iar caii noştri sunt destul de puternici pentru a-1 căra până la „fortăreaţă”. Acum Old Shatterhand ştie ce gândeşte Winnetou. Să nu mai vorbim. Se poate ca un om al lui Santer să tragă cu urechea.

Ne jucasem bine rolurile. Acum se cuvenea să aşteptăm.

Intuisem bine. în tufişuri se afla un om. Pentru a vedea ce se mai întâmplă, acesta scosese capul printre crengi şi mi s-a părut că-1 recunosc pe Rollins.

Mă voi mărgini să spun doar că am fost legaţi trei ceasuri. Santer venea la noi din sfert în sfert de oră pentru a ne întreba dacă aveam de gând să vorbim. Noi nu-i spuneam

nimic, şi el pleca, pentru ca apoi să revină. Era un fel de război al nervilor. Cine rezista mai mult câştiga.

Către prânz, după ce nu a obţinut nici un răspuns de la noi, Santer s-a apropiat de tovarăşii săi, strigând, astfel încât să-1 auzim şi noi:

— Cred că e pe-aproape, fiindcă nu şi-a putut lua calul. Căutaţi-1! Eu rămân aici cu ostaticii!

Faptul că vorbise atât de tare 1-a trădat. Când vrei să pui mâna pe un duşman aflat prin apropiere, nu strigi astfel încât să fii auzit. Cei trei oameni ai lui Santer şi-au luat armele şi au plecat.

— Fratele meu bănuieşte ce se va întâmpla? mi-a şoptit Winnetou.

— Da.

— îl vor aduce pe Rollins. Rollins este tovarăşul lui Santer, dar noi nu trebuie să bănuim aceasta. El îl va ruga pe Santer să ne redea libertatea şi…

—. şi Santer se va lăsa înduplecat. Totul se va face întocmai ca în acele frumoase clădiri ale albilor ce se cheamă teatre.

— Da. Santer „trece acum drept negustor şi se foloseşte de numele de Braddon. El ne va lăsa să plecăm de aici pentru a ne urmări. De aceea Rollins nu trebuia să se afle aici. El trebuie să fie cel ce ne ajută să scăpăm.

— Fratele meu alb gândeşte întocmai ca mine. Santer nu este înţelept. El nu trebuia să ne ia ostatici. Ar fi putut să ne lase să ajungem în „fortăreaţă" împreună cu Rollins. Astfel ar fi aflat unde este ascunzătoarea lui Old Firehand şi ar fi ştiut unde ne găsim şi noi.

— Santer s-a pripit. Oricum, el este albul care i-a pus pe războinicii Okananda să-1 atace pe Cropley. Rollins este spionul lui Santer. El i-a spus stăpânului său că ne aflăm în casa lui Cropley. Când a aflat asta, a hotărât să ne prindă el însuşi, pentru că ştia prea bine că războinicii Okananda nu vor îndrăzni să se atingă de noi. Santer şi oamenii lui nu s-au gândit nici o clipă că nu le vom spune unde este

ascunzătoarea lui Old Firehand. Pentru că vor să pună mâna pe bunurile vânătorilor şi pe aurul lui Winnetou, ei sunt gata să ne redea libertatea pentru a ne putea urmări în linişte.

Am vorbit între noi abia mişcându-ne buzele, astfel încât Santer nu avea cum să-şi dea seama că între mine şi Winnetou avusese loc un schimb de replici. După o vreme, s-au auzit nişte strigăte şi vocea lui Santer:

— Mi-1 aduceţi? Nu v-am spus eu că e pe undeva pe-aici? Duceţi-1 pe nemernic lângă ceilalţi doi şi lega…

Netrebnicul s-a întrerupt, a făcut o mişcare prin care mima surprinderea şi abia după aceea a continuat, jucând rolul omului cuprins de bucurie:

— Ceee? Cuuum? Cine… cine este domnul? Oare văd bine?

Rollins a jucat şi el rolul omului uimit şi bucuros. S-a desprins din braţele celor trei şi a alergat spre Santer, strigând:

— Domnule Santer! Domnule Santer! Se poate? Oh! M-am liniştit! Nu o să mi se întâmple nimic rău, nu-i aşa?

— Să vi se întâmple ceva rău? Dumneavoastră? Vai! Nicidecum! Dumneavoastră sunteţi acel domn Rollins pe care voiam să-1 prind? Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva? Sunteţi acum în slujba domnului Braddon, care este negustor?

— Da, domnule Santer, întocmai. Mi-a mers când mai bine, când mai prost de când ne-am despărţit, dar acum pot zice că sunt mulţumit. Eram pe cale să închei o afacere foarte bună, dar aseară am fost a…

Rollins s-a întrerupt şi s-a prefăcut a fi uimit. Apoi a continuat:

— Vai, domnule Santer! Dumneavoastră ne-aţi atacat?

— întocmai!

— Doamne! Să fiu atacat de un foarte bun prieten de-al meu, de un om căruia i-am salvat viaţa de atâtea ori! La ce v-aţi gândit oare?

— La nimic! La ce mă puteam gândi, când nici măcar nu am apucat să vă văd prea bine! Doar aţi fugit, nu-i aşa?

— Aşa este! Am crezut de cuviinţă că era mai bine să fug pentru ca apoi să-i ajut pe domnii în tovărăşia cărora mă găseam. Dar ce văd? Domnii despre care vorbeam sunt legaţi! Sunt încovrigaţi! Aşa ceva nu se poate! Am să-i dezleg!

Rollins a vrut să se apropie de noi, dar Santer 1-a prins de braţ, zicând:

— Staţi pe loc! Ce vă trece prin cap, domnule Rollins? Cei doi sunt duşmanii mei de moarte!

— Dar sunt prietenii mei!

— Nu mă priveşte! Am eu o socoteală mai veche cu ei! îi voi ucide! De aceea i-am atacat. Nu am ştiut că vă aflaţi în tovărăşia lor.

— Pe Dumnezeul meu! Ce situaţie neplăcută! Sunt duşmanii dumneavoastră! Cu toate astea trebuie să-i ajut! V-au făcut rău?

— Destul de mult rău ca să le doresc moartea!

— Gândiţi-vă cine sunt!

— Credeţi cumva că nu-i cunosc?

— Sunt Winnetou şi Old Shatterhand, doi oameni” pe care nu-i puteţi ucide aşa pur şi simplu!

— Tocmai pentru că sunt Winnetou şi Old Shatterhand nu-i pot cruţa.

— Vorbiţi serios, domnule Santer?

— Cât se poate de serios. Vă spun că sunt pierduţi.

— Nu îi veţi lăsa în viaţă, nici măcar dacă v-aş ruga eu s-o faceţi?

— Nici măcar atunci!

— Ştiţi ce-mi datoraţi? V-am salvat viaţa de mai multe ori!

— Asta ştiu şi eu. Vă sunt recunoscător pentru că mi-aţi salvat viaţa, domnule Rollins.

— Atunci am să vă rog să vă amintiţi ce mi-aţi spus când v-am salvat viaţa ultima dată!

— Ce v-am spus?

— Că îmi veţi îndeplini orice dorinţă.

— Hm! Da! Mi se pare că aşa am spus.

— Ce-ar fi dacă v-aş ruga să le redaţi libertatea acestor doi domni pe care i-aţi luat ostatici?

— Vă rog să nu mă rugaţi acest lucru, fiindcă nu v-aş putea îndeplini dorinţa şi nu-mi place să-mi calc cuvântul! Ar fi mai bine să mă rugaţi altceva!

— Nu pot! Am şi eu îndatoririle mele! Urmaţi-mă, vă rog! Aş vrea să vorbim între patru ochi!

Spunând acestea, Rollins 1-a apucat pe Santer de braţ şi s-au depărtat puţin. Au început apoi să vorbească, gesticulând. îşi jucau foarte bine rolurile. Sunt sigur că ar fi dus de nas pe oricine, dar nu şi pe noi. ♦

După o vreme, Rollins s-a apropiat de noi, spunând:

— Am primit permisiunea de a vă mai uşura puţin situaţia. Trag nădejde că voi izbuti să îl conving pe Santer să vă redea libertatea.

Rollins ne-a slăbit legăturile, astfel încât nu mai eram încovrigaţi. Apoi s-a întors la Santer şi a continuat să-şi joace rolul, prefăcându-se că pledează pentru noi.

În cele din urmă, Santer şi Rollins s-au apropiat de noi, iar Santer ne-a spus:

— Se pare că sunteţi ocrotiţi de diavol! I-am făgăduit ceva acestui domn şi trebuie să mă ţin de cuvânt. Sunt gata să fac cea mai mare prostie a vieţii mele şi să vă redau libertatea, numai că voi păstra toate bunurile voastre, chiar şi armele.

N-am spus nici un cuvânt. Apaşul tăcea şi el.

— Ei? Aţi rămas muţi de uimire?

Pentru că noi continuam să păstrăm tăcerea, Rollins a spus:

— Au amuţit cu adevărat!

Apoi a vrut să mă dezlege, dar i-am spus:

— Opriţi-vă! Nu vă atingeţi de curele, domnule Rollins!

— Nu sunteţi în toate minţile? s-a mirat „binefăcătorul” nostru. De ce să nu vă desfac legăturile?

— Totul sau nimic! am replicat eu.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Nu vrem să fim eliberaţi, dacă ni se va lua totul.
— Cum se poate să aveţi asemenea pretenţii?
— Alţii pot fi de altă părere. Noi doi, Winnetou şi cu mine, nu ne mişcăm de-aici dacă nu ni se dă tot ceea ce ne aparţine. Mai bine murim, decât să rămânem fără arme.
— Ar trebui să fiţi fericiţi că…
— Nici un cuvânt mai mult! l-am întrerupt eu. Ştiţi care sunt pretenţiile noastre! Nimeni nu ne va convinge să renunţăm la ele!
— Pe toţi dracii! Eu vreau să vă salvez, şi dumneavoastră vă îngăduiţi să ţipaţi la mine?
Rollins a plecat împreună cu Santer. De data aceasta s-au sfătuit şi cu ceilalţi trei tovarăşi ai lor.
— Fratele meu a făcut bine! mi-a şoptit Winnetou. Ne vor da tot ce este al nostrti, fiindcă sunt siguri că tot ce ne aparţine se va afla mai târziu în mâinile lor.
Şi eu eram sigur de asta. Oricum, ştiam foarte bine că Santer nu se putea folosi de carabina mea. Era convins că, dacă nu ar fi ţinut seama de pretenţiile noastre, nu am fi pornit imediat spre ascunzătoarea lui Old Firehand, ci l-am fi urmărit până ce ne-am fi luat tot ceea ce ne aparţinea. Netrebnicul era nevoit să accepte condiţia pe care i-o pusesem. Desigur că omul a continuat să-şi joace foarte bine rolul, prefăcându-se nemulţumit de cele petrecute.
Peste ceva timp, s-au apropiat cu toţii de noi, iar Santer a spus:
— Se pare că astăzi sunteţi din cale-afară de norocoşi! Mă văd silit să-mi ţin făgăduiala faţă de un bun prieten de-al meu. Trebuie să fac un lucru nebunesc, dar vă jur că eu voi fi cel care va râde la urmă! Ascultaţi, deci, ce s-a hotărât!
Netrebnicul a tăcut preţ de câteva clipe şi'kpoi a continuat:
— O să vă redau libertatea! Veţi păstra tot ceea ce este al vostru! Veţi rămâne aici până seara. Veţi fi legaţi. Noi

plecăm pe drumul pe care-am venit. îl luăm cu noi şi pe domnul Rollins, astfel încât să nu vă poată dezlega mai repede decât s-ar cuveni. Domnul Rollins are să se întoarcă aici când se va întuneca. Mâine-n zori, n-aveţi decât să porniţi pe urmele noastre! Veţi rămâne în viaţă numai datorită domnului Rollins! Să nu uitaţi să-1 răsplătiţi!

Am fost legaţi de doi copaci ce se găseau foarte aproape unul de altul. Caii noştri au fost şi ei priponiţi foarte aproape de noi. Toate bunurile noastre au fost aşezate cu grijă la picioarele noastre. Apoi cei cinci nemernici au plecat. Ce mult mă bucuram de arme!

Timp de un ceas nu am scos nici un cuvânt, pentru a putea auzi orice sunet, orice zgomot. Apoi Winnetou mi-a şoptit:

— Ei sunt încă aici. Vor să pornească pe urmele noastre imediat ce avem să plecăm. Ne eliberează abia când se întunecă, astfel încât să nu-i putem vedea. Trebuie să-1 prindem pe Santer. Cum crede fratele meu că ar trebui să facem?

— Trebuie să facem în aşa fel încât să nu ne poată urmări până la ascunzătoarea lui Old Firehand.

— Aşa este. Netrebnicul nu trebuie să vadă „fortăreaţa” lui Old Firehand. Dacă mergem călare toată noaptea, mâine ar trebui să ajungem. Noi nu vom merge însă până la „fortăreaţă”, ci vom face popas înainte de a ajunge la ea. Santer ne va urmări şi le va lăsa tovarăşilor săi nişte semne, astfel încât ei să poată merge pe urmele lui. La timpul potrivit, vom pune mâna pe Rollins şi ne vom întoarce o bucată de drum pentru a-i aştepta pe ceilalţi răufăcători. Fratele meu Old Shatterhand crede că Winnetou a gândit bine?

— Chiar foarte bine! Santer crede că va pune mâlia pe noi, dar noi vom fi cei care vor pune mâna pe el!

— Howgh!

Atât a spus Winnetou! Un singur cuvânt a rostit, dar mi-am putut da seama cât de mulţumit era apaşul la gândul că va pune mâna pe ucigaşul pe care-1 căuta de atâta vreme.

Timpul a trecut chinuitor de încet, dar a trecut şi, în cele din urmă, s-a făcut seară. Am auzit tropot de cal. Rollins a venit, ne-a dezlegat şi a avut grijă să ne spună că el era binefăcătorul nostru, omul minunat sare ne salvase. Noi ne-am prefăcut că-J credeam şi i-am spus că-i vom rămâne recunoscători, dar ne-am ferit să folosim cuvinte mari.

Am încălecat şi am pornit la drum. Rollins era din nou în urma noastră. Ne-am dat seama că omul se străduia să lase urme vizibile, făcându-şi armăsarul să bată de foarte multe ori pasul pe loc. După ce a răsărit Luna, am văzut că stimabilul domn Rollins rupea din când în când o creangă din câte-un copac şi apoi o lăsa să-i cadă din mână, având astfel mare grijă să lase nişte semne pe care tovarăşii săi urmau să le găsească.

În zori, am făcut un popas şi la prânz ne-am oprit din nou, dar am zăbovit destul de mult. Bănuiam că Santer pornise pe urmele noastre în zori şi voiam ca netrebnicul să se apropie cât mai mult de noi. Apoi am pornit din nou şi ne-am continuat drumul preţ de două ceasuri, după care ne-am oprit. Venise vremea să stăm puţin de vorbă cu onorabilul domn Rollins.

— De ce ne-am oprit, domnilor? a întrebat mirat „salvatorul” nostru. Ar fi a treia oară când facem popas astăzi. Cred că nu mai avem mult până la ascunzătoarea lui Old Firehand. Nu ar fi mai bine să ne continuăm drumul?

Winnetou, care era de obicei tăcut, i-a spus lui Rollins:

— La Old Firehand nu ajung lepădăturile.

— Lepădăturile? Ce vrea să spună căpetenia apaşilor?

— Winnetou vrea să spună că tu eşti o lepădătură.

— Eu? a întrebat Rollins, încruntând din sprâncene. De când a devenit Winnetou nedrept? De ce îi spune marele şef de trib cuvinte urâte celui care i-a salvat viaţa?

— Spui că mi-ai salvat viaţa? Chiar ai crezut că ai să-i poţi înşela pe Old Shatterhand şi pe Winnetou? Noi ştim tot. Santer este Braddon, negustorul, iar tu eşti iscoada lui. De când am pornit la drum, ai avut grijă să laşi semne în urma

ta, astfel încât stăpânul tău să ne poată găsi pe noi şi să poată afla unde este „fortăreaţa” lui Old Firehand şi unde sunt pepitele din ascunzătoarea apaşului. Vrei să ne dai pe mâna lui Santer, dar spui că ţie îţi datorăm viaţa. Noi am fost mereu cu ochii pe tine, fără ca tu s-o ştii. Acum a venit timpul să-ţi vorbim deschis. Santer ne-a spus că se cuvine să te răsplătim. Prea bine! Te vom răsplăti chiar acum!

Apaşul a vrut să-1 apuce pe Rollins, dar acesta a făcut un pas înapoi, înţelegând numaidecât situaţia. Apoi s-a aruncat în şa, numai că eu pusesem deja mâna pe hăţurile calului său. Winnetou 1-a şi apucat de ceafă. Rollins credea că eu sunt cel care-i pune viaţa în primejdie. Nemernicul a dat la iveală un pistol cu două ţevi şi a tras, dar Winnetou îl prinsese de mână şi gloanţele nu m-au nimerit. Peste un minut, Rollins era dezarmat şi legat de un copac. I-am pus un căluş în gură şi am priponit calul chiar lângă el. Voiam să ne întoarcem aici după ce am fi izbutit să-1 prindem pe Santer.

Am încălecat şi am mers puţin înapoi, având grijă să nu călcăm pe urmele pe care le lăsasem deja. Ne-am ascuns în dosul unor tftfişuri pentru a-i aştepta pe cei ce voiau să ne prindă.

Trebuiau să vină dinspre nord-vest şi chiar către nord-vest se întindea nesfârşita prerie, astfel încât îl puteam vedea din vreme pe Santer. Răufăcătorul ar fi trebuit să ne ajungă din urmă destul de curând. Stăteam alături de Winnetou, fără a spune un cuvânt. Ne cunoşteam bine. Fiecare dintre noi ştia ce gândeşte celălalt. Ne-am pregătit lasourile. Aveam siguranţa că-i vom prinde pe nemernici.

Timpul trecea şi nu se întâmpla nimic. La un moment dat, Winnetou a privit către vest, mai exact în direcţia din care ar fi trebuit să vină Santer şi tovarăşii săi. Apoi l-am auzit exclamând:

— Uff! Un călăreţ!

— Da, este un călăreţ! Ce ciudat!

— Uff! Uff! Merge în galop către locul din care trebuie să vină Santer. Fratele meu vede ce culoare are calul?

— Da. Este un cal maroniu.

— Da, este un cal maroniu. Un astfel de cal are Rollins!

— Rollins? Nu poate fi el. Cum şi-ar fi putut desface singur legăturile?

Ochii apaşului scăpărau. Faţa lui care de obicei avea culoarea bronzului s-a făcut roşie ca focul. în cele din urmă, Winnetou a izbutit să se stăpânească şi a spus:

— Mai aşteptăm un sfert de ceas.

Timpul a trecut, Santer nu s-a arătat şi atunci apaşul mi-a spus:

— Fratele meu să meargă la Rollins, apoi să se întoarcă aici şi să-mi spună ce a văzut!

— Şi dacă Santer şi oamenii săi ajung între timp aici?

— Apaşul are să-i învingă pe toţi!

Când am ajuns în locul în care-1 lăsasem pe Rollins, am văzut că acesta dispăruse. Nici calul său nu se mai afla acolo. Mi-au trebuit cinci minute ca să examinez urmele lăsate de Rollins. Când m-am întors şi i-am spus lui Winnetou că Rollins dispăruse, apaşul a sărit în sus ca un arc, întrebându-mă:

— încotro a luat-o?

— I-a ieşit lui Santer în întâmpinare pentru a-i spune ce s-a întâmplat.

— Asta ţi-au spus urmele lui Rollins?

— Da.

— Uff! Rollins a bănuit că ne vom întoarce aici ca să-1 aşteptăm pe Santer. A fost prevăzător şi a făcut un ocol, ca să nu treacă pe lângă noi. Dar cum a scăpat? Nu ai văzut şi alte urme?

— Ba da. Un călăreţ a venit dinspre sud-est şi 1-a dezlegat!

— Cine a fost oare? Un soldat de la Fort Randall?

— Nu. Am văzut urmele unor tălpi uriaşe, iar tălpi din astea are bunul nostru prieten, Sam Hawkens. Cred, de

asemenea, că am zărit şi urmele bunei sale Mary.

— Uff! Poate că mai avem vreme să-1 prindem pe Santer, cu toate că el a aflat cum stau lucrurile! Fratele meu să vină!

Am încălecat şi am pornit-o în galop către nord-vest. Winnetou nu spunea nimic. Apaşul fierbea. Dacă îl prindea pe Santer, ucigaşul nu avea să se bucure de o soartă prea blândă!

Am dat de urma lui Rollins. Am găsit apoi locul în care Rollins i-a întâlnit pe tovarăşii săi. Aceştia se opriseră puţin şi o luaseră înapoi, dar nu pe acelaşi drum. Dacă ar fi mers pe acelaşi drum pe care veniseră, i-am fi putut urmări şi în timpul nopţii, dar ei au apucat-o în altă direcţie, astfel încât la căderea serii am fost nevoiţi să ne lăsăm păgubaşi. Winnetou şi-a întors calul pe loc şi am pornit-o înapoi, spre sud, îndreptându-ne spre fortăreaţă. Santer ne scăpase din nou! Trăgeam nădejde că îl vom prinde până la urmă. în zori, aveam să pornim în căutarea lui şi eu ştiam prea bine că apaşul va face tot ce îi stătea-n putere pentru a-1 prinde.

Am traversat râul Mankizita şi am ajuns lângă tufişurile în dosul cărora stătea de obicei un om de strajă. într-adevăr, un vânător se afla acolo. Ne-a cerut să rostim parola şi apoi ne-a spus:

— Nu trebuie să vă supăraţi că v-am cerut parola, dar azi trebuie să fim cu ochii-n patru.

— De ce? am întrebat eu.

— Se pare că se petrece ceva mai puţin obişnuit.

— Ce?

— Nu ştiu, dar Sam Hawkens, vânătorul cel mititel, a vorbit foarte mult când s-a întors aici.

— A fost plecat?

— Da.

— L-a întovărăşit cineva?

— Nu, a fost singur.

Lucrurile stăteau întocmai precum îmi închipuisem. Micuţul Sam, care de obicei era un om ager la minte, făcuse

prostia de a-1 elibera pe Rollins.

Primul lucru pe care l-am aflat când am intrat în „fortăreaţă” a fost acela că starea sănătăţii lui Old Firehand nu era dintre cele mai bune. Acest lucru poate să pară mai puţin important, dar îl amintesc aici pentru că datorită acestui fapt nu aveam să-1 însoţesc pe Winnetou.

Apaşul a descălecat repede şi s-a apropiat de Old Firehand. Acesta zăcea înfăşurat în pături. Lângă el se aflau Sam, Dick şi Will, Harry şi un ofiţer de la Fort Randall.

— Domnul fie lăudat! a spus vestitul vânător. Bine că sunteţi teferi! L-aţi găsit pe negustor?

— L-am găsit şi l-am pierdut, a spus Winnetou. Fratele meu Hawkens a fost astăzi plecat din „fortăreaţă”?

— Da, am fost plecat, a răspuns Sam, fără a bănui nimic.

— Oare ştie micul meu frate alb ce este el?

— Un vânător trăit în Vest, dacă nu mă-nşel!

— Ba nu! El este un greenhorn cum nu i-a mai fost dat lui Winnetou să întâlnească. Winnetou nici nu va mai întâlni vreodată un astfel de greenhorn. Howgh!

Spunând acestea, apaşul a întors spatele şi s-a îndepărtat. Aceste cuvinte aspre pe care le rostise bunul şi respectuosul Winnetou nu au rămas fără ecou. Toţi s-au lămurit însă, după ce le-am povestit că am fi putut să-1 prindem pe Santer! Acest lucru era deosebit de important pentru noi toţi. Sam nu-şi mai găsea liniştea. Se blestema singur şi-şi smulgea disperat barba deasă. Apoi şi-a scos peruca de pe cap şi a strâns-o în pumni. Pentru că nici acest gest nu a avut darul de a-1 linişti, micuţul vânător a trântit peruca de pământ, strigând:

— Winnetou are dreptate! Sunt cel mai mare prost din câţi s-au născut pe faţa pământului! Sunt un greenhorn sadea şi asta am să rămân toată viaţa mea!

— Cum s-a putut întâmpla asta, dragă Sam? l-am întrebat eu.

— Păi s-a întâmplat numai pentru că am fost prost. Am auzit două focuri de armă şi am vrut să văd ce se întâmplă.

Apoi am dat peste un om legat de un copac. Chiar lângă el se afla şi un armăsar, dacă nu mă-nşel! L-am întrebat pe acel om cum de era legat. El mi-a spus că este negustor, că vrea să ajungă la Old Firehand şi că fusese prins şi legat de nişte indieni.

— Hm! Dacă te-ai fi uitat la urme, ai fi văzut că în afara omului legat n-au mai fost pe acolo decât un indian şi un alb. Nici vorbă de mai mulţi indieni!

— Aşa e! Aşa e! Am avut o zi proastă! în loc să mă uit mai întâi la urme, l-am dezlegat pe nemernicul ăla! Am şi vrut să-1 aduc aici, da' el a încălecat şi a luat-o la sănătoasa. M-am gândit la indienii despre care vorbise netrebnicul şi am apucat-o repede încoace pentru a le spune şi celorlalţi ce aflasem, dacă nu mă-nşel. Sunt aşa de supărat, că-mi vine să-mi smulg părul din cap… dar pe cap nu mai am fir de păr. Nu mă pot linişti nici dacă mi-aş călca* peruca în picioare. Chiar mâine-n zori am să pornesc pe urma acestor nemernici şi n-am să mă las până ce nu am să-i prind şi-am să-i ucid!

— Fratele meu Sam nu are să facă aceasta! s-a auzit deodată glasul lui Winnetou, care se apropiase de noi. Căpetenia apaşilor va porni pe urmele ucigaşului. Fraţii mei albi vor rămâne cu toţii aici, căci se prea poate ca Santer să găsească „fortăreaţa” şi să vrea s-o prade. în „fortăreaţă” trebuie să se afle oameni viteji şi înţelepţi.

După ce toţi ceilalţi s-au mai liniştit şi s-au culcat, m-am dus să-1 caut pe Winnetou. Ilci păştea lângă pârâu. Apaşul stătea întins în iarba moale. Când m-a văzut venind, s-a ridicat în picioare, m-a apucat de mână şi mi-a spus:

— Winnetou ştie ceea ce doreşti să-i spui. Vrei să porneşti împreună cu apaşul în urmărirea lui Santer.

— Da, întocmai!

— Nu îţi este îngăduit să o faci. Old Firehand este slăbit. Fiul său este încă un copil. Sam Hawkens a îmbătrânit aşa cum tu însuţi ai putut vedea. Dick Stone şi Will Parker nu sunt atât de ageri la minte ca fratele meu alb. Soldaţii din

fort sunt doar nişte străini. Old Firehand are acum mare nevoie de tine. Winnetou va porni singur în căutarea lui Santer. El nu are nevoie de ajutorul tău. Ce s-ar întâmpla dacă Santer ar strânge o ceată de răufăcători în jurul său şi apoi ar veni aici? Dovedeşte că-1 iubeşti pe fratele tău Winnetou, rămânând aici, alături de Old Firehand. Vrei?

Îmi era greu să mă despart de Winnetou, dar apaşul a stăruit, iar eu am cedat, în cele din urmă. Winnetou avea dreptate. Se cuvenea să rămân alături de Old Firehand, care avea nevoie de ajutorul meu. Am vrut totuşi să-1 însoţesc măcar o vreme. Stelele ne luminau calea şi am ajuns în locul în care descoperisem cu o zi înainte urmele lui Santer. Ochiul ager al apaşului le putea zări.

— Aici ne despărţim, a hotărât Winnetou, punând mâna dreaptă pe umărul meu. Marele Spirit a hotărât ca noi să ne despărţim acum. Marele Spirit va face astfel încât cărările lui Old Shatterhand şi Winnetou să se întâlnească din nou. Nu vom fi despărţiţi o veşnicie. Ura îl duce pe Winnetou din acest loc. Prietenia îl ţine pe Old Shatterhand aici. Dragostea ne va uni din nou! Howgh!

O strângere de mână… un îndemn adresat armăsarului… Apaşul a pornit ca vijelia! Părul lui minunat îi flutura pe spate precum o imensă coamă. L-am urmărit multă vreme cu privirea pe bunul meu prieten. în cele din urmă, nu l-am mai zărit. Oare ai să-1 prinzi pe duşmanul tău? Când te voi revedea, dragul meu Winnetou?

Capitolul I.
OMUL FĂRĂ URECHI.

Pornisem la drum în zori şi acum mă simţeam obosit. în plus, soarele se înălţase pe cer şi mă împungea cu suliţele sale de foc. De aceea m-am hotărât să mă opresc şi să mănânc. Preria se întindea nesfârşită înaintea ochilor mei. Dealurile scunde păreau nişte valuri pe care nimeni nu le-ar fi putut număra. în urmă cu cinci zile, oamenii în tovărăşia cărora mă aflasem plecaseră care-ncotro de teama războinicilor Ogellallah. De cinci zile nu mai văzusem nici

un om şi nici un animal. Ardeam de nerăbdare să întâlnesc şi eu o fiinţă cu care să pot vorbi, nu de alta, dar tăcusem atâta vreme şi îmi era teamă că-mi pierdusem graiul.

În regiunea în care mă aflam nu exista nici un curs de apă, nici măcar un pârâu. Copaci sau tufişuri nu se zăreau nicăieri, aşa încât nu mi-a trebuit prea mult timp pentru a alege locul în care aveam să fac popas. După ce am luat pătura din spinarea calului şi am avut grijă să-i leg picioarele, astfel încât să poată paşte în voie, dar să nu se poată depărta prea mult, am urcat panta lină a unuia dintre nenumăratele dealuri mici, răspândite în imensitatea preriei. M-am întins la pământ, pentru a nu fi observat prea uşor.

Aveam eu motivele mele bine întemeiate de prevedere.

Mă aflasem până de curând în tovărăşia mai multor vânători. Fusesem cu toţii doisprezece. Pornisem de pe malul lui River Plata şi ne gândeam să trecem Munţii Stâncoşi, pentru a ajunge în Texas.

Indieni din diversele triburi care fac parte din marea naţiune Sioux porniseră război împotriva albilor, pentru că unii dintre ei fuseseră ucişi de feţe palide. Ştiam prea bine ce se petrecuse şi fusesem foarte atenţi, dar tot am întâlnit o ceată mare de războinici roşii. După o luptă aprigă în care cinci dintre noi şi-au pierdut viaţa, am fugit care-ncotro, răspândindu-ne pe întinsul preriei.

Lăsasem nişte urme, pentru că nu avusesem vreme să le şterg aşa cum se cuvine. De aceea credeam că indienii se vor fi luat după mine. Ştiam că în prerie trebuia să fii mereu atent, dacă nu voiai să te culci seara bine, sănătos şi să te trezeşti a doua zi pe lumea cealaltă şi fără scalp. Am dat la iveală o bucată de carne de bizon, am curăţat-o bine-bine de stratul gros de sare şi praf de puşcă ce o acoperea şi am început să o mai moi cu dinţii, sperând că voi putea muşca din ea şi că o voi putea mesteca. Abia apucasem să mă întind mai bine pe pătură, când am zărit înaintea mea un punct negru. M-am târât puţin înapoi, astfel încât să nu fiu

zărit deloc şi am privit atent acel punct ce se mărea văzând cu ochii. Mi-am dat seama că era un călăreţ ce stătea în şa aplecat mult înainte, precum indienii. Călăreţul se afla la vreo două mile engleze1 depărtare de locul în care mă găseam. Calul înainta atât de încet, încât nu parcurgea mai mult de o milă într-o jumătate de oră. Continuând să privesc înainte, am mai zărit patru puncte care mergeau exact pe urmele călăreţului pe care-1 zărisem deja. Acest călăreţ era cu siguranţă un alb. Mi-am dat seama de acest lucru după hainele pe care le purta. Era cu putinţă ca acei patru călăreţi ce veneau pe urmele lui să fi fost indieni? Folosindu-mă de ochean, mi-am putut da seama că acei patru călăreţi erau într-adevăr indieni, mai precis războinici Ogellallah, unii dintre cei mai cruzi indieni care fac parte din neamul Sioux. Erau vopsiţi în culorile războiului. Pieile roşii aveau cai foarte buni, în timp ce albul avea o biată mârţoagă.

Albul era un ins mititel şi slab. Pe cap avea o pălărie veche din fetru, cu borurile zdrenţuite. Acest lucru nu reprezenta ceva deosebit în prerie, dar dădea la iveală un fapt cumplit: omul nu avea urechi. în locul unde ar trebui să se afle acestea, se zăreau doar nişte

1 1,6 kilometri (n.a.).

cicatrice cumplite. Se vedea că urechile îi fuseseră tăiate. Necunoscutul purta pe umeri o pătură nemaivăzut de mare, care-i acoperea trupul cu totul şi abia dacă lăsa să i se zărească picioarele subţiri. în picioare străinul purta o pereche de cizme care în civilizata Europă ar fi stârnit cu siguranţă râsul. Cizmele cu pricina erau de felul celor pe care le poartă văcarii din America de Sud. Aceştia au obiceiul de a jupui pielea de pe picioarele cailor morţi, de a o încălzi şi de a o trage caldă încă pe picior. Pielea astfel tratată se fixează foarte bine. De şa era prins un obiect care ar fi trebuit să fie o puşcă, dar care semăna mai curând cu o bâtă. Calul său era o mârţoagă cu picioare lungi şi subţiri, ca de cămilă, cu un cap foarte mare şi cu urechi deosebit de

lungi. Calul acesta părea făcut din bucăţi, deoarece era o combinaţie de cal, măgar şi dromader. Când mergea, ciudatul animal lăsa capul în jos, de parcă i-ar fi fost tare greu să-şi care interminabilele urechi.

Dacă nu m-aş fi aflat în Vest, sau dacă aş fi fost vreun boboc venit de curând din bătrâna Europă, aş fi râs de acest om şi de calul său. Pentru că mă aflam de multă vreme în America, ştiam însă prea bine că omul era probabil unul dintre acei vânători care-şi duceau viaţa în sălbăticie şi pe care se cuvenea să-i cunoşti pentru a-ţi putea face o părere despre ei. Probabil că străinul nici nu ştia de existenţa urmăritorilor săi, căci altfel şi-ar fi îndemnat calul sau s-ar fi uitat măcar din când în când înapoi. în schimb, se uita atent la urmele mele. Calul său îşi mişca şi el imensele urechi, când înainte, când înapoi. Omul a vrut chiar să descalece pentru a examina mai atent urmele lăsate de armăsarul meu. Dar astfel ar fi pierdut cu siguranţă timpul, aşa că i-am strigat:

— Bună ziua, domnule! Nu descălecaţi şi grăbiţi-vă puţin!

Mă ridicasem în picioare, ca străinul să mă poată zări. Calul său a ciulit urechile, de parcă s-ar fi pregătit să prindă strigătul meu ca pe-o minge.

— Bună ziua, domnule! a răspuns necunoscutul. Nu mai strigaţi aşa! Aici, în prerie, nu se ştie niciodată cine te pândeşte! Hai, Tony!

Calul a urmat îndemnul stăpânului său, punându-şi în mişcare interminabilele sale picioare. S-a apropiat şi s-a oprit lângă armăsarul meu care privea uluit acea corcitură între cal, măgar şi dromader. Era un patruped dintre cei pe care-i poţi întâlni atât de des pe întinsul preriei, dedicat trup şi suflet stăpânului său, dar care nu poate fi încălecat de vreun străin.

— Ştiu eu cât de tare se cuvine să vorbesc, i-am spus străinului. De unde veniţi şi încotro mergeţi, domnule?

— Asta nu vă priveşte! a replicat străinul, tăios.

— Aşa credeţi? Da' ştiu că nu prea sunteţi respectuos. Asta v-o pot spune cu siguranţă, deşi până acum nu am schimbat decât două vorbe. Vreau să vă atrag atenţia că sunt obişnuit să mi se răspundă la întrebările pe care le pun.

— Hm! Mda! Chiar păreţi a fi un adevărat gentleman, aşa că am să vă răspund cum se cuvine. Vin de acolo, a spifs omul arătând în urmă, şi mă duc încolo, adică drept înainte.

Străinul începea să-mi placă. Era limpede că era convins de faptul că aş fi vreunul din acei vânători ocazionali care s-a depărtat un pic de tovarăşii săi. Trebuie să arăt că vânătorul trăit în Vest nu pune mare preţ pe aspectul exterior. El dispreţuieşte tot ceea ce este nou şi îngrijit. Cel ce trăieşte ani de-a rândul în Vest crede despre orice om care este îmbrăcat îngrijit că e un greenhorn, un boboc. La Fort Randall îmi cumpărasem haine noi şi, în afară de aceasta, aveam obiceiul de a-mi curăţa armele regulat. Aceste două aspecte nu aveau darul de a face o impresie prea bună asupra unui vânător experimentat. De aceea nu m-am supărat, ci i-am vorbit în zeflemea, aşa cum făcuse şi el:

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci grăbiţi-vă să vă duceţi încolo, aşa cum chiar dumneavoastră aţi spus! Vă sfătuiesc, de asemenea, să fiţi atent la cei patru indieni care vi se află pe urme. Cred că nici nu i-aţi observat!

Bărbatul subţirel m-a privit cu uimire şi mi-a răspuns, vesel:

— Să nu-i fi observat? He, he! Să fie patru indieni pe urmele mele şi eu să nu-i observ? Auzi colo! Da' ştiu că sunteţi ciudat! Cei patru onorabili războinici sunt pe urmele mele de azi-dimineaţă! Nici nu e nevoie să mai întorc capul pentru a vedea unde se află! Cunosc eu obiceiurile acestor domni cu pielea roşie! Cât e zi, or să se ţină departe de mine. Abia când voi face un popas, or să îmi dea târcoale, numai că eu am să le încurc socotelile. O să mă învârt frumuşel în cerc şi, până la urmă, o să le cad în spate. Până acum nu am avut cum să-mi duc planul la bun sfârşit. Acum,

că preria este înţesată de dealuri, am să le fac o mică surpriză! Dacă vreţi să vedeţi cum un bătrân vânător din Vest ajunge ia prin surprindere nişte redmeneste de-ajuns să aşteptaţi aici vreo zece minute. Ei, dar nu are nici un rost să vă îndemn la astfel de lucruri. Un domn de soiul dumneavoastră nu cred că ar dori să simtă miros de indian în nările sale fine. Hai, Tony!

Îndemnându-şi calul, omul şi-a văzut de drum, fără a-mi mai da nici cea mai mică atenţie. înţelegeam bine ce voia să facă. Avea de gând să meargă în cerc, pentru a ajunge în spatele urmăritorilor săi. Dacă aş fi fost în locul lui, şi eu aş fi făcut la fel. Pentru a-şi duce planul la bun sfârşit, se cuvenea să se mişte foarte repede. Necunoscutul uita însă că indienii îl urmăreau de multă vreme şi că ştiau foarte bine ce distanţă era între ei şi vânătorul alb. De aceea era aproape imposibil ca războinicii să creadă că omul pe urmele căruia se aflau putea să dispară aşa, deodată. Oricum, vânătorul ar fi trebuit să înfrunte patru duşmani, aşa că mi-am pregătit armele.

Indienii se apropiau tot mai mult, înaintând unul după altul. Aş fi putut să trag asupra lor, dar am preferat să aştept. Războinicul care mergea în frunte şi-a strunit calul. I se părea ciudat că vânătorul alb a dispărut pe negândite. S-a auzit o împuşcătură, apoi încă una. Doi războinici au căzut la pământ, iar aerul a fost brăzdat de strigătul de luptă al indienilor, un „O… hi… hi… hiiii!” prelung.

Spre uimirea mea, acest strigăt de luptă nu a fost al vreunui indian, ci al micuţului vânător alb care se făcuse nevăzut cu doar câteva clipe înainte, pentru ca acum să apară din nou înaintea mea. Se părea că voia să scape de cei doi indieni care-1 urmăreau. Calul său părea că este cu totul alt animal. îşi dăduse capul mare pe spate şi alerga în galop. Călăreţul şi calul păreau acum o singură fiinţă. Vânătorul şi-a încărcat puşca în plin galop, ceea ce mă făcea să cred că nu se afla pentru prima oară într-o situaţie neplăcută.

Cei doi indieni rămaşi în viaţă au tras asupra lui, dar nu l-au nimerit. Au urlat, cuprinşi de furie, şi au pus mâna pe securi. Micul

1 Indieni (n.a.).

vânător şi-a întors calul pe loc, şi trebuie să arăt că patrupedul părea să citească gândurile stăpânului său. Vânătorul a tras! Calul său nici n-a clipit măcar! Indienii au căzut la pământ. Necunoscutul a descălecat pentru a examina trupurile războinicilor roşii pe care îi împuşcase. Fusesem pregătit să trag, dar se pare că străinul se descurcase şi fără ajutorul meu. M-am apropiat de el şi acesta m-a întrebat:

— Ei, acum ştiţi cum să luaţi prin surprindere nişte indieni care vă urmăresc?

— Thank you, sir! Văd eu bine că am ce învăţa de la dumneavoastră!

Zâmbetul meu nu i-a prea plăcut străinului, pentru că m-a privit atent şi m-a întrebat cu asprime:

— Da' ce, credeţi cumva că aţi fi fost în stare să le daţi şi dumneavoastră un ocol indienilor?

— Nu cred că era nevoie de un ocol, am replicat eu. în preria asta care-i o înşiruire de dealuri, ar fi fost de-ajuns dacă v-aţi fi depărtat mult de urmăritorii dumneavoastră, pentru ca apoi să-i aşteptaţi într-un loc prielnic. Un ocol ar fi fost mai potrivit pentru o câmpie netedă ca-n palmă.

— Hm! Nu ştiu de la cine aţi fi putut să învăţaţi dumneavoastră toate astea! Cu ce vă ocupaţi, dacă nu vă e cu supărare?

— Scriu cărţi.

— Seri. eţi… cărţi? m-a întrebat omul, cu nespusă uimire, făcând numaidecât un pas înapoi şi privindu-mă cu milă. Sunteţi cumva bolnav, domnule?

Străinul şi-a însoţit întrebarea cu un gest grăitor. Şi-a atins fruntea cu degetul, aşa că ştiam foarte bine la ce fel de boală se referea.

— Nu, am răspuns eu.

— Nu? Ei, atunci poate că o să vă priceapă vreun urs, că eu cu siguranţă nu vă pot pricepe. De pildă, eu împuşc aşa câte-un bizon, pentru că trebuie să mănânc. Dumneavoastră de ce scrieţi cărţi?

— Ca să le citească lumea.

— Domnule, nu mi-o luaţi în nume de rău, da' asta-i cea mai mare prostie pe care mi-a fost dat s-o aud! Cel ce are poftă să citească vreo carte n-are decât să şi-o scrie singur. Treaba asta o ştie până şi-un copil! De pildă, eu nu vânez pentru alţii. Deci, hm, sunteţi scriitor carevasăzică, sunteţi un book-maker. Şi aţi venit în savană, ha? Aţi vrea să scrieţi cărţi aici, în sălbăticie?

— Asta o să fac abia când o să ajung acasă. în cărţi povestesc ce am văzut şi prin câte am trecut. Astfel mii de oameni vor afla cum este în savană, fără a fi nevoie să ajungă ei înşişi în Vest.

— O să povestiţi şi despre mine în cărţile alea?

— Desigur!

Străinul a mai făcut un pas înapoi, după care a pus mâna dreaptă pe cuţitul de vânătoare şi cea stângă pe umărul meu, zicând:

— Domnule, acolo se află calul dumneavoastră! Vă sfătuiesc să vă urcaţi în spinarea armăsarului şi să plecaţi, dacă nu vreţi să vă vâr lama cuţitului între coaste! Când este în tovărăşia dumneavoastră, omul nu trebuie să scoată nici o vorbă şi să nu facă nici o mişcare! Ei, lua-v-ar dracu'! Şi-acum plecaţi de-aici!

Mititelul abia dacă-mi ajungea până la umăr şi, cu toate astea, îndrăznise să mă ameninţe. Acest lucru m-a înveselit, dar i-am spus, fără a schiţa nici măcar un zâmbet:

— Vă promit că am să scriu numai lucruri bune despre dumneavoastră.

— O să plecaţi! Am spus şi aşa rămâne!

— Atunci vă dau cuvântul meu că n-am să scriu nimic despre dumneavoastră!

— N-are-a face! Un om care scrie cărţi pentru alţii e nebun şi un nebun nu se ţine niciodată de cuvânt. Ei, acum plecaţi! Plecaţi, că, de nu, s-ar putea să mă supăr şi să fac un lucru care n-o să vă fie deloc pe plac!

— Şi despre ce lucru ar putea fi vorba, mă rog? l-am întrebat eu, zâmbind şi privindu-1 liniştit în ochişorii mici care scăpărau de furie.

— O să vedeţi dumneavoastră numaidecât!

— Să văd!

— Ia uitaţi-vă aici! Vă place cuţitul ăsta?

— Nu-i de lepădat. O să vă arăt că am dreptate!

Spunând acestea, i-am întors mâinile la spate, i le-am îndoit şi i-am strâns atât de tare încheietura mâinii drepte, încât omuleţul a scos un strigăt de durere şi a scăpat arma. Apoi i-am desprins de la brâu cureaua cu care era legat săculeţul pentru gloanţe şi i-am legat mâinile cu ea. Străinul nu apucase să facă nici măcar o singură mişcare. Cuprins de o adâncă uimire, a exclamat:

— Pe toţi dracii! Ce aveţi de gând cu mine?

— Bună ziua, domnule! Nu mai urlaţi aşa! Aici, în prerie, nu se ştie niciodată cine te pândeşte! i-am răspuns eu străinului, repetând ceea ce el însuşi îmi spusese puţin mai devreme.

I-am luat apoi cuţitul şi puşca pe care micuţul vânător o lăsase deoparte pentru a examina trupurile neînsufleţite ale indienilor, încerca din răsputeri să-şi elibereze mâinile, fără să reuşească, întrucât cureaua era strânsă cum se cuvine. Necunoscutul se roşise cu totul la faţă, aşa că i-am spus:

— Aveţi răbdare, domnule. Vă voi dezlega, atunci când voi crede eu de cuviinţă. Nu doresc nimic altceva decât să vă arăt că un scriitor obişnuieşte să vorbească întocmai cum i se vorbeşte. M-aţi amenințat cu un cuţit, fără ca eu să vă fi făcut vreun rău sau să vă fi jignit în vreun fel. După legile nescrise ale preriei, sunteţi ostaticul meu. Pot să fac ce vreau cu dumneavoastră. Nimeni nu are voie să spună nici un cuvânt împotriva mea, dacă am să vă vâr lama cuţitului

între coaste, adică am să fac întocmai ce aţi vrut să faceţi dumneavoastră.

— Băgaţi-mi cuţitul în coaste! Nici nu merit altceva! Ba da, merit să mor pentru că m-am făcut de ruşine, lăsându-mă legat de un singur duşman, fără ca eu, Sans-ear, să pot face nimic!

— Sans-ear aţi spus? Dumneavoastră sunteţi Sans-ear?

Auzisem povestindu-se multe despre acest vestit vânător care se afla de cele mai multe ori singur, pentru că, după el, nici un vânător nu era demn să-1 însoţească. în urmă cu mulţi ani, o ceată de indieni Navajo îi tăiaseră urechile, şi de atunci omul purta numele de Sans-ear, un nume ciudat prin aceea că se compunea din două cuvinte ce proveneau din două limbi diferite, Sans-ear putându-se traduce prin „Fără urechi”.

Omul tăcea şi de aceea l-am întrebat din nou:

— Dumneavoastră sunteţi Sans-ear?

— Mă priveşte cine sunt şi cum mă numesc. Dacă e un nume ce nu face cinste, atunci nici nu merită să-1 rostesc. Dacă e un nume ce face cinste, atunci nu-1 voi rosti, pentru că m-am făcut de ruşine.

M-am apropiat de micul vânător şi am desfăcut cureaua cu care îi erau legate mâinile, zicând:

— Poftiţi! Aveţi aici cuţitul şi puşca dumneavoastră! Puteţi pleca încotro doriţi! Sunteţi liber!

— Nu faceţi glume proaste! a mormăit Sans-ear. Credeţi oare că pot lăsa deoparte ruşinea de a fi învins de un greenhorn? Hei, dacă m-ar fi învins unul al cărui nume să fie cunoscut de toată lumea… Winnetou apaşul, Old Firehand sau Old Shatterhand, de pildă…

Îmi era milă de bătrânul vânător. Era într-adevăr supărat că izbutisem să-1 dezarmez şi să-1 leg, dar îl puteam consola. Tocmai rostise numele sub care eram cunoscut atât în rândul vânătorilor albi, cât şi în rândul războinicilor indieni.

— De un greenhorn aţi spus? Chiar credeţi că un greenhorn ar fi fost în stare să-1 dezarmeze şi să-1 lege pe vestitul Sans-ear?

— Dar cine veţi fi fiind dumneavoastră? Aveţi nişte haine curate şi noi, de parcă acum aţi ieşit din atelierul croitorului, iar armele sunt curate şi lucitoare, ca şi cum v-aţi pregăti să vă făliţi cu ele pe la vreun bal mascat.

— Dar sunt arme foarte bune! O să vedeţi numaidecât! Fiţi atent!

Am ridicat de jos o pietricică de mărimea unei monede de un dolar, am aruncat-o în sus şi am aşteptat să rămână nemişcată în aer preţ de-o clipă, apoi am tras, pietricica ajungând astfel şi mai sus.

Exersasem mult înainte de a izbuti să nimeresc pietricele. Acest „număr senzaţional” uimea întotdeauna privitorii.

— Dumnezeule, cum aţi tras! Nimeriţi întotdeauna, domnule?

— De nouă ori din zece.

— Asta înseamnă că trebuie să fiţi vreun vânător vestit. Cum vă zice?

— Old Shatterhand.

— Nu se poate! Old Shatterhand trebuie să fie mult mai vârstnic decât dumneavoastră. Dacă n-ar fi aşa, vestitului vânător nu i s-ar fi zis „old”.

— Uitaţi că „old” nu se foloseşte doar atunci când este vorba despre o persoană în vârstă.

— Aşa e! Hm! Da' nu mi-o luaţi în nume de rău, Old Shatterhand are o cicatrice mare la gât, undeva mai sus de mărul lui Adam, de când Winnetou…

— Iată cicatricea, l-am întrerupt eu.

— Aşa e! Aşa e! Hm! Da' se spune că Old Shatterhand are mereu două puşti, una mare, un aşa-numit doborâtor de urşi, şi una mai mică, adică o carabină.

— Puteţi vedea aceste arme, iată-le! Spuneţi-mi, domnule, da' fiţi cinstit! Credeţi cumva că eu sunt vreun prost?

— Dumnezeule! Dumneavoastră sunteţi într-adevăr Old Shatterhand!

— Aţi făcut prostia să credeţi că sunt un greenhorn, asta-i tot. Un boboc nu poate să-1 învingă pe Sans-ear, decât dacă-1 ia prin surprindere.

— Ehei, dumneavoastră nu trebuie să luaţi omul prin surprindere, fiindcă sunteţi puternic precum un bizon! Nu-i o ruşine să te învingă Old Shatterhand! De aceea aş vrea să fim prieteni. Numele meu este Mark Jorrocks şi, dacă vreţi să-mi faceţi o plăcere, atunci spuneţi-mi Mark!

— Dumneavoastră îmi puteţi spune Charley, aşa cum obişnuiesc prietenii mei. Bateţi palma!

— îmi pare bine că ne-am împrietenit şi vă spun, domnule, că nu mulţi au onoarea de a strânge mâna bătrânului Mark. Ei, da' când e vorba de un om ca dumneavoastră… Pot să vă spun că e o plăcere să dau mâna cu Old Shatterhand! O rugăminte aş avea totuşi, domnule. Să nu-mi strângeţi mâna prea tare. Nu de alta, da' s-ar putea să mi-o faceţi terci şi mai am nevoie de ea!

— Nici o grijă, dragă Mark! Mâna pe care o voi strânge mă va ajuta, desigur, aşa cum şi mâna mea îţi stă oricând Ia dispoziţie. Dar acuma aş vrea totuşi să te întreb: de unde vii şi unde vrei să ajungi?

— Păi, vin din Canada, unde m-am aflat o vreme în tovărăşia tăietorilor de lemne, şi vreau să ajung în Texas şi pe urmă-n Mexic, îmi creşte inima când mă gândesc ce primejdii mă pândesc!

— în Texas şi apoi în Mexic? Tocmai în drumul meu! Şi eu vreau să ajung în Texas şi pe urmă în California. Nu mă deranjează să fac un ocol prin Mexic. îmi este îngăduit să te însoţesc?

— Vai, cum să nu! Sigur că îţi este îngăduit! Am auzit că ai fost şi prin Sud. Din cauza asta cred că eşti tocmai omul pe care l-aş dori alături de mine. Dar acum, te rog să-mi răspunzi serios: chiar scrii cărţi?

— Da.

— Hm! Dacă Old Shatterhand spune asta, atunci cărţile nu sunt tocmai o prostie, aşa cum credeam eu. Vezi, mie îmi este mai uşor să intru cu spatele în bârlogul unui urs decât să pun mâna pe pană. Cred că n-aş fi în stare să aştern pe hârtie nici măcar un singur cuvânt. Spune-mi, Charley, cum se face că indienii ăştia au ajuns până aici? Sunt războinici Ogellallah, de care se cuvine într-adevăr să-ţi fie teamă. Numai că aceşti războinici pot fi întâlniţi de obicei mai către miazănoapte.

I-am spus prin ce trecusem împreună cu tovarăşii mei.

— Hm! Atunci cred că-i bine să nu facem mulţi purici pe-aici. Ieri am dat peste nişte urme şi trebuie să-ţi spun că nu e vorba aşa, de vreo urmă, două, ci de urmele a şaizeci de războinici indieni, toţi călare! Cred că domnii ăştia patru care s-au ţinut scai de mine fac parte din ceata aceea mare despre care îţi vorbeam şi sunt un fel de avangardă! Ai mai fost vreodată pe meleagurile astea?

— Nu.

— Hm! Indienii trebuie să se afle la vreo treizeci de mile spre vest faţă de locul în care ne găsim noi acum. Cred că ar fi foarte bine să ne ferim din calea lor şi s-o luăm de-a dreptul spre sud, deşi, dacă mergem în direcţia asta, o să dăm de apă abia mâine. Pornind la drum chiar acum, vom ajunge pe înserat la linia ferată care leagă partea de apus a Statelor Unite cu restul. îţi spun eu, dacă ne grăbim puţin, putem avea plăcerea să vedem trecând pe lângă noi un tren.

— Eu unul sunt gata de drum, dar ce facem cu trupurile neînsufleţite ale indienilor?

— Păi, ce-am putea face? Nu prea multe! îi lăsăm pe indienii morţi chiar aici, dar mai întâi am să le tai urechile.

— Trebuie să-i îngropăm! Dacă-i lăsăm aici, ne vom trăda.

— Chiar vreau ca aceşti războinici să fie găsiţi! a exclamat Mark Jorrocks.

După ce a descălecat, plăpândul vânător i-a pus pe cei patru războinici morţi unul lângă altul şi le-a tăiat urechile.

Apoi i-a aşezat fiecărui indian ucis propriile urechi în mâini, astfel încât războinicii păreau că şi le-au smuls ei înşişi pentru a le ţine strâns în palme.

— Aşa, Charley! a exclamat Sans-ear. Acum n-au tovarăşii lor decât să-i găsească pe aceşti stimabili războinici roşii şi, când îi vor găsi, vor şti cu siguranţă că pe-aici a trecut Sans-ear. îţi spun eu că-i tare neplăcut să tot vrei să-ţi îngheţe şi ţie urechile iarna şi să-ţi dai mereu seama că urechile nu-ţi îngheaţă pentru că nu le ai! Hm! Cu mulţi ani în urmă, nişte indieni au izbutit să pună mâna pe mine! îi omorâsem pe câţiva dintre ei. Din greşeală, îi tăiasem unuia urechea cu securea, în loc să-1 fi lovit ca lumea-n cap! Ei, şi au pus mâna pe mine. Ca să mă ia în bătaie de joc, mi-au tăiat mai întâi urechile urmând ca mai târziu să mă ucidă! Hm! Da' le-am stricat planurile! Bătrânul Mark s-a făcut nevăzut! Au pus mâna pe urechile mele, da' nu mi-au putut lua şi viaţa. Pentru urechile astea ale mele… ia uită-te aici!

Spunând acestea, micuţul Mark a ridicat puşca, astfel încât să i se vadă patul plin de crestături. M-a privit o clipă şi apoi a continuat, vădit mulţumit:

— Fiecare crestătură înseamnă un indian mort! Acum o să mai facă bătrânul Mark patru crestături! Hm! Crestăturile astea care sunt în josul patului puştii reprezintă indieni morţi, da' mai sus sunt opt crestături mai mari. Ăştia-s opt albi pe care i-am împuşcat! Mai trebuie să găsesc doi, tată şi fiu. Cei mai mari netrebnici din câţi s-au văzut pe faţa pământului. Dacă-i voi fi găsit pe ăştia doi, pot să mor liniştit!

În vreme ce-mi spunea toate acestea, peste faţa lui Mark Jorrocks a trecut o umbră şi ochii mici i s-au umplut de lacrimi. Poate că în sufletul bătrânului vânător sălăşluise cândva dragostea. Poate că dorinţa de răzbunare sau durerea cuibărită în adâncul inimii îl făcuseră pe Mark să plece în Vestul sălbatic, pentru că vânătorul din prerie nu cunoaşte principiul biblic: „Iubeşte-ţi duşmanul”.

Tot vorbind, vânătorul îşi încărcase din nou puşca. Era o armă de soiul celor ce se pot vedea foarte des în Vest. Patul îşi pierduse cu totul forma şi era plin de crestături, fiecare dintre acestea însemnând moartea unui duşman. Ţevile erau cu totul mâncate de rugină, şi un străin nu ar fi îndrăznit să tragă nici măcar un singur cartuş cu o armă atât de neîngrijită. în mâna proprietarului însă, o astfel de puşcă putea face minuni.

— Tony! a strigat deodată micuţul Mark.

Calul, care până atunci păscuse liniştit, a venit numaidecât lângă stăpânul său.

— Mark, ai un cal pe cinste, i-am spus eu lui Sans-ear. Cel care îţi zăreşte patrupedul pentru prima oară nu este dispus să dea pe el nici măcar un dolar, dar cel ce are timp să-1 privească mai atent va vedea numaidecât că este un animal de soi, care face pe puţin cinci sute de dolari.

— Cinci sute? Ah! Mai bine-ai zice o mie! Cunosc eu nişte filoane prin Munţii Stâncoşi, nişte locuri pe cinste de unde pot scoate aurul cu lopata. Hei! Dacă aş întâlni un om care să-mi placă mie, care să mi se lipească de suflet, atunci eu, Mark Jorrocks, îi voi arăta acele locuri! Nu, nu! Pentru bani nu aş da-o eu pe Tony! Ehei, dragă Charley, ascultă ce-ţi spun eu! Cel ce se numeşte azi Sans:ear era pe vremuri altfel de om! Plin de noroc aşa cum ziua este plină de lumină şi marea este plină de picături de apă! Sans-ear era pe vremuri un fermier tânăr ce avea o soţie pentru care şi-ar fi dat viaţa de o sută de ori şi un copil pentru care şi-ar fi dat viaţa de o mie de ori. Ei, şi fermierul ăsta avea o iapă care se chema Tony, şi iapa asta a adus pe lume un căluţ mic, o iapă mititică da' sănătoasă. Ei, spune-mi acum, Charley, oare nu se cuvine ca puiul, iapa asta mică de care-ţi spun, să poarte numele mamei ei?

— Ba da, am răspuns eu mişcat de puritatea sufletească a omului pe care-1 aveam înaintea mea.

— Ei, şi pe urmă au apărut zece golani, dintre cei ce le fac necazuri oamenilor cinstiţi. Nemernicii au pus foc fermei

mele şi apoi mi-au ucis soţia şi copilul. Mi-au împuşcat iapa, fiindcă niciunul dintre ei nu era în stare să o încalece. Numai Tony cea mică a scăpat, şi asta tocmai pentru că se pierduse de mama ei.

M-am întors de la vânătoare şi am găsit-o numai pe ea, martor mut al nenorocirii mele. Opt dintre nemernicii care mi-au distrus viaţa au murit. Gloanţele mele le-au adus moartea, gloanţele pe care le-am tras cu această puşcă veche. Hei! Am să-i prind eu şi pe cei doi netrebnici care mai sunt acum în viaţă. Dacă Sans-ear a pornit pe urmele unui nemernic, atunci acel nemernic poate să meargă şi până-n Mongolia, că Sans-ear tot are să-1 găsească. Ăştia doi n-au să-mi scape! Tocmai de-aia vreau să ajung în Texas şi pe urmă-n Mexic. Hei! Tânărul fermier despre care ţi-am tot vorbit a devenit vânător, un vânător care nu vede înaintea ochilor decât răzbunare şi sânge, un om care colindă Vestul în spinarea unui animal ce seamănă mai mult a ţap decât a cal. Hm! Omul şi calul vor rămâne împreună până ce o săgeată, un glonţ sau vreo secure îl va doborî pe unul dintre ei. De-o fi omul… de-o fi calul… asta nu pot să spun. Ştiu doar că dacă moare unul, moare şi celălalt de inimă rea!

Micuţul Mark şi-a trecut palma peste ochi, a tăcut preţ de-o clipă şi apoi a încălecat, zicând:

— Ei, gata cu poveştile, dragă Charley! Eşti primul om căruia îi povestesc toate cele pe care le-ai auzit şi cred că vei fi şi ultimul faţă de care-mi deschid sufletul. Ai auzit vorbindu-se despre mine, iar eu am auzit la rândul meu povestindu-se despre dumneata. Trebuie să-ţi spun că pentru mine nu eşti un străin. O rugăminte aş avea. Uită că m-ai luat prin surprindere şi că m-ai legat! O să-ţi dovedesc eu că bătrânul Mark Jorrocks e mereu cu ochii-n patru!

Mark îmi spusese că o vom lua spre sud, dar el a apucat-o spre apus. L-am urmat fără să spun o vorbă. Avea el un plan. Nu am comentat nici când plăpândul vânător a luat cu sine lăncile celor patru războinici pe care-i doborâse. Am

mers multă vreme, fără ca vreunul dintre noi să scoată o vorbă. Am ajuns în vârful unui deal şi iapa lui Jorrocks s-a oprit. Vânătorul'a descălecat şi a înfipt în pământ una dintre lănci. Acum am înţeles. Indienii urmau să găsească lăncile şi să ajungă astfel la cei patru războinici ucişi de Sans-ear.

După o vreme, Mark a scos din coburi opt cârpe şi mi-a dat patru dintre ele, zicând:

— Poftim, Charley! Descalecă şi înfăşoară copitele armăsarului tău în cârpele astea. în felul ăsta, calul tău nu o să mai lase nici un fel de urme şi indienii or să creadă că am zburat! Acum o să fii atât de bun s-o iei de-a dreptul spre miazăzi. Când ajungi la linia ferată, te opreşti şi mă aştepţi. Eu o să mai înfig trei lănci în vârfurile a trei dealuri şi pe urmă o s-o pornesc, de pildă, spre sud şi o să te-ajung din urmă.

Am pornit la drum, adâncit în gânduri. Cârpele pe care mi le dăduse Mark îl stinghereau pe armăsarul meu. După ce am parcurs vreo cinci mile, am descălecat şi i le-am luat de pe copite.

Acum putea porni în galop. Preria era netedă ca-n palmă. Ici-colo se mai zărea câte un tufiş. La un moment dat, am văzut înaintea mea o dungă neagră, care se întindea de la est la vest. Oare aceea era linia ferată? în scurtă vreme, am reuşit să disting şinele dispuse pe un terasament care avea înălţimea unui stat de om.

M-a cuprins un simţământ neplăcut. Aceste şine erau simbolul lumii civilizate. La venirea trenului era de-ajuns să ridic mâna. Trenul s-ar fi oprit cu siguranţă şi aş fi putut călători liniştit către apus sau către răsărit. Lumea civilizată nu mă atrăgea deloc, pentru că preria mă vrăjise cu farmecul ei.

Am luat lasoul şi mi-am priponit calul. Aveam de gând să strâng nişte uscături pentru a putea aprinde un foc. M-am apropiat de nişte tufişuri aflate chiar lângă terasament şi am văzut, spre uimirea mea, un ciocan. Mai întâi am crezut că unealta fusese uitată acolo de multă vreme, dar,

examinând-o mai atent, am văzut că nu avea nici urmă de rugină. Ciocanul era lăsat de curând. Nişte oameni fuseseră aici chiar azi. Am privit cu atenţie marginea terasamentului, dar nu am descoperit nimic deosebit. Apoi m-am suit pe şine şi am luat-o de-a lungul lor. La un moment dat, am descoperit regina-nopţii. Am fost atras numaidecât de mirosul plăcut al florilor. Deodată, am zărit urma unei tălpi. Urma provenea de la un mocasin. Oare se aflau indieni prin apropiere? Ce puteau să facă războinicii roşii cu un ciocan? Poate că vreun muncitor de la căile ferate se încălţase cu mocasini, fiindcă erau foarte uşori şi comozi?! Nu mă puteam pierde în presupuneri. Trebuia să aflu ce se întâmplase.

Mi-am dat seama numaidecât că era primejdios să merg pe linia ferată. Pe oricare dintre laturile terasamentului se putea afla un duşman care să stea la pândă. Dacă rămâneam pe şine, puteam fi zărit de la mare distanţă. în altă situaţie, nu m-aş fi neliniştit de găsirea ciocanului Acum însă, când ştiam prea bine că războinicii Ogellallah bântuie prin regiune, trebuia să fiu cu mare băgare de seamă. Am cercetat tufişurile din imediata apropiere a terasamentului, luând-o spre vest, dar nu am descoperit nimic deosebit. Mi-am aşezat revolverul la îndemână. M-am întors apoi în locul în care-mi lăsasem calul şi am pornit-o spre est, fără a descoperi însă nimic ciudat. M-am târât încet pe linia ferată. Am descoperit nişte pietriş proaspăt. Eram sigur că acolo nu lucraseră muncitorii de la drumul de fier. Am dat deoparte pietrişul şi m-am speriat! Mâna mi s-a umplut de sânge! Mi-am dat seama numaidecât că cineva acoperise cu pietriş o baltă de sânge!

Eram sigur că avusese loc un omor. Nimeni nu s-ar fi ostenit să acopere sângele care provenea de la un animal. Mă întrebam acum cine putea fi cel ucis şi cine putea fi ucigaşul. Nu se vedea nici o urmă, pentru că pe pietrişul tare nu rămân semne. în iarba ce creştea nestingherită de-a lungul şinelor, am găsit nişte urme. Era ca şi când cineva ar

fi târât un om, apucându-1 de umeri sau de subsuori. Era primejdios să traversez şinele chiar în acel loc. Urmele erau foarte proaspete. Crima trebuie să fi avut loc de curând, iar ucigaşul se putea afla prin apropiere. Am mers spre vest de-a lungul terasamentului şi am trecut peste şinele de tren. Abia după aceea am luat-o spre est.

Înaintam foarte încet, trecând de la un tufiş la altul. Spre norocul meu, tufişurile erau foarte dese. Am ajuns în locul în care descoperisem balta de sânge. într-un tufiş aflat de partea cealaltă a şinelor mi s-a, părut că zăresc ceva care semăna foarte mult cu trupul unui om. Obiectul sau trupul cu pricina părea a fi acoperit, alcătuind o masă întunecoasă. Dacă acolo se afla trupul neînsufleţit al celui ucis? Dacă era chiar ucigaşul sau unul dintre ucigaşi? Trebuia neapărat să găsesc răspunsul la aceste întrebări!

Am rupt o creangă din cireşul sălbatic în spatele căruia mă găseam, am pus pălăria în vârful crengii şi am ridicat-o. în tufişul dinaintea mea nu se mişcă nimic. Se putea să nu am de-a face cu vreun duşman, dar se putea la fel de bine să mă pândească unul foarte şiret. Mi-am scos cuţitul şi, din câteva salturi repezi, m-am aflat în tufişul în care zărisem obiectul ce semăna izbitor cu trupul unei fiinţe omeneşti. Acolo se găsea într-adevăr un om, dar omul acela nu mai era în viaţă. M-am uitat atent la trupul neînsufleţit şi am descoperit vârful unei săgeţi. Omul fusese ucis de indieni, de nişte indieni care porniseră „pe cărarea războiului". Poate că se mai aflau prin apropiere. Urmele războinicilor roşii duceau către prerie. Am luat-o de-a lungul lor, pregătit mereu să fiu atins de o săgeată sau să mă folosesc de cuţit. Mă strecuram încet de la un tufiş la altul. Indienii pe care-i urmăream erau patru la număr, doi mai vârstnici şi doi mai tineri. îmi puteam da seama de acest lucru după urme. Războinicii nu se osteniseră să şi le şteargă. Aceasta Însemna că se simţeau în siguranţă.

Vântul îmi bătea în faţă. Datorită acestui fapt, nu m-am speriat deloc atunci când am auzit fornăitul unui cal.

Patrupedul nu putea să mă fi simţit, pentru că vântul bătea dinspre el spre mine. După o vreme, am zărit înaintea mea şaizeci de cai. Cu excepţia a doi dintre ei, toţi erau armăsari indieni. Niciunul nu avea şa. Şeile erau folosite mai mult ca sigur pe post de scaune sau de perne. Lângă armăsari făceau de strajă doar doi oameni. Unul dintre ei, un războinic tânăr, purta cizme din piele de bivol, care aparţinuseră probabil celui ucis. Acest războinic tânăr se număra, deci, printre cei patru ucigaşi care îşi împărţiseră între ei bunurile celui căruia îi luaseră viaţa.

Indienii au de multe ori ocazia de a sta de vorbă cu albi care nu le înţeleg graiul. Din această cauză a luat naştere un limbaj al semnelor pe care îl cunoaşte orice om care trăieşte în Vest. Cei doi oameni care făceau de strajă la cai se întreţineau tocmai în acest limbaj al semnelor, însoţindu-şi uneori gesturile cu vorbe. Desigur că bătrânii războinici indieni nu ar fi fost de acord cu această „conversaţie”. Cei doi au făcut semnul focului şi apoi al calului, referindu-se la tren, deoarece indienii obişnuiesc să numească trenul „calul de foc”. Apoi unul dintre ei a lovit pământul cu arcul, de parcă ar fi vrut să sape sau să lovească ceva cu un ciocan. După aceea i-am zărit pe cei doi făcând mişcări ce simbolizau folosirea armelor de foc, a cuţitelor şi securilor. Aflasem destul şi m-am depărtat, având grijă să şterg urmele pe care le lăsasem. A durat ceva timp până când am ajuns din nou lângă calul meu. Armăsarul nu mai era singur. Lângă el se afla acum iapa lui Mark. Micuţul domn Jorrocks stătea liniştit în dosul unui tufiş şi îşi făcea de lucru cu o bucată mare de carne de bizon.

— Câţi sunt? m-a întrebat Mark.

— Câţi ce?

— Indieni.

— De unde ştii că sunt indieni pe-aici?

— Hm! Văd eu bine că pentru tine bătrânul Sans-ear este un greenhorn sadea, aşa cum şi eu am crezut despre

dumneata că eşti vreun boboc. Ehei, în ceea ce mă priveşte trebuie să-ţi spun că te înşeli amarnic, hi, hi!

Râsul acesta al lui Mark Jorrocks îmi aducea aminte de bunul meu prieten, Sam Hawkens.

— în ce privinţă mă înşel, dragă Mark?

— Trebuie să-ţi mai spun asta, Charley? Uite, am să-ţi pun o întrebare: ce ai fi făcut, dacă lângă cai ai fi găsit un ciocan în locul lui Mark Jorrocks?

— Aş fi aşteptat până ce te-ai fi întors.

— Aşa? Hm! Nu cred asta! Când am ajuns aici, nu te-am găsit şi atunci am luat-o de-a lungul urmelor tale.

— Era cu putinţă să vreau să întreprind un anumit lucru şi poate că planul meu ar fi fost dat în vileag prin prezenţa dumitale. Apoi trebuie să-ţi spun că Old Shatterhand este mereu foarte prevăzător. Cât de mult ai mers pe urmele mele?

— Păi am ajuns până la bietul om ucis de indieni. Pe urmă m-am gândit că vrei să-ţi arunci, de pildă, o privire prin tabăra indienilor şi m-am gândit că ar fi bine să te aştept liniştit aici. Câţi sunt?

— Şaizeci. Cel puţin aşa cred.

— Aha! Urmele de care am dat ieri! Au pornit pe cărarea războiului?

— Da.

— Au de gând să poposească numai puţin?

— Nu. Au luat şeile de pe cai.

— Mii de trăsnete! înseamnă că pun ceva la cale! Nu ai putut afla nimic?

— Cred că vor să demonteze nişte şine de cale ferată. Trenul ar urma să deraieze şi ei l-ar putea prăda liniştiţi.

— Ai înnebunit, Charley? Asta ar fi foarte rău pentru oamenii de la calea ferată, dar şi pentru călători. De unde ştii ce au de gând să facă?

— I-am zărit pe cei ce făceau de strajă la cai şi i-am înţeles foarte bine.

— Atunci cunoşti graiul indienilor Ogellallah.

— îl cunosc, dar asta nu are nici o importanţă. Cei doi oameni care făceau de strajă la cai s-au înţeles prin semne.

— Hm! Când e vorba de limbajul semnelor, te poţi înşela. Ia arată-mi şi mie ce gesturi au făcut.

Am făcut ceea ce mi-a cerut tovarăşul meu şi, după ce am terminat, Mark a sărit în picioare, dar s-a stăpânit şi mi-a spus liniştit:

— Ai înţeles foarte bine semnele acelor nemernici! Hm! Trebuie să le dăm de ştire celor din tren! Ei, dar dacă-i vorba de astfel de lucruri însemnate nu trebuie să ne pripim! Se cuvine să ne gândim foarte bine ce avem de făcut. Hm! Şaizeci zici că sunt? Pe patul puştii mele nu pot să mai fac decât vreo zece crestături! Şi celelalte unde le mai fac, ha?

Deşi situaţia era cât se poate de serioasă, mie îmi venea să râd. Pe micuţul Mark nu-1 înspăimânta faptul că duşmanii erau atât de numeroşi, ci se temea că nu mai are unde să facă noi crestături!

— Câţi indieni ai de gând să împuşti? l-am întrebat eu.

— Asta nu ştiu, de pildă. Cred că vreo doi sau trei, pentru că or s-o ia la fugă când or să vadă douăzeci, treizeci de albi.

Ca şi mine, Mark se gândea că oamenii de la calea ferată şi călătorii vor pune şi ei mâna pe arme.

— Mda! Ar trebui să ghicim ce tren vor să atace. Ar fi foarte rău, dacă nu ne-am putea da seama de asta!

— După gesturile pe care le-au făcut, cred că au de gând să atace trenul care vine dinspre apus, şi asta mă miră. Cred că în trenul care vine dinspre est sunt mult mai mulţi călători. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne despărţim. Unul dintre noi o va lua către răsărit, celălalt către apus.

— Asta suntem nevoiţi să facem, în caz că nu izbutim să aflăm ce tren au de gând să atace indienii. De-am şti când trece trenul pe aici!

— Ehei! Cine poate şti asta! Nu m-am urcat în viaţa mea într-o căruţă dintre acelea de le zice „vagon”. Dacă te-ai suit într-o drăcie din aia, nici nu ştii cum să-ţi întinzi mai bine picioarele! Mie-mi place în prerie, unde pot trăi liniştit împreună cu Tony. Hm! Pe indieni nu i-aţi văzut deloc?

— Nu, n-am văzut decât caii. Din gesturile celor doi oameni care făceau de strajă la cai mi-am putut da seama că indienii ştiu foarte bine când vine trenul. Cred că nu vor întreprinde nimic înainte de căderea serii. Peste o jumătate de ceas, se întunecă. Ne strecurăm până în tabăra lor şi poate izbutim să mai aflăm câte ceva.

— Prea bine!

— După aceea este nevoie ca unul dintre noi să se întoarcă foarte repede aici, lângă terasament. Se prea poate ca indienii să scoată câteva şine chiar în dreptul nostru.

— Foarte bine, Charley, dar nu e nevoie ca unul dintre noi să stea lângă terasament. O vom lăsa aici pe buna mea Tony. E un animal pe cinste şi adulmecă tot, întocmai ca un câine de vânătoare. Am mare încredere în iapa mea! Ai mai văzut vreodată o iapă care să nu fornăie când simte vreun duşman?

— Nu.

— Ei, nici n-o să mai vezi, fiindcă există o singură iapă de soiul ăsta, adică Tony a mea! Hm! E adevărat că dacă fornăie calul, stăpânul prinde de veste că se apropie un duşman, dar şi duşmanul prinde de veste unde se află calul şi stăpânul. Am dezvăţat-o pe Tony să mai fornăie. Hm! Deştept animal! A priceput că n-are voie să fornăie! Nu prea am obiceiul s-o priponesc sau s-o leg. O las să pască-n voie şi, dacă simte vreo primejdie, vine şi mă împunge cu botul.

— Şi dacă azi n-are să-i simtă pe duşmani?

— Oh! Nici vorbă de aşa ceva. Vântul bate spre noi. Ei, află că sunt gata să mă las împuşcat chiar de tine, dacă Tony n-are să-i simtă pe războinicii roşii de la o distanţă de o mie de paşi! în afară de asta, indienii au ochi de vultur şi, dacă

te întinzi pe terasament, s-ar putea să te zărească. Eu zic să stai liniştit!

— Ai dreptate, Mark. Cred că ne putem bizui pe iapa dumitale. Nu o cunosc de multă vreme, dar văd că eşti atât de încântat de ea, încât cred şi eu că e un animal de nădejde.

Mi-am aprins un trabuc făcut de mine şi am văzut că micul Mark a holbat ochii. Apoi i s-au dilatat nările şi a început să adulmece, întocmai ca un copoi. Unui vânător trăit în Vest nu îi este dat să simtă prea des mirosul tutunului fin.

— Oh! Wonderful, Charley! Ai trabucuri?

— Desigur! Vrei şi tu unul?

— Bineînţeles că vreau! Dă-mi şi mie unu'! Hm! Chiar că meriţi să fii respectat!

Micuţul şi-a aprins ţigara pe care i-o oferisem şi a tras cu sete fumul în piept, de parcă ar fi fost un bătrân războinic indian. Pe faţa lui se citea o profundă satisfacţie. Omul era în al nouălea cer!

— Pe toţi dracii! a exclamat, satisfăcut, Sans-ear. Să ghicesc ce fel de tutun e ăsta?

— Ghiceşte! Te pricepi la aşa ceva?

— Păi eu aşa zic!

— Să te vedem!

— E tutun „Goosefoot” din Virginia sau din Maryland.

— N-ai ghicit!

— Cum? Ce? Asta ar fi prima dată când mă înşel! Trebuie să fie „Goosefoot”, îi cunosc eu gustul!

— Nu e!

— Atunci e tutun „Legitimo” din Brazilia!

— Nu e!

— O fi „Curaţao” din Bahia?

— Nu!

— Păi atunci ce soi de tutun e?

— Ia uită-te la trabuc!

Spunând acestea, am scos un trabuc din buzunar şi i l-am întins.

— Hm! Charley, eşti chiar nebun că dai din mână un asemenea trabuc. Orice vânător ţi-ar oferi pe el două blănuri de castor.

— în două, trei zile primesc altele.

— în două, trei zile… altele? De unde?

— De la fabrica mea!

— Ai fabrică de trabucuri?

— Da.

— Unde?

— Acolo, i-am răspuns eu, arătându-i armăsarul meu.

— Oh! Dragă Charley, te rog să laşi glumele!

— Dar nu e o glumă! Ţi-am spus adevărul!

— Hm! Dacă nu ai fi Old Shatterhand, aş crede că-ţi lipseşte o doagă!

— Uită-te mai întâi la tutun.

Mark a privit cu multă atenţie foile de tutun şi apoi a spus:

— Nu cunosc soiul ăsta. Hm! E foarte bun!

— Atunci hai să-ţi arăt fabrica mea!

M-am apropiat de armăsarul meu şi am dat şaua deoparte, scoţând de sub ea un săculeţ pe care l-am desfăcut.

— Hai, bagă mâna aici! i-am spus lui Jorrocks.

Mark mi-a urmat îndemnul şi a dat la iveală o mână de frunze. După ce le-a privit atent, a exclamat:

— Charley, te rog să nu mă prosteşti în faţă! Astea-s frunze de cireş şi alte cele.

— întocmai! E şi-un pic de cânepă indiană. învelişul nu-i nimic altceva decât frunză de ochiul-boului, plantă care este cunoscută în Vest sub denumirea de „Varhally”. Uite, săculeţul ăsta chiar este fabrica mea de trabucuri. Dacă găsesc frunzele de care am nevoie, culeg câte-mi trebuie şi le pun în săculeţ, săculeţul îl pun sub şa. Astfel se face căldură, iar amestecul de frunze fermentează. Ăsta-i secretul!

— De necrezut!

— Dar adevărat! Trabucurile mele sunt de fapt un amestec mizerabil. Un fumător pasionat din Est, care are cerul gurii

tăbăcit ca o piele de bizon, ar trage cel mult un fum şi apoi ar arunca cât colo rafinatul meu trabuc. Pentru un vânător care petrece ani la rând în prerie, surogatul meu este un lucru fin, care seamănă la gust cu tutunul „Goosefoot”.

— Charley, trebuie să-ţi spun că ai crescut în ochii mei!

— Te rog să nu le spui taina mea vânătorilor pe care ai să-i întâlneşti! Nu de alta, dar o să spună despre tine că eşti un kirghiz sau un siberian, care n-are nici gust, nici miros!

— N-au decât să zică despre mine că-s mongol sau eu ştiu ce altă drăcie! Mie nu-mi pasă de nimic, atâta vreme cât trabucul are gust bun! De altfel, nici nu ştiu pe unde aş putea întâlni eu nişte vânători adevăraţi.

Deşi i-am arătat „fabrica mea”, bunul Sans-ear a fumat trabucul până ce-a rămas din el un biet chiştoc pe care abia dacă-1 mai putea ţine între buze.

Între timp, soarele se pregătea să apună. Apoi s-a întunecat. Era vremea să ne sfătuim şi să ne gândim ce aveam de făcut.

— Eşti gata? m-a întrebat Mark.

— Da.

— Ei, cum facem?

— Mergem împreună până ce dăm de caii indienilor. Pe urmă, ne despărţim. Unul o ia spre stânga, celălalt spre dreapta. Ne strecurăm în tabăra războinicilor roşii şi apoi ne întâlnim din nou.

— Prea bine! Dacă unuia dintre noi i se întâmplă ceva şi se vede silit să fugă, o s-o ia spre sud şi ne întâlnim pe malul apei de la marginea pădurii. Ne vom întâlni acolo, în caz de nevoie.

— Bine! Să mergem! _

Capitolul 1

LA CALEA FERATA.

A, m pornit.

Era atât de întuneric, încât nu mai avea nici un rost să ne târâm pe burtă. Am mers de-a lungul terasamentului şi am

ajuns în locul în care văzusem caii războinicilor roşii. Armăsarii nu se mişcaseră din loc.

— Eu o iau spre dreapta, dumneata spre stânga! mi-a şoptit Mark, dispărând în beznă.

Am ocolit caii şi am ajuns în tabăra indienilor. Războinicii roşii erau strânşi laolaltă. Nu aprinseseră nici un foc şi stăteau liniştiţi. La o anume distanţă faţă de ei se aflau trei bărbaţi, singurii dintre toţi care vorbeau între ei. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că unul dintre cei trei era un alb. Ce legături avea acest alb cu indienii? Ostatic nu era, asta se vedea foarte limpede. Poate că era unul dintre acei netrebnici care umblă pe întinsul preriei şi care sunt când alături de indieni, când alături de albi, după cum le-o dictează interesele. Se putea foarte bine să fie unul dintre acei vânători care, prinşi de indieni, izbuteau să rămână în viaţă numai pentru că luau de soţie o indiancă, devenind astfel membri ai tribului. Dacă ar fi fost aşa, albul ar fi purtat straie indiene. Ceilalţi doi bărbaţi care se aflau alături de alb erau căpetenii. Mi-am putut da seama de acest lucru după penele pe care le purtau în creştetul capului. Se părea totuşi că cele două căpetenii erau din triburi sau măcar din sate diferite.

Cei trei stăteau destul de aproape de un tufiş des. Datorită acestui fapt m-am putut apropia foarte mult de ei. Trăgeam nădejde să pot auzi ce vorbesc. în clipa în care am ajuns lângă ei, cei trei tăceau. După ce am aşteptat câteva clipe, unul dintre şefii de trib 1-a întrebat pe alb, adresându-i-se în acel amestec de engleză şi grai indian de care indienii se folosesc de obicei atunci când vorbesc cu albii:

— Şi fratele meu alb este sigur că va fi aur mult în calul de foc ce va trece curând pe aici?

— Da, sunt sigur! a răspuns albul.

— Cine i-a spus aceasta?

— Unul dintre oamenii ce locuiesc în grajdul calului de foc.

— Aurul vine din ţara Waikur1?

— Da.

— Şi acest aur trebuie să ajungă la marele părinte al feţelor palide2 care vrea să facă dolari din el?

— Da.

— Marele părinte al feţelor palide nu va avea aur nici cât să-şi facă din el o singură monedă! în spinarea calului de foc se vor afla mulţi oameni?

— Nu ştiu, dar asta n-are a face! Vitejii războinici ai fratelui meu îi vor învinge pe toţi cei ce se găsesc în calul de foc!

— Războinicii Ogellallah vor pune mâna pe multe scalpuri, iar femeile şi fetele lor vor porni dansul bucuriei. Oamenii ce se află în spinarea calului de foc vor avea lucruri ce le pot fi de folos indienilor? Vor avea haine, arme şi pături?

— Vor avea toate acestea, şi chiar mai mult decât atât! Războinicii roşii îi vor da fratelui lor alb ceea ce a cerut?

— Fratele meu alb va primi tot aurul şi tot argintul ce se găseşte pe calul de foc. Războinicii Ogellallah nu au nevoie de aur şi nici de argint. în munţi se găsesc pepite din belşug. Războinicii Ogellallah îşi pot lua aur şi argint cât vor şi când doresc. Ka-wo-mien, căpetenia războinicilor Ogellallah – şi rostind acest nume indianul a arătat cu degetul spre sine – a întâlnit mai demult un războinic

1 California (n.a.).

2 Preşedintele S. U. A. (n.a.) alb care era înţelept şi viteaz. Acest războinic alb a spus că aurul nu e decât deadly dust1, care a fost adus pe pământ de duhul cel rău, pentru a face din oamenii buni hoţi şi ucigaşi.

— Acel alb despre care vorbeşti era nebun! Cum îl chema?

— Nu era nebun. Aşa cum am spus, era un războinic înţelept şi viteaz. Războinicii Ogellallah au fost la apa numită Missouri ca să ia scalpurile unor vânători albi, şi vânătorii albi spuneau despre acel războinic viteaz că este nebun, fiindcă venise în savană fără nici o treabă. în capul acelui războinic viteaz despre care îţi vorbeşte Ka-wo-mien sălăşluia înţelepciunea, iar în braţul lui se cuibărise puterea. Puşca lui nu-şi greşea niciodată ţinta. El a răpus

ursul cenuşiu din Munţii Stâncoşi, folosindu-se doar de un cuţit. Acest mare războinic alb le-a vorbit fraţilor săi vânători cu înţelepciune, dar au râs de el şi de aceea scalpurile lor împodobesc acum corturile războinicilor Ogellallah. El nu a vrut să-şi lase fraţii la greu şi a doborât mulţi războinici roşii, dar războinicii roşii au izbutit să-1 înfrângă. Războinicul alb era precum stejarul care doboară tot în jurul său atunci când tăietorii de lemne izbutesc să-1 culce la pământ. Războinicii Ogellallah au fost mulţi la număr şi l-au prins. L-au dus în satele lor, dar nu l-au ucis, fiindcă multe fete Ogellallah îl voiau de soţ. Ma-ti-ru, marea căpetenie a războinicilor Ogellallah, a vrut ca albul s-o ia de soţie pe fiica sa. Dacă nu avea să îndeplinească dorinţa marii căpetenii, albul urma să moară. Războinicul alb a ameţit-o cu vorbe dulci pe fiica marelui şef de trib şi a furat armăsarul lui Ma-ti-ru. Apoi şi-a luat armele şi a doborât mulţi războinici roşii.

— Cât a trecut de atunci?

— Opt ierni.

— Şi cum se numeşte albul despre care vorbeşti?

— Pumnul lui este puternic precum laba ursului. Se ştie că el doboară indienii şi albii cu o singură lovitură de pumn şi de aceea vânătorii albi i-au dat numele de Old Shatterhand.

Aceasta era, într-adevăr, una dintre aventurile prin care-mi fusese dat să trec. îl cunoşteam pe Ka-wo-mien şi mi-am dat seama

1 Praf ucigător (n.a.).

că lângă el stătea chiar Ma-ti-ru, cel care mă luase cândva ostatic. Ka-wo-mien depănase întâmplările aşa cum se petrecuseră, dar exagerase puţin în ceea ce mă privea.

Ma-ti-ru, care tăcuse până atunci, a ridicat mâna, spunând ameninţător:

— Va fi vai de el dacă va ajunge încă o dată în mâinile războinicilor roşii! Vitejii războinici l-ar lega la stâlpul caznelor, iar Ma-ti-ru i-ar smulge fiecare muşchi de pe oase!

El a ucis mulţi războinici, a furat cel mai bun cal al lui Ma-ti-ru şi a frânt inima fiicei sale.

Dacă ar fi bănuit Ma-ti-ru că acela pe care îl ameninţa astfel se găsea la câţiva paşi de el!

— Războinicii roşii nu-1 vor mai zări nicicând pe Old Shatterhand, căci el a trecut dincolo de apa cea mare şi se află acum în ţara în care pustiul este mai întins decât savana, acolo unde soarele ucide cu razele sale şi leul urlă pentru a-şi înspăimânta duşmanii.

Este adevărat că spusesem de câteva ori cum că aş dori să întreprind o călătorie în Sahara, unde şi fusesem, şi acum constatam cu uimire că multă lume aflase ce avusesem eu de gând să fac. Vedeam că mă bucuram de faimă aici, în prerie, unde mânuiam cuţitul de vânătoare, şi nu acasă unde mânuiam condeiul!

— Se va întoarce aici cu siguranţă! a spus Ma-ti-ru. Cine a tras pe nări aerul preriei se întoarce aici, atâta vreme cât Marele Spirit îl lasă să trăiască.

Marele şef de trib avea dreptate. Aşa cum omul care a trăit mult timp la munte nu se simte bine la şes, aşa cum marinarul duce dorul oceanului, tot astfel mă întorsesem şi eu în prerie, chemat parcă mereu de glasul ei fermecat.

Ko-wo-mien a ridicat mâna, arătând spre cer, şi apoi a spus:

— Fratele meu alb să privească stelele! Este vremea să mergem la cărarea calului de foc! Mâinile de fier pe care fratele meu alb le-a luat de la slujitorul calului de foc sunt destul de puternice pentru a sparge cărarea de fier?

Acum ştiam cine era cel ucis. Era un muncitor al căilor ferate, căruia albul îi luase sculele, numite de Ko-wo-mien „mâini de fier”. Probabil că bietul om avusese misiunea de a verifica starea şinelor pe un anumit tronson.

— Mâinile de fier sunt mai puternice decât braţele a douăzeci de războinici roşii.

— Fratele meu alb ştie să folosească aceste mâini?

— Da! Fraţii mei roşii să mă urmeze! Calul de foc va veni peste un ceas. Fraţii mei să se gândească bine că tot aurul şi tot argintul va fi al meu!

— Ma-ti-ru nu minte niciodată, a spus marele şef de trib, cu mândrie. Aurul va fi al tău, iar lucrurile albilor şi scalpurile lor vor fi ale vitejilor războinici Ogellallah!

— îmi veţi da catâri pe care să pot încărca aurul şi îmi veţi da războinici care să mă însoţească până la Canadian River?

— Vei primi catâri, iar războinicii Ogellallah te vor însoţi până la hotarele ţării Aztlan1. Dacă Ma-ti-ru şi Ko-wo-mien vor găsi în calul de foc lucruri care să le placă peste măsură, atunci războinicii Ogellallah te vor duce până la marele oraş ce se află în ţara Aztlan, unde tu vrei să-ţi cauţi fiul, aşa cum i-ai spus lui Ma-ti-ru cu câteva zile în urmă.

Ma-ti-ru a scos un strigăt, şi războinicii Ogellallah s-au ridicat în picioare.

M-am depărtat şi am continuat să mă târăsc. După o vreme, mi s-a părut că aud un zgomot şi am şoptit:

— Mark!

Abia apucasem să pronunţ numele acesta, când am zărit înaintea mea silueta plăpândă a micuţului meu tovarăş.

— Charley! a spus şi el, în şoaptă.

M-am târât până la el şi l-am întrebat:

— Ce-ai văzut?

— Ce să văd? Ce-ai văzut şi dumneata, adică indieni.

— Au vorbit între ei?

— N-au spus nici un cuvinţel. Dumneata ai izbutit să afli ceva?

— Da, foarte multe. Să mergem! Indienii au pornit spre vest, şi trebuie să ne grăbim, ca să ajungem la caii noştri!

Am. pornit într-un suflet, eu înainte, Jorrocks după mine. Am ajuns la calea ferată şi am traversat-o. Apoi i-am spus tovarăşului meu: ' Mexic, în limbajul indienilor Sioux (n.a.).

— Mark, du-te dumneata la cai, i-ai pe amândoi şi mergi cam o jumătate de milă de-a lungul liniei ferate. După aceea

opreşte-te şi aşteaptă-mă! Nu vreau să-i scap din ochi pe indieni!

— Nu s-ar putea să rămân eu aici şi să pleci dumneata cu armăsarii? Nu de alta, dar ai făcut destul astăzi. Mi-e şi ruşine când mă gândesc la faptul că eu n-am făcut mai nimic.

— Cu neputinţă, dragă Mark! Armăsarul meu te va asculta cu siguranţă, pe când iapa dumitale nu cred că mi-ar da ascultare.

— Ei, trebuie, de pildă, să mă dau bătut, dragă Charley! Ai dreptate! Am plecat!

Sans-ear a dispărut în întunericul nopţii. Peste câteva clipe, i-am zărit pe indieni. înaintau unul după altul de-a lungul terasamentului.

M-am luat după ei încet-încet, având mare grijă să mă ţin la distanţă. Războinicii s-au oprit în locul în care găsisem ciocanul. Am văzut apoi că s-au suit pe terasament. M-am ascuns după un tufiş, iar după câteva clipe am auzit un zgomot pe care-1 face fierul când este lovit cu unelte din fier. Indienii încercau să înlăture şinele.

Am plecat din locul în care avea să se desfăşoare cu siguranţă lupta între indieni şi albi. în cinci minute, l-am ajuns din urmă pe Mark.

— Indienii vor să scoată şinele de la locul lor? m-a întrebat Sans-ear.

— Da.

— Am auzit. Dacă-ţi lipeşti, de pildă, urechea de şine, auzi că se bate cu ciocanul în ele.

— Ai dreptate. Cred că a venit vremea să pornim. în trei sferturi de ceas, trenul va fi aici, iar noi trebuie să-1 oprim, înainte ca indienii să poată zări lumina pe care-o aruncă lămpile locomotivei. Ei nu trebuie să bage de seamă nici că trenul s-a oprit pe parcurs.

— Ascultă, Charley, eu n-am să te însoţesc!

— De ce nu?

— Dacă plecăm amândoi de-aici, o să fim nevoiţi să ne întoarcem amândoi şi să mai pierdem vreme pentru a vedea ce fac indienii. Mai bine m-aş strecura eu până în apropierea lor şi, când te vei întoarce aici, îţi voi putea spune cum stau lucrurile.

— Prea bine, dar ce facem cu Tony a dumitale?

— O s-o las aici. Nu se va mişca din loc până ce nu mă voi întoarce. Şi acum du-te, Charley. Când revii, mă găseşti aici!

Am încălecat şi am pornit în întâmpinarea trenului. Nu puteam înainta foarte repede, fiindcă era întuneric. Treptat-treptat, cerul s-a luminat. Stelele au început să scalde pământul în razele lor blânde şi puteam vedea destul de bine înaintea mea.

După ce am parcurs vreo trei mile, mi-am strunit calul, l-am priponit şi i-am legat picioarele de dinainte. Zgomotul trenului l-ar fi putut speria şi era cu putinţă ca armăsarul să o rupă la fugă. Mi-am făcut o torţă din crengi şi iarbă, mi-am aşezat pătura pe şine şi m-am pus pe aşteptat. Din vreme-n vreme, îmi lipeam urechea de şine, pentru a-mi putea da seama dacă se apropia trenul.

După zece minute de aşteptare chinuitoare, am auzit un sunet înfundat. Apoi sunetul s-a auzit din ce în ce mai limpede. Am privit în direcţia din care trebuia să vină trenul şi am văzut o luminiţă ce devenea din ce în ce mai mare. Trenul se apropia!

Am aprins torţa. Trenul se apropia din ce în ce mai mult. Peste un minut avea să se afle în dreptul meu. S-a auzit scrâşnetul frânelor. Trenul s-a oprit. Mecanicul m-a zărit şi m-a întrebat:

— De ce ne-aţi silit să oprim? Vreţi cumva să urcaţi în tren?

— Nu, nu! Dimpotrivă! am răspuns eu. Puţin mai sus se află nişte indieni şi aceşti indieni au scos nişte şine de la locul lor.

— La dracu'! Indieni aţi spus? Hm! Să fie oare adevărat?

— Nu am de ce să vă mint.

— Ce s-a întâmplat? Ce doriţi? m-a întrebat conductorul, care a coborât din tren şi s-a apropiat de mine cu paşi repezi.

— Domnul spune că mai sus, pe traseu, s-ar afla o ceată de indieni, domnule Fanning.

— I-aţi văzut? m-a întrebat conductorul.

— I-am văzut şi i-am auzit, am răspuns eu. Sunt războinici Ogellallah.

— Hm! Cei mai cruzi dintre indieni! Şi câţi sunt?

— Şaizeci.

— Pe toţi dracii! Anul ăsta este a treia oară când atacă şi jefuiesc un tren. O să le venim noi de hac! De mult îmi doresc eu să dau winnetou ochii cu nemernicii ăştia. Cât de departe sunt faţă de locul în care ne găsim acum?

— La aproximativ trei mile distanţă faţă de noi.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci, vă rog, domnule mecanic, să acoperiţi felinarele! Domnule, se cuvine să vă mulţumim pentru ceea ce aţi făcut! Sunteţi vânător. Unul dintre aceia care-şi duc viaţa în prerie, nu-i aşa?

— Hm! Cam aşa ceva. Am un tovarăş care stă acum cu ochii pe indieni şi care mă aşteaptă.

— Asta-i foarte bine! Nu vă mai îmbulziţi, oameni buni! Nu se va întâmpla nici o nenorocire. Dimpotrivă, aş spune că lucrurile vor merge cum nu se poate mai bine!

Călătorii din primul vagon auziseră discuţia noastră, şi vestea că indienii voiau să atace trenul s-a răspândit foarte iute. De aceea călătorii se îmbulzeau acum, căutând să se apropie cât mai mult de mine, pentru că voiau să-mi pună tot soiul de întrebări.

Auzind ce spunea conductorul, oamenii s-au mai liniştit puţin.

— Aveţi aur şi argint în tren? l-am întrebat pe domnul Fanning.

— Cine spune că am transporta aur şi argint?

— Indienii. în fruntea lor se află un alb, un răufăcător.

— De la cine o şti netrebnicul ce transportăm noi? „

— De la un angajat al căilor ferate. Mai mult nu cunosc.

— O să aflăm noi şi asta, dacă-l prindem viu pe nemernic, ceea ce mi-aş dori foarte mult. Ei, dar spune-ţi-ne şi nouă cum vă numiţi, ca să ştim şi noi cu cine stăm de vorbă, ce Dumnezeu!

— Tovarăşului meu i se spune Sans-ear, iar mie…

— Sans-ear! a izbucnit conductorul, întrerupându-mă. Asta-i un om pe cinste, unul dintre aceia care face cât zece la un loc! Şi dumneavoastră, domnule? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Aici, în prerie, mi se spune Old Shatterhand.

— Old Shatterhand? Dumneavoastră sunteţi acel vânător vestit, care s-a aflat acum trei luni în Montana, hăituit de peste o sută de războinici Sioux? Acel Old Shatterhand care a mers de-a lungul lui Yellowstone River şi a ajuns de la Snow Mountains până la Fort Union, în doar şase zile, folosindu-se de nişte tălpici?

— Da.

— Domnule, am auzit adeseori vorbindu-se despre dumneavoastră şi ma bucur nespus că…

— Lăsaţi asta, domnule Fanning, l-am întrerupt eu pe conductor. Acum este important să hotărâţi ce este de făcut. Indienii ştiu când urmează să sosească trenul şi, dacă întârziem prea mult, s-ar putea să intre la bănuieli.

— Aveţi dreptate, aveţi dreptate, domnule! Mai întâi aş vrea să cunosc poziţia pe care au ocupat-o indienii. Cel ce vrea să atace un duşman trebuie să ştie precis unde se găseşte acesta!

— Vorbiţi ca un mareşal, domnule Fanning, am spus eu, zâmbind. Din păcate nu vă pot spune exact unde se găsesc războinicii Ogellallah. M-am grăbit să ajung aici pentru a vă avertiza şi nu am avut vreme să aştept pregătirile de luptă ale indienilor. Tovarăşul meu vă va putea da mai multe amănunte. Atunci când v-am spus că se cuvine să hotărâţi ce este de făcut, mă întrebam doar dacă vreţi să-i atacaţi pe indieni.

— Sigur că vreau să-i atac! a replicat omul, cu hotărâre. Este de datoria mea să apăr bunurile şi oamenii ce se găsesc în acest tren şi cred că dumneavoastră şi domnul Sans-ear nu puteţi face mare lucru împotriva a şaizeci de războinici indieni, iar…

— Oh, domnule! l-am întrerupt eu. Ştim noi foarte bine ce putem face şi ce nu! Nu este vorba despre numărul mare al duşmanilor! Important e ce poţi face cu ajutorul creierului şi al pumnului. Pentru mine este foarte uşor să mă apropii de indieni şi să trag douăzeci şi cinci de focuri, folosindu-mă de carabina Henry. Duşmanii nu vor putea şti dacă au de înfruntat doi oameni sau douăzeci. Ascultaţi, oameni buni! Printre dumneavoastră se numără şi bărbaţi care au arme asupra lor?

Întrebarea mea era de prisos. Ştiam prea bine că fiecare dintre bărbaţii aflaţi în tren avea măcar o armă asupra sa, dar conductorul ar fi vrut să se pună în fruntea călătorilor şi să treacă la atac, precum un mare comandant ce se află pe câmpul de luptă, iar acest lucru nu trebuia să se întâmple. Nu trebuia să risc viaţa unui angajat al căilor ferate, chiar dacă acesta era un om de nădejde.

În jurul meu a răsunat un „da” puternic, iar şeful de tren mi-a spus:

— Printre călători se află şi şaisprezece angajaţi ai drumului de fier, iar oamenii ăştia se pricep să mânuiască puşca şi cuţitul dacă este nevoie. în tren se mai găsesc şi douăzeci de militari care vor să ajungă la Fort Scott. Fiecare dintre ei are asupra sa o puşcă, un revolver şi un cuţit. De asemenea, am mai zărit câţiva domni cărora le-ar face plăcere să-i pună pe jar pe simpaticii domni indieni. Ei, cine este pregătit să lupte, oameni buni?

Toţi s-au arătat gata de luptă. Chiar dacă printre călători s-ar fi aflat vreun laş, omul cu pricina n-ar fi recunoscut că îi este frică, pentru a nu se face de râs. Astfel de oameni nu mă puteau ajuta cu nimic şi de aceea am spus:

— Ascultaţi-mă, domnilor! Sunteţi nişte oameni curajoşi! Nimeni nu pune la îndoială acest lucru, dar văd aici mai multe doamne şi domnişoare. Pe dumnealor nu le putem lăsa singure. Este nevoie să le apere cineva la nevoie. Chiar dacă îi vom învinge pe indieni, şi trebuie să vă spun că vom învinge cu siguranţă, se prea poate ca o mână de războinici scăpaţi teferi din focul luptei să dea târcoale trenului părăsit. De aceea este nevoie să rămână şi în tren câţiva bărbaţi curajoşi. Cine doreşte să rămână aici?

Opt bărbaţi au spus că sunt gata să apere trenul cu preţul scumpei lor vieţi, dacă ar fi fost nevoie. Trei dintre ei nu voiau să plece de lângă soţii. în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi cinci, mi s-a părut că s-ar pricepe mai curând la preţul produselor de fierărie, al vinului, al tutunului şi al cânepii, decât la mânuirea unui cuţit de vânătoare. Primilor trei bărbaţi, care se aflau în tovărăşia soţiilor, nu le puteam reproşa nimic. Era de datoria lor să-şi apere consoartele.

— La tren se cuvine să rămână şi angajaţi ai căilor ferate. Cine se oferă? am întrebat eu.

— Mecanicul şi fochistul vor rămâne aici. Ei vor prelua comanda asupra celor opt domni care au hotărât să le apere pe doamne şi pe domnişoare! a spus conductorul, hotărât. Eu am să vă însoţesc şi am să preiau comanda asupra celor ce luptă cu indienii.

— Prea bine! am spus eu, zâmbind dispreţuitor. Cred că i-aţi înfruntat pe indieni de nenumărate ori.

— Nu am mai avut de-a face cu ei, dar asta nu are nici o importanţă! a exclamat Fanning, sigur pe sine. Nemernicii ăştia roşii au obiceiul de a ataca numai atunci când se pot folosi de vreun şiretlic sau când pot ucide oameni nevinovaţi. Dacă sunt atacaţi, o iau la fugă de le sfârâie călcâiele! Treaba va merge foarte uşor!

— Nu prea cred, domnule! l-am contrazis eu. Sunt indieni Ogellallah, cei mai cruzi din neamul Sioux. în fruntea lor se găsesc două căpetenii vestite, Ma-ti-ru şi Ka-wo-mien.

— Vreţi să spuneţi cumva că s-ar cuveni să mă tem de ei? Suntem peste patruzeci de bărbaţi bine înarmaţi şi cred că totul va fi cât se poate de simplu. Am acoperit felinarele locomotivei, astfel încât indienii să nu prindă de veste că trenul a sosit deja. Acum, însă, nu mai avem de ce să ne ascundem. Mecanicul va duce trenul până în locul în care şinele au fost demontate. Odată ajunşi acolo, sărim din tren şi ne năpustim cu toţii asupra indienilor. Niciunul dintre războinicii roşii nu va mai rămâne în viaţă. Apoi montăm la loc şinele şi pornim din nou la drum. Vom avea de recuperat o întârziere de cel mult o oră.

— Trebuie să recunosc faptul că nimic nu-i dă unui om o satisfacţie mai mare decât aceea pe care o are atunci când izbuteşte să-şi nimicească duşmanul printr-un atac fulgerător. Un astfel de atac poate fi întreprins, într-adevăr, dar în alte condiţii. Dacă vă puneţi planul în aplicare, îi veţi duce pe cei patruzeci de oameni pe care-i aveţi la o moarte sigură, iar eu nu pot lua parte la aşa ceva.

— Ce? Nu vreţi să ne ajutaţi? a izbucnit conductorul. Oare e vorba de laşitate sau sunteţi supărat pentru că nu puteţi face pe comandantul?

— Laşitate? Ah! Dacă aţi auzit, într-adevăr, vorbindu-se despre mine, atunci ar trebui să ştiţi că nu poate fi vorba despre aşa ceva! Old Shatterhand ar trebui să vă dea acum un pumn în tâmplă, pentru a vă dovedi.că-şi merită numele pe care-1 poartă. în ceea ce priveşte dorinţa, mea de a face pe comandantul, trebuie să vă spun că îmi este indiferent în mâinile cui se vor găsi trenul şi scalpurile dumneavoastră peste un ceas! în ceea ce priveşte scalpul meu, pot să vă spun că numai eu hotărăsc dacă mai vreau sau nu să-1 am pe cap şi vă asigur că ţin să mă mai bucur încă multă vreme de el! La revedere, domnilor!

M-am întors pe călcâie, dar conductorul m-a apucat de braţ, zicând:

— Staţi pe loc, domnule! Treaba nu merge aşa cum credeţi dumneavoastră! Eu sunt cel ce comandă aici şi trebuie să-

mi daţi ascultare! Nici nu-mi trece prin cap să las trenul la aşa depărtare de locul luptei, pentru că eu răspund de toate pagubele şi pierderile ce s-ar putea ivi! Toată lumea trebuie să respecte hotărârile mele! Dumneavoastră ne veţi duce până în locul în care indienii au demontat şinele, iar noi nu vom coborî din vagoane decât în clipa în care am ajuns la locul cu pricina. Un bun comandant trebuie să se gândească şi la posibilitatea de a pierde lupta. în acest caz, vagoanele vor reprezenta pentru noi un loc în care ne putem adăposti şi de unde ne putem apăra, până când oamenii din trenul ce soseşte din direcţia opusă ne vor veni în ajutor. N-am dreptate, oameni buni?

Toţi au fost de acord cu onorabilul domn Fanning. Printre călători nu se afla nici măcar un singur vânător care să fi trăit ceva vreme în Vest. Călătorilor planul lui Fanning li se părea foarte bun şi le dădea încredere în ei înşişi.

— Ei, sus, dragul meu domn! a spus, poruncitor, conductorul.

— Foarte bine! Dumneavoastră porunciţi şi eu vă dau ascultare! am replicat, cu prefăcută supunere.

Dintr-un salt, mă aflam în spinarea armăsarului meu, pe care avusesem grijă să-1 dezleg, chiar în timp ce vorbeam cu Fanning.

— Ah, nu, nu aşa! a strigat conductorul. V-am spus să urcaţi în locomotivă!

— Am înţeles că trebuie să urc în spinarea calului meu! am replicat eu, râzând cu poftă. Se pare că nu ne prea înţelegem.

— Vă ordon să descălecaţi numaidecât!

Tonul pe care îmi vorbea începuse să mă enerveze. M-am aplecat spre el şi i-am spus:

— Domnule, se pare că nu aţi avut ocazia să vorbiţi până acum cu un vânător din Vestul sălbatic, pentru că, dacă aţi fi vorbit cu un astfel de om, nu mi-aţi mai da mie porunci! N-aveţi decât să vă urcaţi chiar dumneavoastră în locomotivă!

L-am apucat pe conductorul care se credea mareşal de guler, l-am ridicat în aer, m-am apropiat de locomotivă şi l-am aruncat pur şi simplu lângă mecanic.

Stelele îmi luminau drumul şi mi-am putut îndemna calul la galop. Astfel am ajuns în scurt timp la Mark.

— Ei? m-a întrebat el, când am descălecat. Am crezut că aduci nişte oameni cu dumneata.

I-am explicat ce se întâmplase, iar mititelul a zis:

— Ai făcut bine, Charley! Foarte bine ai făcut! Ehei, uite aşa un om de la drumul de fier se uită de sus la noi şi asta, de pildă, pentru că noi nu ne pieptănăm de trei ori pe zi. O să-şi ducă la îndeplinire planul său minunat şi apoi o să se tot mire de ce va păţi, hi, hi!

În timp ce râdea, Sans-ear a făcut o mişcare de parcă ar fi scalpat pe cineva şi apoi a spus:

— Dar nici n-ai apucat să-mi spui ce-ai aflat, dragă Charley!

— Ka-wo-mien şi Ma-ti-ru se găsesc în fruntea războinicilor Ogellallah.

— Ei, atunci o să fie, de pildă, o luptă care-ţi bucură sufletul! a exclamat plăpândul vânător.

— Alături de indieni se află şi un alb care le-a spus că în tren există aur.

— Aha! Şi albul vrea să pună mâna pe aur. Indienii vor pune mâna pe bunurile călătorilor şi pe scalpurile lor?

— Da, întocmai.

— Hm! Ştiam eu! Un pierde-vară, un bushheaderl Şi cum îl cheamă?

— Nu am izbutit să aflu. Oricum, nu are nici o importanţă, pentru că oamenii de teapa acestui nemernic îşi tot schimbă numele. Ce fac indienii?

— S-au împărţit în două cete. Unii stau de-o parte a liniei ferate, ceilalţi de cealaltă parte a şinelor. Sunt undeva la jumătatea distanţei dintre locul în care au demontat şinele şi locul în care şi-au lăsat caii. La cai au rămas de strajă doi războinici. Ce facem, Charley, ha?

Ce zici să facem? îi ajutăm pe oamenii din tren sau o ştergem, de pildă?

— E de datoria noastră să-i ajutăm, dragă Mark, sau poate că eşti de altă părere.

— Nu, şi eu cred că s-ar cuveni să-i ajutăm. Ai dreptate când spui că este de datoria noastră să-i ajutăm. în afară de asta, trebuie să ne gândim, de pildă, şi la urechile mele. Vreau să-ţi spun că am de gând să mă răzbun în continuare pe indieni pentru ceea ce mi-au făcut. Uite, sunt în stare s-o dau pe buna mea Tony în schimbul unei broaşte râioase, dacă mâine-n zori n-ai să vezi nişte indieni fără urechi, întinşi frumuşel lângă linia ferată. Ei, dar ce facem acum?

— Ne despărţim. Unul se aşază de o parte şi altul de cealaltă parte a liniei ferate. Fiecare dintre noi se va afla între indieni şi caii acestora.

— Hm! M-am gândit la ceva! Ce-ai zice, dragă Charley, dacă am pune pe fugă armăsarii indienilor?

— Mda! Nu cred că ar fi bine. Oricum oamenii din tren nu vor putea face nimic împotriva indienilor, iar noi doi nu vom izbuti decât să-i ţinem pe loc sau să-i speriem şi să-i punem pe fugă. în ambele situaţii, este foarte bine dacă războinicii roşii izbutesc într-adevăr să plece de-aici cât mai repede. Dacă le punem pe fugă caii, nu facem decât să-i ţinem pe loc. Dumneata nu ştii că uneori este bine să construieşti poduri din fier pentru duşmanii tăi, dacă asta i-ar ajuta să fugă?

— Prin părţile astea n-am văzut decât poduri din lemn sau din piatră. Sunt gata să fac precum zici, dar asta numai de dragul dumitale, Charley. Tare mult mi-ar plăcea să-i văd pe indieni cum vor să plece de-aici călare dacă n-ar avea cai! Nu ar fi bine dacă am goni caii chiar spre indieni? Poate că aşa am izbuti să-i speriem.

— Se poate să ai dreptate, dar eu zic că este mai bine să aşteptăm puţin să vedem ce se întâmplă.

— Ei, dar o treabă tot trebuie să mă laşi s-o duc la bun sfârşit, de pildă!

— Despre ce e vorba?

— Vreau să-i trimit pe lumea cealaltă pe cei doi războinici care fac de strajă la cai.

— Nu prea sunt pentru vărsarea de sânge, dar în situaţia de faţă nu avem altă cale. Dacă cei doi nu vor mai putea întreprinde nimic, atunci se poate spune că armăsarii indienilor sunt în mâinile noastre. Deocamdată cred că ar trebui să ne ocupăm de caii noştri. Hai!

Am încălecat şi ne-am depărtat puţin. Apoi ne-am priponit cu grijă caii, dar astfel încât să se poată mişca pe o rază de câţiva paşi. Era nevoie să-i legăm bine, fiindcă s-ar fi putut întâmpla ca armăsarii indienilor s-o ia la goană la un moment dat.

Am făcut un ocol şi am ajuns în spatele indienilor. Felinarele locomotivei nu se zăreau. Fie că au existat pasageri care s-au opus totuşi planului conductorului, fie că oamenii nu mai voiau să înainteze pentru că nu mai eram alături de ei.

I-am recunoscut foarte uşor pe cei doi războinici care făceau de strajă la cai. Unul dintre ei s-a apropiat încet de tufişul în spatele căruia ne ascunsesem. Lama cuţitului lui Sans-ear a lucit pentru o clipă. Cuţitul a străpuns pieptul indianului. Acesta a murit fără a scoate nici măcar un sunet. Cel de-al doilea războinic ce se afla lângă cai a avut aceeaşi soartă. Cine nu a fost nicicând în Vest nu ştie ce ură de nestăvilit poate exista între reprezentanţii a două rase diferite.

Am întors capul pentru a nu-i vedea murind pe cei doi indieni şi am zărit un cal a cărui şa era împodobită după obiceiul mexicanilor. O şa mare, bogat ornamentată, de soiul celor foarte des întâlnite în America Centrală şi în America de Sud. Era oare calul albului? De ambele părţi ale şeii erau prinse două genţi din piele. în aceste genţi se aflau două săculeţe şi mai multe hârtii. Am luat totul la mine, pentru că nu aveam timp să le controlez.

— Ce facem acum? a întrebat Mark. Plăpândul vânător îşi însuşise securile celor doi războinici ucişi şi, întinzându-mi una, mi-a zis: Ia-o. Securile astea ne pot fi de mare folos. Ei, ce facem?

— Cred că ar fi bine să ne despărţim. Dumneata o iei spre dreapta şi eu spre stânga… dar, ia stai! Priveşte!

— Hm! Trenul! E într-adevăr trenul care vine, de pildă, încoace. Cred că ar fi mai bine să rămânem pe loc, Charley. Să vedem şi noi ce se va mai întâmpla!

Planul conductorului fusese totuşi pus în aplicare. Trenul se apropia, însă foarte încet, pentru că mecanicul trebuia să vadă locul în care fuseseră înlăturate şinele. Frânele au scrâşnit şi trenul s-a oprit, în cele din urmă.

Cât de furioşi trebuiau să fie acum indienii, văzând că lucrurile nu se petreceau aşa cum s-ar fi aşteptat! Poate că îşi dădeau seama de faptul că cineva îi prevenise pe oamenii din tren în legătură cu atacul. Cel mai bine ar fi fost dacă albii ar fi rămas în tren şi ar fi stat liniştiţi. Am sperat că aşa vor face, dar m-am înşelat. Mai mulţi bărbaţi au sărit din tren, gata de atac. Foarte curând aveau să-şi dea seama că planul lor nu era unul dintre cele mai fericite. Ajunşi în lumina puternică, răspândită de farul locomotivei, oamenii din tren erau o ţintă cum nu se poate mai bună pentru indieni. Au răsunat împuşcături şi apoi strigăte înspăimântătoare au brăzdat aerul.

Indienii s-au năpustit cu puştile ridicate, gata de atac, asupra albilor, dar nu mai aveau împotriva cui să lupte. Lângă locomotivă nu mai rămăseseră decât morţii şi răniţii. Toţi ceilalţi se refugiaseră în vagoane. Câţiva războinici au îngenuncheat, vrând să-i scalpeze pe albii căzuţi, dar s-au văzut nevoiţi să renunţe, pentru că albii care se urcaseră în vagoane au început să tragă asupra lor.

Cel mai bine era ca trenul să fi fost propulsat cu toată viteza înapoi. Din păcate nu s-a întâmplat aşa. Poate că mecanicul şi fochistul se urcaseră şi ei în vagoane.

— Uite, acum o să înceapă, de pildă, un adevărat asediu! a spus Mark.

— Nu prea cred, am replicat eu. Indienii ştiu foarte bine că nu au prea mult timp, fiindcă trebuie să vină trenul din direcţia opusă. Părerea mea e că or să încerce un atac în forţă, deşi nu le prea place să atace astfel.

— Şi noi? Ce facem noi? Ştiu că e greu de luat o hotărâre.

— Se cuvine să acţionăm repede. Ar trebui să dăm foc, să facem astfel încât preria să fie cuprinsă de un incendiu. Luăm caii şi ne despărţim. Fiecare se depărtează câteva mile şi dă foc tufişurilor, dar mai întâi trebuie să punem pe fugă armăsarii indienilor, astfel încât aceştia să nu poată ataca rapid şi nici să nu se poată retrage imediat. Cred că nu putem face altceva mai bun acum.

— Doamne, Doamne! Lucrurile se vor termina cum nu se poate mai rău pentru indieni! a exclamat Sans-ear. Dar vagoanele n-or să ia foc?

— Hm! Nu ştiu dacă în tren se află şi materiale inflamabile cum ar fi, de pildă, ţiţei sau păcură. Cred totuşi că lemnul din care sunt construite vagoanele este destul de gros pentru a rezista atunci când vor începe să ardă tufişurile. în afară de asta, indienii ştiu foarte bine că focul nu poate fi oprit decât cu foc, aşa încât vor aprinde şi ei tufişurile din preajma trenului.

— Prea bine! Cred că ideea dumitale este una cât se poate de bună. Dar te-ai gândit cât timp ne va trebui ca să dăm foc tufişurilor, folosindu-ne numai de amnare? Făcliile ne-ar trăda.

— Hm! Un vânător care trăieşte în prerie trebuie să aibă de toate pentru orice eventualitate. Eu, de pildă, am la mine chibrituri care sunt numai bune pentru ceea ce vrem să facem noi.

— Minunat, Charley! Hai să punem pe fugă armăsarii indienilor şi pe urmă să mergem la caii noştri.

— Stai puţin, Mark! Acum abia îmi dau seama cât de prost am fost! Nici nu mai trebuie să ne luăm caii, fiindcă aici

sunt cai din belşug. Uite, eu am să iau armăsarul ăsta maroniu.

— Foarte bine! Eu am să iau armăsarul roşcat! Hai să dezlegăm caii războinicilor roşii!

I-am dezlegat rând pe rând. Apoi am aprins tufişurile aflate în spatele patrupedelor. Flăcările, mai întâi mici, abia vizibile, au început să se înalţe din ce în ce mai mult. Am încălecat amândoi şi Sans-ear m-a întrebat:

— Unde ne întâlnim?

— Mai sus, lângă linia ferată! i-am răspuns eu. O să ne vedem pe bucata de pământ dintre focul nostru şi focul lor! Ai înţeles?

— Da, da! Hai, roşcatule!

Armăsarii indienilor, care deveniseră neliniştiţi deja când le-am desfăcut legăturile, după ce au simţit şi mirosul de fum, au început să alerge care-ncotro. Am luat-o prin prerie şi am aprins tufişurile pe care le-am întâlnit în cale. Apoi m-am apropiat din nou de terasament şi mi-am dat seama că făcusem o greşeală de neiertat. Prinşi în vârtejul evenimentelor, am uitat cu totul de caii noştri!

Am apucat-o numaidecât spre locul în care ne lăsasem caii. Totul era luminat de flăcări. întreaga prerie părea că se va mistui în foc. Am auzit tropotul cailor indienilor şi urletele de furie şi de spaimă ale războinicilor roşii. Chiar lângă vagoane am văzut câteva focuri mici. Intuisem bine, indienii voiau să stăvilească focul cu foc. Undeva în stânga mea, mi-am zărit armăsarul priponit, iar lângă el se afla Tony, iapa lui Sans-ear, pe care Dumnezeu o înzestrase cu nişte picioare interminabile. Deodată l-am zărit pe Mark… da, era chiar el! îşi îndemna de zor armăsarul roşcat. Bietul patruped fugea ca vântul. Aproape că atingea pământul cu burta. Poate că şi Mark se gândise la greşeala pe care o făcusem. Indienii descoperiseră şi ei caii noştri. Doi războinici se îndreptau în fugă spre Tony şi spre armăsarul meu. Am prins securea de mâner. Războinicii erau chiar cei doi şefi de trib.

— înapoi, Ma-ti-ru! Caii sunt ai mei! am strigat eu.

Şeful de trib a întors capul, m-a recunoscut şi a strigat:

— Old Shatterhand! Mori, broască râioasă!

Apoi a scos cuţitul şi, dintr-un salt, s-a aflat lângă mine. A ridicat mâna să mă lovească, dar l-am pocnit cu securea şi căpetenia s-a prăbuşit la pământ. între timp Ka-wo-mien a sărit în spinarea armăsarului meu, dar nu a putut face nimic, fiindcă patrupedul era priponit.

— Ka-wo-mien! am strigat eu. Ai vorbit despre mine cu trădătorul alb, acum voi vorbi eu cu tine!

Şeful de trib şi-a dat seama că armăsarul meu era legat şi a descălecat. Voia să se ascundă în dosul tufişurilor. Am ridicat securea, am aruncat-o şi l-am lovit în creştetul capului. Indianul s-a prăbuşit imediat la pământ.

Am descălecat, am luat carabina Henry, am tras de trei ori şi am doborât tot atâţia duşmani. Focul cuprindea totul cu repeziciune. Nu mai puteam continua lupta, aşa că mi-am dezlegat armăsarul şi m-am aruncat în spinarea lui.

— Hei, Charley! a strigat Mark. Uite un petic de pământ pe care nu 1-a cuprins focul! Să mergem acolo!

Sans-ear şi-a dezlegat şi el iapa şi apoi am pornit-o spre peticul de pământ pe care flăcările nu îl cuprinseseră încă cu limbile lor de foc. Le-am ocolit şi am ajuns cu bine în spatele acestora. Totul era cuprins de văpăi. Fumul gros se înălţa spre cer şi aerul devenise irespirabil.

Încetul cu încetul, focul s-a potolit. Doar orizontul mai era înroşit de flăcări. Nu mai vedeam nimic în jur. Preria era acum acoperită de un covor negru de cenuşă. Stelele nu se zăreau, pentru că tot cerul era acoperit de nori deşi de fum.

— Doamne, Doamne, da' ştiu că a ars totul ca-n adâncurile iadului! a exclamat Mark. Tare m-aş mira dacă vagoanele n-or fi luat foc.

— Nu cred că s-a întâmplat nimic de soiul ăsta. Vagoanele sunt construite astfel încât să reziste la foc. Se întâmplă uneori ca un tren să treacă prin prerie sau prin savană, în timp ce tufişurile şi pomii ard.

— Acum ce facem, dragă Charley? Indienii ne-au zărit şi vor fi cu băgare de seamă.

— Şi acum ne văd indienii, pentru că ne aflăm în câmp deschis. Trebuie să le dăm impresia că plecăm. Poate or să creadă că facem parte dintr-un grup mai mare de vânători şi se vor gândi că vrem să le dăm de ştire tovarăşilor noştri despre cele întâmplate. O să pornim în galop spre miazănoapte. Apoi o luăm spre răsărit, facem un ocol şi ne întoarcem.

— Asta e, de pildă, şi părerea mea. Cred că lucrurile se vor termina cu bine pentru noi şi mai cred că unii dintre războinicii roşii vor rămâne fără urechi. Ai făcut treabă bună cu tomahawkul.

— Poate, dar să nu crezi că cei pe care i-am lovit cu securea sunt morţi.

— Nu sunt morţi? Cum vine asta, de pildă?

— I-am lovit astfel încât să leşine.

— Să leşine? Mă întreb dacă eşti în toate minţile, dragă prietene! Auzi colo! Să poţi ucide un războinic indian şi, cu toate astea, să-1 loveşti numai aşa, în joacă, astfel încât nemernicul să leşine doar.

Indienii pe care i-ai lovit cu tomahawkul îşi vor veni în fire şi atunci va trebui să-i înfrunţi din nou.

— Am avut şi am mai multe motive pentru care nu am vrut să-i ucid pe cei doi războinici. Sunt sigur că mă vei înţelege şi dumneata.

— Nu, cu siguranţă nu am să înţeleg, dragă Charley. Cred că acei doi războinici pe care i-ai lovit cu milă sunt chiar cele două căpetenii, ori tocmai când este vorba despre doi şefi de trib cred că nu trebuie să dai dovadă de milă.

— Am fost cândva ostaticul lor. Mă puteau ucide, dar n-au făcut-o. De aceea am crezut de cuviinţă că nu trebuie să-i ucid.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dragă Charley, da' ceea ce ai făcut este o mare prostie. Dacă ar fi recunoscători, atunci s-ar schimba treaba, dar căpeteniile vor spune că Old

Shatterhand nu mai are putere şi nu mai ştie să mânuiască tomahawkul aşa cum se cuvine. Trag nădejde că flăcările au îndreptat greşeala pe care tocmai ai făcut-o.

În timp ce vorbeam, ne îndreptam în galop spre şinele de tren. Iapa lui Mark îşi mişca foarte repede picioarele interminabile, aşa – încât am ajuns la linia ferată în numai câteva minute. Ne-am oprit la aproximativ o milă distanţă faţă de punctul în care se găsea trenul. Ne-am priponit caii şi am pornit pe jos. Fumul negru şi înecăcios ne împiedica să vedem bine tot ceea ce era în jur. Ne abţineam cu greu să nu tuşim. Am zărit, în cele din urmă, locomotiva. Pe terasament nu era nici un războinic roşu. Ne-am apropiat din ce în ce mai mult de tren. înaintam târâş. Am privit cu atenţie trenul şi i-am descoperit pe indieni tocmai acolo unde mă aşteptam. De teama focului, războinicii se refugiaseră sub vagoane. Se temeau să iasă de acolo, gândindu-se că albii care se aflau în tren vor trage asupra lor.

— Mark, întoarce-te la caii noştri. Să nu cumva să ni-i fure indienii! i-am şoptit tovarăşului meu.

— Nu-i nevoie! a replicat plăpândul Sans-ear. Indienii sunt bucuroşi că şi-au găsit un adăpost sigur.

— Am de gând să-i scot din acel adăpost.

— Vrei să te foloseşti de carabina Henry?

— Nu, i-am spus eu, explicându-i apoi ce aveam de gând să fac.

— Aşa zic şi eu! a exclamat Sans-ear, mulţumit. Dacă zici că ştii cum se umblă cu aşa o locomotivă, atunci totu-i în regulă. Să te urci repede. Fii cu ochii-n patru! Eu o să aduc numaidecât calul tău şi iapa mea. O să ne învârtim printre ei precum bivolii printre coioţi, hi, hi!

Sans-ear a luat-o înapoi. Eu însă am continuat să mă târăsc înainte, ţinând cuţitul între dinţi. Aveam nevoie de cuţit pentru a mă putea apăra la nevoie. Am ajuns în dreptul locomotivei. Terasamentul era înalt,'roţile erau foarte mari şi de aceea nu-mi puteam da seama dacă în

spatele acestora nu erau ascunşi războinici indieni. Din două salturi repezi, mă şi aflam în „calul de foc”.

Am auzit un strigăt de groază care venea chiar de sub mine. Am pus trenul în mişcare, mergând cu toată viteza înapoi. S-au auzit urlete de disperare. Mulţi dintre indieni fuseseră prinşi sub roţile trenului. După ce am mers astfel aproximativ treizeci de metri, am pornit cu toată viteza înainte.

— Câine! mi-a strigat cineva.

Am zărit umbra unui bărbat înarmat cu un cuţit. Era albul care îi îndemnase pe indieni să atace şi să prade trenul. L-am lovit cu piciorul în piept şi omul a căzut din locomotivă.

— Aici sunt, Charley! mi-a strigat Mark. Hai! Repede, repede!

În stânga mea l-am zărit pe Sans-ear, călare pe credincioasa lui iapă. Cu dreapta apucase hăţurile armăsarului meu, iar cu stânga încerca să ţină la distanţă doi războinici care năvăliseră asupra lui.

Indienii care nu fuseseră striviţi de roţile trenului alergau acum către locul în care îşi lăsaseră caii, deşi nu mai trăgeau nădejde să-i găsească acolo.

Am oprit locomotiva şi am sărit în spinarea armăsarului meu. Apoi am început să înaintăm printre indieni. Acest lucru nu era deloc primejdios, aşa cum ar putea să pară la prima vedere. Războinicii erau din cale-afară de speriaţi, iar acum că nu mai aveau nici cai, fugeau mâncând pământul.

— La dracu'! l-am auzit exclamând pe Sans-ear. Ăsta-i Fred Morgan! Să te ia dracu', nemernicule!

Mark a vrut să-1 lovească pe albul care-i îndemnase pe indieni să prade trenul, dar netrebnicul s-a ferit şi a dispărut printre războinicii care fugeau cât îi ţineau picioarele.

Sans-ear a dat pinteni iepei sale şi s-a repezit în mijlocul indienilor. Mai mult nu am putut vedea, fiindcă nişte războinici s-au gândit că ar fi bine să-mi dea de furcă.

Indienii erau atât de speriaţi, încât în mod sigur nu le-ar mai fi dat prin cap să se întoarcă la locomotivă. Pentru a-1 face pe Sans-ear să renunţe la o urmărire ce putea deveni primejdioasă pentru el, am urlat o dată precum coiotul şi m-am întors la tren.

Oamenii coborâseră şi căutau morţii şi răniţii, în timp ce mecanicul făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a mări presiunea aburului. Conductorul stătea lângă locomotivă şi înjura de mama focului. Când m-a văzut, a început să strige la mine:

— Hei, domnule! Cum de v-a trecut prin cap să puneţi stăpânire pe locomotivă şi să-i goniţi pe indieni tocmai când izbutisem să îi punem la respect? Puteam să-i omorâm pe toţi! Pe toţi!

— Uşurel, domnule! Uşurel! am replicat eu. Ar trebui să vă bucuraţi că indienii au plecat. S-ar fi putut foarte bine ca războinicii să vă fi omorât pe toţi, şi nu invers. Oricum, aţi făcut o treabă pe cinste, n-am ce zice!

— Cine a dat foc tufişurilor şi a aprins toată preria? m-a întrebat conductorul, cu asprime.

— Eu.

— Sunteţi nebun? Nu era destul că nu aţi vrut să vă supuneţi dispoziţiilor mele? Ştiţi că aş putea să vă dau pe mâna unei court of justice'?

— Nu, nu ştiu, dar vă permit să vă apropiaţi de Old Shatterhand, să-1 daţi jos de pe cal, să-1 suiţi în tren, să-1 încuiaţi într-un vagon şi apoi să-1 daţi pe mâna unui om al legii! Vreau să văd şi eu cum veţi duce treaba asta la bun sfârşit!

Fanning s-a mai domolit puţin şi a spus:

— Ei, n-o luaţi şi dumneavoastră chiar-aşa! Aţi făcut o mare prostie, dar sunt dispus să vă iert!

1 Tribunal (n.a.).

— Ah, vă mulţumesc din suflet, domnule Fanning. Este minunat când un om puternic şi important este iertător,

atunci când vine vorba despre greşelile celor mulţi şi neînsemnaţi. Dar ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Ce aş putea face altceva decât să am grijă ca şinele să fie montate la locul lor, pentru ca după aceea să ne putem continua călătoria! Sau poate sunteţi de părere că indienii vor ataca din nou.

— Nu cred că vor mai ataca, domnule. Planul dumneavoastră de luptă a fost conceput şi dus la îndeplinire atât de bine, încât nu cred că indienii vor îndrăzni să mai atace o dată.

— Trag nădejde că nu vreţi să mă luaţi peste picior, domnule. Nu de alta, dar nu v-aş permite aşa ceva. Nu este vina mea dacă indienii au fost atât de numeroşi şi dacă s-au pregătit din vreme pentru a respinge atacul nostru.

— Războinicii Ogellallah ştiu să folosească foarte bine armele pe care le au. Ia uitaţi-vă! Din cei şaisprezece angajaţi ai drumului de fier şi douăzeci de militari, nouă au fost ucişi. Nu eu sunt răspunzător pentru moartea acestor oameni. în afară de asta, trebuie să vă spun că noi doi, adică Sans-ear şi cu mine, suntem cei care i-am pus pe indieni pe fugă. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu v-am fi venit în ajutor.

Se pare că onorabilul domn Fanning voia cu orice preţ să mă contrazică. Din păcate pentru el, s-au găsit câţiva călători care îmi dădeau dreptate.

— Mai rămâneţi aici până plecăm? m-a întrebat conductorul, încet.

— Desigur, i-am răspuns eu. Un vânător trăit în Vest nu face niciodată o treabă pe jumătate. Montaţi şinele! Aprindeţi câteva focuri ca să aveţi lumină. Tufişuri mai sunt destule pe aici. Ar fi bine să puneţi şi câţiva oameni de strajă, aşa, în caz că indienii ar îndrăzni să se întoarcă, deşi nu prea cred că o vor face.

— Nu vreţi să vă ocupaţi dumneavoastră de asta? m-a întrebat conductorul.

— De ce să mă ocup?

— De problema aceea cu oamenii care ar urma să facă de strajă.

— Nu cred. Am făcut destule pentru dumneavoastră şi ar trebui să mă odihnesc, pentru că mai am de înfruntat primejdii, în timp ce dumneavoastră vă veţi afla în siguranţă, nu peste multă vreme.

— Dar noi nu avem ochi ageri şi auz fin, aşa ca dumneavoastră!

— Puneţi-vă ochii şi urechile la lucru, da, da! Puneţi-vă ochii şi urechile la lucru! Numai făcând astfel, veţi vedea şi veţi auzi mai bine! O să vă arăt numaidecât că vă puteţi descurca şi singuri! Faceţi linişte, oameni buni!

Au tăcut cu toţii şi i-am întrebat:

— Auziţi ceva?

— Da! au răspuns toţi într-un glas. Se apropie un călăreţ. Este cu siguranţă un indian!

— Ah, nici nu poate fi vorba de aşa ceva! i-am contrazis eu. Credeţi cumva că un războinic roşu ar face atâta zgomot? Este chiar tovarăşul meu, şi v-aş sfătui să-1 întâmpinaţi cum se cuvine! Sans-ear nu ştie de glumă!

Era, într-adevăr, Mark. Privea în jurul său de parcă ar fi dorit să sugrume pe cineva.

— Ai auzit semnalul meu? l-am întrebat eu.

Sans-ear s-a mulţumit să dea din cap, făcându-mă să înţeleg că-1 auzise. Apoi s-a dus la conductor şi 1-a întrebat:

— Dumneavoastră sunteţi acel domn care se pricepe de minune să facă planuri de atac?

— Da, a răspuns Fanning, fără a intui nici măcar o clipă ce avea să urmeze.

Eu abia îmi stăpâneam râsul.

— Păi atunci, a continuat Sans-ear, se cuvine să vă felicit, stimate domn! Vreau să vă spun că iapa mea Tony are mai multă minte-n cap decât veţi avea dumneavoastră vreodată. Oricum, puteţi ajunge un om însemnat. Aş îndrăzni să spun că puteţi ajunge un om foarte însemnat. Fiţi cu băgare de

seamă, domnule! Este cu putinţă să ajungeţi chiar preşedintele ţării! Stai aici, Tony! Mă întorc numaidecât.

Stimabilul domn Fanning nu mai scotea o vorbă. Era uluit şi nu-şi închipuia ce ar fi putut să spună. Chiar dacă ar fi găsit ceva de spus, ar fi vorbit în vânt, pentru că Sans-ear dispăruse în întunericul nopţii. Mă întrebam ce ar fi putut să-1 indispună pe bunul Mark. Desigur că nu putea fi vorba decât despre acel Fred Morgan pe care plăpândul vânător îl zărise şi apoi îl urmărise cu înverşunare.

Mă aşezasem pe pământ şi îi priveam liniştit pe cei ce se ocupau de repararea liniei ferate. Peste câteva minute, a venit şi Mark.

— Ei? l-am întrebat eu.

— Ce „ei”? mi-a răspuns el, morocănos.

— Sunt morţi?

— Morţi? Mă faci să râd! Cum ar putea să moară două căpetenii indiene, dacă cineva se mulţumeşte să le gâdile cu tomahawkul? Ştii ce i-am spus conductorului adineauri?

— Ce?

— Că iapa mea Tony are mai multă minte-n cap decât va avea dumnealui vreodată.

— Şi?

— Păi, gândeşte-te şi dumneata! Eu cred că Tony i-ar fi omorât, de pildă, pe Ka-wo-mien şi pe Ma-ti-ru! Nu s-ar fi mulţumit să-i ameţească aşa, puţin. Acum au plecat.

— Mă bucur!

— Cum? Ascultă-mă! Eu cred că e tare păcat să-ţi scape aşa nişte războinici, tocmai când ai izbutit să pui mâna pe ei!

— Ţi-am spus.cum stau lucrurile, aşa că nu mă mai certa atâta! Spune-mi mai bine de ce eşti aşa de supărat.

— Păi am şi de ce să fiu supărat. Pe cine crezi dumneata să am întâlnit?

— Pe Fred Morgan.

— Dumnezeule! Da' de unde-i ştii numele?

— Păi l-ai rostit chiar dumneata când l-ai văzut pe nemernic.

— Aşa? Nu-mi aduc aminte! Hm! Şi cine crezi dumneata că-i acest Fred Morgan?

M-am gândit puţin la felul în care se purtase Mark după ce îl zărise pe Fred Morgan şi apoi i-am spus:

— N-o fi chiar netrebnicul care ţi-a ucis soţia şi copilul!

— Ba da! Chiar el e!

— La naiba! am izbucnit eu. Ce întâmplare! Şi nu ai izbutit să pui mâna pe el?

— Mi-a scăpat nemernicul! A şters-o nenorocitul! A fugit secătura! Ah! Sunt aşa de supărat, că aş fi în stare să-mi smulg urechile, dacă le-aş mai avea!

— Dar am văzut cum ai pornit după el printre indieni! Iapa ta alerga ca vântul!

— Asta nu mi-a folosit la nimic. Ştiu doar că, deodată, nu l-am mai zărit! S-o fi aruncat la pământ! S-o fi ascuns! Ei, da' o să pun eu mâna pe el! O să-1 prind cu siguranţă! Caii au fugit, aşa că putem găsi uşor urmele nemernicului.

— O să fie cam greu. E adevărat că urmele lăsate de un alb se pot deosebi uşor de cele ale unor indieni, dar mă întreb dacă vom putea vedea aceste urme, astfel încât să mergem după ele! Pe pietriş nu le poţi găsi niciodată.

— Ai dreptate, Charley, dar ce altceva aş putea face?

Am băgat mâna în buzunar şi am scos cele două săculeţe şi hârtiile găsite în genţile prinse de şaua calului, despre care credeam că îi aparţinuse lui Fred Morgan.

— Poate găsim ceva aici! am spus eu, deschizând unul dintre săculeţe.

În apropierea noastră ardea un foc, aşa că am văzut numaidecât conţinutul şi, uluit de ceea ce vedeam, am exclamat:

— Diamante! Diamante veritabile, Mark! în săculeţul ăsta e o avere!

De unde avea răufăcătorul pietrele preţioase? Eram sigur că nu le găsise în savană, cum tot la fel de sigur eram că nu le dobândise în mod cinstit. Aveam obligaţia să-1 găsesc pe proprietarul de drept al diamantelor.

— Diamante! La naiba! a exclamat şi tovarăşul meu. Hm! Le-ai găsit în coburii armăsarului cu o şa de soiul celor pe care le folosesc mexicanii? Hm! Ia arată-mi-le şi mie! Eu, de pildă, n-am avut nicicând norocul să ţin în palmă o piatră preţioasă.

© I-am dat săculeţul. Sans-ear a examinat atent pietrele preţioase şi apoi a spus:

— Sunt diamante braziliene! Ia uite-aici! Hm! Ciudate fiinţe mai sunt şi oamenii! Diamantele astea nici măcar nu sunt pepite, să zici şi tu că ar fi nişte grăunţe de metal preţios! Hm! Ce spui, Charley?

— Carbon, nimic altceva decât carbon!

— De-o fi carbon, sau de-o fi cocs, nici nu-mi pasă! Vorba e că eu nu-mi dau puşca în schimbul acestor pietre! Şi ce facem acum cu diamantele astea?

— Le înapoiem celui căruia îi aparţin de fapt.

— Da? Şi cine-i, mă rog, fericitul proprietar al acestor diamante?

— Nu ştiu, dar o să aflu cu siguranţă, pentru că nimeni nu stă liniştit când i s-a furat ceva de valoare, ci dă anunţuri în ziare.

— Păi atunci cred că ar trebui să comandăm ziarul chiar mâine-n zori, hi, hi!

— Nu-i nevoie, am replicat eu. Poate găsim vreun indiciu prin hârtiile astea.

— Păi atunci uită-te prin ele, de pildă!

Am găsit două vederi şi o scrisoare, pe care-am deschis-o. Scrisoarea nu era băgată în plic şi avea următorul conţinut:

Galveston…

Dragă tată!

Am nevoie de ajutorul tău! Vino cât mai repede cu putinţă, indiferent dacă ai izbutit să dai lovitura şi să pui mâna pe diamante! Oricum vom fi bogaţi! La jumătatea lui martie mă voi afla în Sierra Blanca, mai precis în locul în care Rio Penasco se varsă în Rio Pecos. îţi voi povesti totul când ne vom întâlni.

Al tău, Patrick.

Colţul în care ar fi trebuit să fie trecută data era rupt, astfel încât nu puteam şti când fusese scris răvaşul. Oricum, aflasem destul. Morgan trebuia să ajungă de fapt în Sierra Blanca, iar celor două căpetenii le spusese că se va întâlni cu fiul său în Mexic.

I-am citit şi lui Mark scrisoarea. După ce am terminat, plăpândul vânător a exclamat:

— Ha! Lucrurile se potrivesc de minune! Pe fiul lui Fred Morgan îl cheamă chiar Patrick! Numai pe ei doi mai trebuie să pun eu mâna ca să pot spune că i-am omorât pe toţi cei zece care m-au nenorocit. Despre ce afluent al lui Rio Pecos era vorba în scrisoare?

— Despre Rio Penasco.

— Ştii unde se află Rio Penasco?

— Hm! Oarecum.

— Păi atunci se cheamă că dumneata eşti omul de care am eu nevoie. Voiam să ajung, de pildă, în Mexic numai pentru că am crezut că acolo voi da de urma lui Morgan. Aş fi chiar nebun dacă nu le-aş face acestor doi nemernici plăcerea de a-1 vedea pe bătrânul Sans-ear şi pe buna sa Tony. Eşti gata să mă însoţeşti, chiar dacă nu vom găsi mâine nici o urmă a acestui nemernic ce poartă numele de Morgan?

— Bineînţeles! Şi eu vreau să schimb o vorbă cu el, fiindcă trebuie să aflu neapărat ale cui sunt diamantele astea.

— Pune săculeţul cu diamante şi hârtiile la tine! Ce bine-ai făcut că le-ai luat! Ei, şi-acum să vedem ce fac stimaţii domni de la drumul de fier!

Muncitorii care se aflaseră în tren se apucaseră să refacă linia ferată. Cei mai mulţi dintre călători coborâseră din tren. O parte din ei îi priveau pe muncitori, unii îngrijeau de morţi şi alţii se mulţumeau să ne privească pe noi, fără a îndrăzni să ne tulbure. După ce ne-am ridicat în picioare, câţiva dintre călători s-au apropiat de noi pentru a ne mulţumi şi pentru a ne întreba dacă puteau să ne răsplătească în vreun fel. I-am rugat să-mi vândă praf de puşcă, tutun, cartuşe, pâine şi chibrituri. Fiecare mi-a dat câte ceva şi astfel aveam de toate din belşug. De asemenea, nu am putut refuza o sumă de bani care ni s-a oferit drept recompensă.

Timpul a trecut pe negândite. Acum linia ferată era reparată şi muncitorii îşi strângeau uneltele.

Conductorul s-a apropiat de noi şi ne-a întrebat:

— Nu vreţi să mergeţi cu trenul? Vă duc unde doriţi, domnilor!

— Mulţumim, domnule, o să rămânem aici, i-am spus onorabilului domn Fanning.

— Cum doriţi. Trebuie-să întocmesc un raport în legătură cu cele întâmplate aici. Voi avea grijă să vă menţionez în acest raport şi să arăt că ne-aţi ajutat. Bineînţeles că pentru aceasta veţi primi o recompensă.

— Mulţumim, domnule Fanning. Cuvintele dumneavoastră ne onorează. în ceea ce priveşte recompensa, aceasta nu ne va folosi la nimic, pentru că vom părăsi teritoriul Statelor Unite.

— Prea bine! Aş dori să vă mai pun o întrebare: ale cui sunt armele şi bunurile duşmanilor noştri?

— Conform legilor nescrise ale preriei, toate bunurile celor învinşi le aparţin învingătorilor.

— I-am învins pe indieni! Prin urmare, le putem lua totul. Haideţi, oameni buni! Fiecare dintre noi trebuie să-şi ia de-

aici un lucru care să-i amintească de lupta cu indienii!
Mark s-a apropiat de conductor şi i-a spus:
— Vreţi să ni-i arătaţi şi nouă pe indienii pe care i-aţi învins sau i-aţi ucis dumneavoastră?
Fanning 1-a privit pe Sans-ear neştiind ce să creadă, iar după câteva clipe 1-a întrebat:
— Ce vreţi să spuneţi, domnule?
— Dacă dumneavoastră aţi ucis vreun indian, atunci puteţi să luaţi toate lucrurile care i-au aparţinut acelui indian, altfel nu!
— Mark, lasă-i în pace, i-am spus tovarăşului meu. Noi nu avem nevoie de lucrurile indienilor.
— Bine, Charley, dacă spui tu! Dar să nu se atingă nimeni de scalpurile lor!
— Iar pe muncitorul pe care l-au ucis indienii pentru a-i lua uneltele îl veţi aşeza în tren şi îl veţi lua cu dumneavoastră! am spus eu.
Dorinţa mi-a fost îndeplinită. Toţi albii ucişi au fost aşezaţi într-un vagon, iar indienii căzuţi au fost jefuiţi. Trenul s-a pus în mişcare şi o vreme am auzit huruitul roţilor. Apoi s-a lăsat liniştea.
— Ce facem acum, Charley? m-a întrebat Sans-ear.
— Dormim.
— Şi nu crezi că indienii se vor întoarce aici, mai ales acum când trenul a plecat?
— Ba da. Cu siguranţă că se vor întoarce pentru a-şi lua morţii.
— M-ar mira, de pildă, dacă Fred Morgan nu s-ar întoarce şi el odată cu indienii, pentru a-şi căuta calul şi minunatele sale pietre preţioase!
— Se prea poate să se întâmple precum spui, şi totuşi nu prea cred că Morgan se va întoarce. Cum să mai dai de urmele unui armăsar care s-a speriat de foc? Oricum, el ştie foarte bine că în afara celor din tren mai sunt şi alţi oameni pe-aici, nişte oameni de care ar trebui să se ferească.

— Morgan m-a recunoscut, aşa cum şi eu l-am recunoscut pe el, şi tare m-ar mira dacă nu ar încerca să-mi tragă un glonţ în cap sau să-mi înfigă cuţitul în coaste.

— O să mai vedem ce se va întâmpla. Eu cred că astăzi cel puţin nu ne pândeşte nici o primejdie. Totuşi, ar fi bine să ne depărtăm de linia ferată.

— Prea bine! Hai!

Spunând acestea, Jorrocks a sărit în şa. Am încălecat şi eu şi apoi am pornit spre miazănoapte. Când am putut fi siguri că ne depărtasem îndeajuns de linia ferată, ne-am oprit şi am descălecat. Eu mi-am legat armăsarul, iar Mark a lăsat-o liberă pe Tony, astfel încât iapa să poată paşte în voie. Ne-am învelit în pături şi ne-am culcat numaidecât. Eram ostenit şi am dormit foarte adânc. O singură dată mi s-a părut că aud, ca prin vis, trenul trecând.

Când m-am trezit, abia mijiseră zorile. Mark se trezise înaintea mea şi fuma unul din trabucurile pe care le primisem de la călătorii din tren.

— Good morning, Charley! m-a salutat Sans-ear. Hm! într-adevăr, e o deosebire între tutunul ăsta şi trabucurile tale pe care le faci în fabrica pe care-o porţi sub şa! Ia şi dumneata unul, fumează liniştit şi pe urmă să ne vedem de treabă. De”mâncat n-o să mâncăm decât după ce găsim apă.

— Ar fi bine să găsim apă, măcar de dragul cailor. Bieţii de ei, n-au ce paşte şi nici n-au ce bea. Eu pot să fumez şi în timp ce călăresc.

— încotro o luăm?

— Mergem în linie dreaptă până în locul în care s-a oprit trenul. Făcând astfel, n-o să ne scape nici o urmă.

— N-O să înaintăm unul lângă altul, nu-i aşa?

— întocmai. O să înaintăm ţinându-ne la distanţă destul de mare unul faţă de altul. Să mergem!

Urmele indienilor s-ar fi văzut cu siguranţă în cenuşa fină, dacă nu ar fi adiat vântul peste noapte, ştergându-le cu totul.

— Ai văzut ceva, Charley? m-a întrebat Mark, după o vreme.

— Nu.

— Nici eu! Să-1 ia naiba de vânt care vine, de pildă, tocmai atunci când n-ai nevoie de el! a exclamat Sans-ear. Dacă nu ai fi găsit dumneata scrisoarea, nici n-am şti acum ce se cuvine să facem!

— Să pornim spre Rio Pecos!

— Prea bine! Mai întâi aş vrea, de pildă, să le arăt indienilor cu cine au avut cinstea să lupte.

Am descălecat şi m-am întins pe terasament. Sans-ear s-a dus să le taie urechile indienilor morţi şi să le aşeze astfel încât fiecare dintre războinicii căzuţi să-şi ţină urechile în mâini.

— Sunt gata! Putem porni! mi-a strigat Mark. Avem destul de mers până ce dăm de apă. Tare sunt curios să aflu cine rezistă mai bine, armăsarul dumitale sau buna mea Tony.

— Iapa dumitale trebuie să care în spinare o greutate mai mică decât cea pe care trebuie să o poarte în şa armăsarul meu.

— Aşa-i, dragă Charley! Iapa mea cară mai puţin, dacă-i vorba de carne şi de oase omeneşti, în schimb trebuie să ducă mai mult creier! Hm! Să-mi scape mie Morgan! Asta n-am să mi-o iert! Hm! Şi dumneata să nu-i omori pe cei doi şefi de trib! Pentru asta n-am să te pot ierta decât dacă mă ajuţi să-1 prind pe Morgan!

Capitolul ^

APA! APA!

A.

Intre Texas, Arizona, New Mexico şi Teritoriul Indian, sau, altfel spus, între munţii Ozark, începând de la Sierra Guadelupa şi prelungindu-se către munţii Gualpa – înconjurată de înălţimile ce mărginesc cursul superior al lui Rio Pecos şi izvoarele lui Red River, Sabine, Trinidad, Brazos şi Colorado – se află o nesfârşită întindere de

pământ pe care am putea s-o numim „Sahara Statelor Unite”.

Ţinuturi aride, acoperite de nisip încins, alternează când şi când cu stânci golaşe pe care nu creşte nici măcar o plantă cât de mică. Nopţile friguroase sunt urmate de zile toride. Nici o vale înverzită nu se arată în acest peisaj monoton, nici o fântână nu te îmbie cu răcoarea ei, nici o oază nu se arată în imensul pustiu. Nu există nici măcar stepa, ţinut care ar trebui să facă trecerea de la înălţimile munţilor la pustiul acoperit de nisip. Moartea pândeşte de peste tot, neiertătoare. Ici, colo – nu se ştie prin ce minune a naturii – se zăreşte câte un tufiş maroniu, arătându-se parcă în bătaie de joc ochiului dornic să zărească o pată verde în imensitatea pustiului. Călătorul mai poate întâlni în calea sa cactuşi singuratici sau aşezaţi în şiruri regulate, care acoperă suprafeţe destul de întinse. Nici cactuşii, nici tufişurile nu încântă ochiul cu prezenţa lor, căci au o culoare cenuşiu-maronie. Cactuşii sunt acoperiţi cu un strat gros de nisip şi vai de calul sau de călăreţul care ajunge din neatenţie în mijlocul unei aşa-numite „oaze de cactuşi”! Armăsarul care se apropie prea mult va fi rănit de mii de ţepi şi nu va putea merge mai departe. Călăreţul trebuie să renunţe la calul său şi este nevoit să-1 ucidă, dacă nu doreşte să-şi lase credinciosul animal pradă unei morţi cumplite.

În ciuda tuturor primejdiilor care pândesc în deşert, omul a îndrăznit să îl străbată. Mergând de-a lungul „drumurilor” croite prin deşert, călătorul poate ajunge la Santa Fe, la Fort Union, la Paso del Norte sau în minunatele prerii din Texas. Cuvântul „drum” nu are înţelesul străzii pietruite pe care o întâlnim în ţările civilizate. Pustiul este străbătut adesea de câte un vânător, de grupuri de bărbaţi care nu se tem de nimic, de cete de indieni sau de câte un convoi de căruţe, dar în deşert nu există un drum, o stradă de genul celor pe care le putem întâlni în ţinuturile Germaniei. Fiecare om îşi croieşte propriul drum prin pustiu, căutând

mereu un punct de reper, fie el cât de neînsemnat, care să-i dea de veste că nu s-a rătăcit. Omul prevăzător a marcat „drumurile” cu pari bătuţi în pământ.

Cu toate astea, pustiul îşi cere nemilos tributul. De-a lungul „drumului” ţi-e dat să vezi cadavre omeneşti, şei, trupuri de animale, resturi de căruţe, înspăimântătoare semne, fiecare având povestea sa, o poveste pe care urechea nu o poate auzi, dar pe care mintea şi-o poate închipui în toate amănuntele ei cumplite. Cerul este brăzdat de ulii care supraveghează cu ochi ageri tot ce se petrece pe întinderea de nisip, ştiind că prada nu le poate scăpa nicicum. Cum se numeşte acest deşert?

Oamenii care locuiesc la marginea sa îi dau denumiri englezeşti, franţuzeşti sau spaniole, dar deşertul despre care vă vorbesc este cunoscut sub denumirea de Llano Estacado.

Pe întinderea nemărginită a pustiului se zăreau doi călăreţi venind dinspre izvoarele lui Red River şi îndreptându-se către Sierra Blanca. Caii celor doi călători păreau a fi foarte osteniţi. Bietele animale erau numai piele şi os. Părul le stătea precum penele unui papagal care va muri curând în colivia sa. înaintau încet, împiedicându-se parcă la fiecare pas şi ameninţând să se prăbuşească din clipă-n clipă. Limbile le atârnau printre buzele uscate, ochii îşi pierduseră orice urmă de strălucire şi pe trupurile lor nu se zărea nici un strop de sudoare, în jurul boturilor lor nu se vedea nici urmă de spumă, deşi era nemaipomenit de cald.

Cei doi cai pe care i-am descris cititorului erau Tony şi armăsarul meu. Călăreţii nu puteau fi decât Mark şi cu mine însumi.

De cinci zile ne aflam în Llano Estacado. Avusesem norocul să mai găsim când şi când câte-un strop de apă. De ceva timp, însă, norocul ne părăsise. Fără să vreau, mă gândeam cât de'bune sunt canalele pentru irigaţii în zonele deşertice şi mi-au venit în minte versurile lui Uhland:

Caii erau lihniţi, morţi de foame.

Ar fi vrut ca stăpânii să-i ducă-n spinare.

Ar fi fost cu neputinţă să ne ducem caii în spinare, pentru că, la fel ca şi aceştia, ne găseam într-o stare jalnică.

Plăpândul Mark se uscase cu totul şi se ţinea de grumazul iepei sale. Era o minune că nu cădea din şa. Sans-ear avea gura larg deschisă, iar în ochii săi goi nu se putea zări nici cea mai mică urmă de inteligenţă. în ceea ce mă priveşte, mi se părea că prin venele mele nu mai curge sânge, ci plumb încins. Gâtul mi-era atât de uscat, încât eram gata să jur că acesta ar fi explodat, dacă aş fi încercat să scot vreun sunet. Eram convins că voi mai rezista cel mult un ceas, după care mă voi prăbuşi de pe cal şi mă voi stinge încet, în chinuri cumplite.

— A... a... pă! gemea Mark.

Am ridicat fruntea şi l-am privit. Ce i-aş fi putut spune? Mai bine tăceam!

Armăsarul meu s-a oprit şi mi-a fost cu neputinţă să-1 urnesc din loc. Tony s-a oprit şi ea.

— Descălecarea! am spus eu, simţind că tot gâtul îmi luase foc.

Parcă aveam mii şi mii de ace în plămâni, în gât şi în gură.

Am descălecat cu greu. Mi-am luat calul de căpăstru şi am început să înaintez încet-încet. Mark mi-a urmat exemplul, dar se vedea că nu avea să mai reziste mult. Armăsarul mă urma, eliberat de povara pe care-o purtase în spinare atâta vreme. Să tot fi mers o jumătate de milă, când am auzit în spatele meu un oftat. Am întors capul. Mark zăcea întins pe nisip, cu ochii închişi. M-am aşezat lângă el fară să scot un cuvânt. Oricum, vorbele nu mai erau de nici un folos.

Acesta avea să fie sfârşitul vieţii mele? Aşa aveau să se încheie călătoriile mele? Mă gândeam la părinţi, la fraţi, la surori, la îndepărtata Germanie. Voiam să mă împac cu mine însumi, să rostesc o rugăciune în gând.

Urma să murim numai datorită neşansei. în urmă cu două zile, calul meu îşi scrântise un picior, şi aşa se explică de ce

pentru a străbate pustiul ne-ar fi trebuit mai mult timp decât prevăzusem. în afară de aceasta, îmi dădusem seama, chiar în ziua aceea, că stâlpii care ar fi trebuit să indice drumul fuseseră mutaţi de la locul lor şi astfel înaintasem într-o direcţie greşită.

Dinspre Santa Fe şi Paso del Norte veneau adesea grupuri de căutători de aur care avuseseră noroc şi se îmbogăţiseră. Fericiţii căutători de aur care găsiseră metal preţios în California treceau prin Llano Estacado, dar în deşert îi pândea o cumplită primejdie.

Oameni care nădăjduiseră că vor găsi aur sau argint şi care nu mai voiau să muncească cinstit, nemernici de tot felul care nu mai puteau să se arate prin oraşele din Est, pentru că erau vânaţi de oamenii legii, vagabonzi şi răufăcători se adunaseră laolaltă în Llano Estacado şi îşi puseseră în gând să-i jefuiască pe căutătorii de aur. Datorită faptului că, de obicei, căutătorii de aur sunt oameni puternici, obişnuiţi să lupte, bandiţii nu îndrăzneau să-i înfrunte deschis. Aşa stând lucrurile, tâlharii, cunoscuţi şi sub denumirea de „lemnari” sau „ulii”, s-au gândit la o soluţie pentru a-şi atinge scopul: au scos parii din pământ şi le-au schimbat locul, astfel încât drumeţii care nu cunosc deşertul să se rătăcească şi să moară, în cele din urmă, d'e sete.

Astfel, bandiţilor le era foarte uşor să îşi însuşească avutul căutătorilor de aur, ale căror trupuri aveau să se descompună încet în arşiţa deşertului. Rudele acestora aveau să-i aştepte în zadar.

Urmasem drumul indicat de ţăruşi. Abia către prânz îmi dădusem seama că ne îndreptam, de fapt, într-o direcţie greşită.

Am auzit undeva, sus, un strigăt ascuţit. Am ridicat ochii şi am zărit un uliu. Se învârtea în cercuri largi deasupra noastră, ca şi când ar fi fost sigur că noi avem să fim următoarea lui pradă. Mă gândeam că poate „lemnarii” erau prin apropiere. Mă căzneam să descopăr vreo urmă,

când am zărit la aproximativ o mie de paşi distanţă nişte puncte… şi aceste puncte nu puteau fi nici pietre, nici dealuri. Mi-am luat carabina şi m-am târât cu greu înainte.

După o vreme, mi-am dat seama că aveam înaintea mea trei coioţi. La o oarecare distanţă faţă de aceştia, se zăreau câţiva ulii care făcuseră cerc în jurul unui trup pe care nu-l puteam distinge. Trebuia să fie un animal sau un om, o fiinţă care nu murise încă. Dacă ar fi fost vorba despre un cadavru, animalele de pradă şi-ar fi împărţit deja prada. Prezenţa coioţilor îmi dădea speranţe. Ştiam prea bine că aceste animale nu rezistau foarte mult fără apă. Mă pregăteam să mă ridic în picioare pentru a vedea ce fel de fiinţă era aceea în jurul căreia se strânseseră, dornici de pradă, coioţii şi ulii, când mi-a venit o idee şi am dus carabina la ochi.

Eram pe cale de a muri de sete. Apă nu era prin apropiere. Oare sângele animalelor de pradă nu ne putea potoli întrucâtva setea?

Din cauza slăbiciunii care mă stăpânea, ţeava carabinei se legăna încoace şi-ncolo. M-am aşezat în genunchi şi astfel am putut ţinti cum se cuvine.

Am tras un foc… încă unul… Doi coioţi au căzut la pământ. Unul dintre ei urla cumplit şi se tăvălea prin nisip. Dacă nu m-aş fi aflat într-o stare jalnică, s-ar fi cuvenit să-mi fie ruşine. Pe unul dintre coioţi îl nimerisem drept în cap. în ceea ce-l privea pe cel de-al doilea, glonţul meu îi retezase picioarele din faţă. De aceea animalul urla şi se tăvălea prin nisip. Am tăiat primul coiot la gât, mi-am dus buzele în dreptul tăieturii făcute şi am început să sorb cu nesaţ sângele animalului de pradă, de parcă aş fi băut nectarul de care se bucurau doar zeii din Olimp. Am scos apoi burduful din piele pe care îl purtam la brâu şi l-am umplut imediat cu sânge. M-am îndreptat spre fiinţa pe care o înconjuraseră animalele de pradă şi mi-am dat seama că era un negru. Când l-am privit mai atent, am fost de-a dreptul uimit şi am exclamat:

— Cesar!

Auzindu-se strigat, negrul a deschis ochii şi a gemut:

— Apă!

Am îngenuncheat lângă el, i-am ridicat capul, i-am dus burduful la buze şi i-am spus:

— Bea!

Omul a deschis gura, dar abia dacă putea să înghită. A durat ceva vreme până când am izbutit să-i torn pe gât lichidul scârbos.

Acum venise vremea să mă gândesc la Mark. Am tras după mine coiotul căruia îi zdrobisem picioarele, l-am adus până lângă Sans-ear şi abia după aceea l-am ucis şi l-am tăiat la gât, zicând:

— Uite, Mark, bea!

Tovarăşul meu zăcuse nemişcat. Acum, auzind despre ce era vorba, s-a ridicat în şezut, întrebând:

— Să beau? Am auzit bine?

I-am dat burduful şi 1-a golit dintr-o răsuflare. L-am umplut din nou, şi Mark 1-a golit iar într-o clipă, exclamând apoi:

— Sânge! îhh! Ah! Brr! Ei, dar tot e mai bun decât îmi închipuiam!

Am mai băut şi eu cei câţiva stropi.care se mai aflau în burduf. Apoi am sărit în picioare. Cel de-al treilea coiot, în care nu apucasem să mai trag, se întorsese. Animalul a început să adulmece trupul unuia dintre coioţii pe care-i doborâsem. Am dus din nou carabina la ochi şi am tras asupra lui, omorându-1. Folosindu-mă de sângele animalului, am izbutit să-1 fac pe Cesar să-şi mai vină în fire.

Călătorul are uneori parte de întâlniri despre care poate spune că sunt cu totul şi cu totul neaşteptate. O astfel de întâlnire era acum cea dintre mine şi negrul Cesar, pe care-1 cunoşteam foarte bine. Poposisem timp de mai multe zile în casa stăpânului său, giuvaiergiul Marshal din Louisville. Fiii domnului Marshal veniseră cu mine la vânătoare prin

Munţii Cumberland şi mă însoţiseră apoi până la Mississippi. Ce căuta Cesar în Llano Estacado?

— Ţi-e mai bine acum? l-am întrebat pe negru.

— Mai bine, mult mai bine, foarte mai bine la mine este! mi-a răspuns Cesar. Se poate? Massa1 Charley, mult mare vânător? Oh!

1 Mister (domn), în formula folosită de negri.

Negru' Cesar mult fericit este pentru că a întâlnit la massa Charley! Oh, massa Charley salvat la massa Bern! Altfel massa Bern mort este!

— Bernard? Unde e?

— Oh! Massa Bern! Unde este massa Bern? Negrul a privit în jur şi apoi a arătat spre sud, zicând: Massa Bern acolo este! Ba nu, nu este, nu este! Massa Bern acolo este… sau acolo este… sau acolo este! a spus Cesar, arătând spre nord, spre vest şi apoi spre est.

Bunul Cesar nu-mi putea spune unde se afla stăpânul său.

— Ce face Bernard aici, în Llano Estacado?

— Ce face? Asta Cesar nu ştiut. Cesar nu văzut la massa Bern. Massa Bern plecat cu ceilalţi massa.

— Cine sunt oamenii în tovărăşia cărora se află Bernard?

— Oameni care călătorit cu massa Bern împreună eram vânători, eram negustori eram… Oh! Oh! Cesar nu ştiut!

— Unde voia să ajungă Bernard?

— La Rio Pecos vrut ajunge şi pe urmă la Francisco, la tânăr massa Allan vrut ajunge.

— Allan se află în San Francisco?

— Massa Allan acolo este. Cumpărat aur mult foarte pentru massa Marshal, dar la massa Marshal nu mai trebuit aur, fiindcă massa Marshal mort a fost.

— Domnul Marshal a murit? am întrebat eu, mirat, ştiind că giuvaiergiul era un bărbat în putere.

— Da, mort a fost, da' moarte nu de la boală venit, moarte de la ucis venit.

— Cum? A fost ucis? am întrebat eu, uimit. Cine 1-a ucis?

— Ucigaş noaptea venit. Băgat cuţit în piept la massa Marshal. Luat pietre preţioase. Giuvaier luat. Aur luat. Tot luat de la massa Marshal. Cine ucigaş este şi unde plecat ucigaş, asta şerif nu ştim, asta judecător nu ştim. Nici detectiv nu ştim. Nici massa Bern şi nici Cesar nu ştim.

— Când s-a întâmplat asta?

— în urmă mult. Mult zile în urmă. Mult săptămână în urmă. Massa Bern acuma sărac, foarte sărac. El scris la massa Allan, la Californ', dar nu primit răspuns. Massa Bern întâi pornit la urmă la ucigaş. Pe urmă căutam massa Allan.

Vestea pe care o primisem de la negrul Cesar era cu adevărat cumplită. O crimă comisă în scop de jaf distrusese o familie. Domnul Marshal fusese ucis. Cei doi fii ai săi, Bernard şi Allan, erau săraci. Speram că nu li se furaseră toate pietrele preţioase şi tot aurul, aşa cum spusese negrul. Fără să vreau, m-am gândit la diamantele pe care le găsisem asupra lui Morgan şi pe care le purtam încă la mine. Ce îl făcuse pe făptaş să plece din Louisville şi să meargă în prerie?

— Cum aţi ajuns prin părţile astea?

— De la Saint Louis mers la Fort Scott. Pe urmă, trecut peste mult apă şi munte. Cesar am mers cu tren, mers călare, mers pe jos. Ajuns la mare pustiu Estacado, unde apa nu este deloc. Obosit la cal. Obosit la Cesar. Sete fost mare cât la Mississippi. Sete fost la cal. Sete fost la Cesar. Cesar căzut de pe cal. Cal fugit. Cesar la mare încurcătură fost pentru murit de sete. Apoi am venit massa Charley şi dat de băut sânge la Cesar. Oh! Oh! Massa Charley salvat la massa Bern! Oh! Dacă salvat la massa Bern, Cesar iubit la massa Charley mult tare. Atunci dragoste Cesar pentru massa Charley mare cât pământ este!

Nu cred că puteam să îndeplinesc dorinţa negrului, oricât de mult mi-aş fi dorit. Nici nu-mi puteam închipui de ce bunul Cesar spera că eu îl voi găsi pe stăpânul său. Nu-i puteam spune asta bietului negru, aşa că m-am mulţumit să-1 întreb:

— Câţi eraţi cu toţii?
— Mult fost! Mult! Fost nouă bărbaţi şi cu Cesar.
— Unde trebuia să ajungeţi de aici?
— Asta Cesar nu am ştiut. Cesar mers la urmă şi nu auzit ce spune mulţi massa.
— Văd că ai un cuţit şi o sabie. Toţi aveaţi arme?
— Da, mult arme avut. Avut flinta, şi puşca, şi cuţit, şi pistol, şi revolver.
— Cine era în fruntea voastră?
— Massa Williams.
— Aminteşte-ţi încotro se îndreptau când ai căzut de pe cal.
— Oh! Oh! Cesar nu aminteşte la el! Mers acolo… sau acolo… sau acolo… Cesar nu aminteşte la el!
— Când ai căzut de pe cal, dimineaţa, la prânz, seara?
— Căzut la asfinţit şi… ah, oh acuma Cesar ştim! Massa Bern mers către soare. Mers către soare, când Cesar am căzut de pe cal!
— Bine! Poţi să mergi?
— Cesar merge! Cesar aleargă ca cerb din pădure! Sânge bun doctorie la sete!

Negrul avea dreptate. Sângele de coiot făcuse minuni. Nu mă mai simţeam slăbit. Şi plăpândul Mark se ridicase în picioare şi se simţea mult mai bine acum. Se pare că Bernard şi bărbaţii care-1 însoţeau fuseseră sleiţi. Altfel Bernard ar fi observat absenţa credinciosului său servitor. Poate că setea îi tulburase mintea într-atât, încât nu mai era stăpân pe sine. După câte spunea Cesar, Bernard Marshal o apucase împreună cu tovarăşii săi spre vest. Şi noi trebuia s-o luăm spre apus, dar cum să-1 fi ajutat pe Bernard, când noi înşine am fi avut nevoie de ajutor şi nu ne puteam folosi de cai?

Stăpânul lui Cesar şi tovarăşii săi trebuiau să fie pe undeva, prin apropiere. De aceea i-am spus lui Mark:
— Rămâi aici lângă cai. Poate se mai odihnesc şi atunci mai pot merge o milă, două. Dacă nu mă-ntorc în două ceasuri,

vii după mine!

— Bine, Charley, dar nu cred să ajungi prea departe. Zeama asta de coiot n-o să-ţi ţină, de pildă, prea mult de sete.

Atunci când redau discuţiile care au avut loc între mine şi Mark, mă folosesc de pronumele „tu” şi „dumneata”. Prin aceasta vreau să arăt că mă împrietenisem cu plăpândul Sans-ear la cataramă, dar de fapt, atunci când ne adresam unul altuia, spuneam you1 ca şi atunci când ne văzusem pentru prima dată.

Am găsit urmele a zece cai ce se deplasaseră dinspre est spre vest. După ce negrul căzuse de pe calul său, fără ca absenţa lui să fie observată de ceilalţi, patrupedul continuase să meargă, sau mai bine spus să-şi târască picioarele, ţinându-se după ceilalţi cai. Urmele erau atât de adânci, încât înaintam repede. Când spun „repede”, vreau să arăt că înaintam cu iuţeală şi nu ştiu dacă aceasta se datora

1 în limba engleză, you se traduce şi prin dumneavoastră, şi prin dumneata, şi prin tu.

faptului că băusem sânge de coiot sau faptului că voiam neapărat să-1 găsesc pe Bernard Marshal.

Cred că am mers o milă pe jos, când am zărit înaintea mea mai multe şiruri de cactuşi îngălbeniţi de căldură, care acopereau o suprafaţă destul de mare.

M-am gândit atunci că în Florida, atunci când pământul se încinge şi aerul pare plumb topit, oamenii dau foc la stuf şi la toate tufişurile uscate. într-o asemenea situaţie, ploaia vine ca prin minune.

Desigur că fenomenul poate fi explicat ştiinţific şi nu este vorba despre vreo minune sau despre vreo vrăjitorie.

Am început să aprind cactuşii. Mai văzusem preria arzând, dar niciodată nu mai zărisem aşa o mare de flăcări. Cactuşii pocneau, făcând un zgomot asemănător focurilor de armă. Era ca şi când între militarii a două armate duşmane s-ar fi încins o luptă aprigă. Simţeam cum se cutremură pământul.

Ploaia – acesta era deocamdată ajutorul pe care voiam să i-1 dau lui Bernard Marshal. Am făcut cale-ntoarsă, fără a mă gândi nici măcar o clipă dacă am să mai găsesc urmele stăpânului lui Cesar. Speranţa părea că-mi dă aripi. într-un sfert de ceas aş fi putut ajunge la Mark şi la Cesar, dar nu mai era nevoie să străbat tot drumul, pentru că cei doi mi-au venit în întâmpinare.

— Dumnezeule, Charley, ce se întâmplă? m-a întrebat, îngrijorat, Sans-ear. Am crezut că-i cutremur, da' acuma cred că a luat foc nisipul.

— Nu nisipul a luat foc, dragă Mark. Am aprins eu cactuşii.

— Cuuum? Le-ai dat foc? Nu-mi vine să cred!

— De ce?

— Hm! Chiar ai dat foc cactuşilor! Dar spune-mi şi mie la ce foloseşte asta!

— Ca să plouă.

— Să plouă? Dragă Charley, nu mi-o lua în nume de rău, da' cred că-ţi lipseşte-o doagă.

— Nu ştii că, la anumite popoare, nebunii sunt respectaţi, pentru că se crede despre ei că-s nişte oameni foarte deştepţi?

— Trag nădejde că n-ai vrea să spui acum că ai făcut ceva nemaipomenit. Uite, e mult mai cald decât adineauri!

— Căldura se duce-n sus şi se va forma energie electrică.

— Lasă-mă te rog cu energia asta electrică sau cum i-o fi zicând! Nu pot s-o beau, nu pot s-o mănânc şi nu ştiu nimic despre ea!

— Păi o s-o auzi cât de curând, pentru că o să plouă cu tunete şi trăsnete.

— Fă bine şi încetează! Vai, bietul de tine! Chiar că ţi-ai pierdut minţile cu totul!

Sans-ear mă privea cu îngrijorare. Mititelul chiar nu glumea! De aceea am ridicat mâna spre cer şi l-am întrebat:

— Vezi norişorii ăia mici şi albi care se adună laolaltă?

— La toţi dracii, dragă Charley! Da, îi văd, îi văd! Poate că nu eşti chiar atât de nebun precum credeam!

— Uite, din norişorii ăia mici o să se facă urnnor mare din care apa se va revărsa peste pământ!

— Charley, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum spui tu, atunci eu sunt un mare măgar, iar tu eşti cel mai deştept om din Statele Unite, ba poate eşti chiar mai deştept decât cel mai deştept om din Statele Unite!

— O să vezi că am dreptate, dragă Mark! Am mai adus eu o dată ploaia în Llano Estacado, şi astăzi trag nădejde că o voi face din nou. Cred că nu ne-ar strica acum un pic de ploaie. Uite, uite colo un nor! De îndată ce vor fi ars toţi cactuşii, o să înceapă furtuna! Uită-te numai la Tony cum dă din codiţă şi cum îşi umflă nările. Şi armăsarul meu începe să adulmece. Oricum, o să plouă numai pe suprafaţa pe care s-au aflat cactuşii. Haideţi să mai înaintăm puţin! Măcar să ne prindă ploaia aşa cum trebuie!

Am pornit toţi trei înainte. Lucrurile s-au petrecut întocmai precum am prezis. într-o jumătate de ceas, întreg cerul s-a întunecat. Apoi ploaia a început, dar nu treptat, ci dintr-odată, ca şi când cerul ar fi fost alcătuit din nişte vase ce trebuiau golite cu orice preţ. Caii noştri au început să facă nişte salturi de mai mare frumuseţea, exprimându-şi astfel bucuria, iar noi, oamenii, am avut grijă să umplem cu apă toate burdufurile pe care le aveam asupra noastră, pentru ca după aceea să întindem păturile pentru a nu pierde nici un strop de ploaie.

Cel mai zgomotos era Cesar. Negrul îşi manifesta bucuria în fel şi chip. Făcea tumbe, se rostogolea şi se strâmba, strigând:

— Oh, massa, massaApă! Frumos apă! Bun apă! Mult apă! Cesar sănătos este! Cesar puternic este! Fugit, alergat până la Californ'! Şi massa Bern avem apă?

— Cred că da, pentru că ar trebui să fie pe-aici, pe-aproape. Eu cred că acum ar fi mai bine să bei, nu să vorbeşti! Ploaia are să se oprească foarte curând!

Cesar a ridicat de jos pălăria care-i căzuse de pe cap, a întors-o cu susul în jos, a lăsat-o să se umple, a deschis gura

mare şi a turnat pe gât apa din pălărie, strigând:

— Oh, oh, massa, massaBun massa! Cesar mai băut mult apă!

Negrul a întoţs din nou pălăria cu susul în jos, dar ploaia s-a oprit, şi bietul Cesar a exclamat, dezamăgit:

— Oh, oh, gata ploaia! Apa nu mai vine!

— Ei, acum cred că ar fi bine să mâncăm puţin şi pe urmă să pornim ca să-1 ajungem din urmă pe Bernard Marshal! am spus eu.

Am mâncat într-adevăr puţină carne de bizon şi apoi am pornit. Cesar s-a dovedit a fi un foarte bun alergător, pentru că a ţinut pasul cu armăsarul meu care, spre bucuria mea, nu mai şchiopăta deloc.

Urmele lui Bernard şi ale tovarăşilor săi fuseseră şterse cu totul, dar asta nu era o problemă pentru că ştiam în ce direcţie înaintau. Cactusul ocupase, se pare, o fâşie destul de mare de pământ care se întindea de la est la vest. Asta îmi convenea de minune, pentru că astfel eram sigur că şi Bernard avusese parte de ploaie. La un moment dat, am zărit înaintea mea mai multe puncte. Am scos ocheanul şi mi-am dat seama că erau nouă bărbaţi, toţi călare. Dintre aceştia, unul a pornit-o spre noi. L-am privit mai atent pe acel călăreţ şi l-am recunoscut numaidecât pe Bernard Marshal. Probabil că omul fusese atât de obosit şi toropit de sete, încât nu văzuse că bunul său Cesar nu se mai găsea în spatele lui. După ploaie, Bernard trebuie să-şi fi revenit şi s-a gândit că era de datoria sa să-1 caute pe negru. Niciunul dintre tovarăşii lui nu-1 însoţea, semn că pentru ei viaţa unUi „negrotei", a unui servitor, nu avea nici o importanţă.

Marshal ne-a zărit, în cele din urmă, şi le-a strigat ceva celorlalţi. Toţi au pus numaidecât mâna pe arme şi s-au îndreptat spre noi.

— Hai, Cesar, ia-o înainte! i-am spus negrului.

Cesar mi-a urmat îndemnul şi a început să fugă spre stăpânul său.

Când 1-a recunoscut pe servitorul său, Bernard s-a oprit locului şi a descălecat. Tovarăşii lui i-au urmat exemplul.

Ne-am apropiat şi noi, iar Cesar a început să strige:

— Nu tras, massa, nu tras! Venit bun, frumos domnii. Venit massa Charley care omoară indian cu pumn.

— Se poate? Charley, chiar tu eşti?

Bernard Marshal mă privea atent. Când ne văzusem ultima dată eram mult mai bine îmbrăcat decât acum şi nu aveam barbă. Nu e uşor să recunoşti un om care poartă barbă, după ce nu l-ai mai văzut de multă vreme, aşa că nu mă puteam supăra pe bunul Bernard pentru că nu mă identificase numaidecât.

În cele din urmă, Bernard m-a recunoscut, mi-a întins mâna şi a exclamat:

— Pe Dumnezeul meu! Chiar tu eşti! Ce cauţi aici, în sud? Ştiam că aveai de gând să ajungi la Fort Benton şi apoi să pleci mai departe, către Snow Mountains.

— Am fost în Snow Mountains, dragă Bernard, numai că pe-acolo e cam frig, aşa că m-am hotărât s-o apuc spre sud. Oricum, mă bucur să te revăd, chiar şi-n Llano Estacado. Nu vrei să mi-i prezinţi pe tovarăşii dumitale?

— Cum să nu! Cum să nu! Cu cea mai mare plăcere. Te rog, descalecă şi apropie-te!

Bernard Marshal m-a prezentat mai întâi pe mine tovarăşilor săi, având grijă să le pomenească numele meu aşa cum era el trecut în acte, fără a le spune că eu eram Old Shatterhand. Apoi mi-a pus o grămadă de întrebări, la care m-am străduit să-i răspund cum m-am priceput mai bine şi, în cele din urmă, mi i-a prezentat pe tovarăşii săi. Printre aceştia se aflau cinci yankei sadea, care se ocupau cu negoţul de blănuri, fiind în slujba societăţii „Mountain”, şi alţi trei care purtau atâtea arme, încât ar fi fost cu neputinţă să fi fost vânători. Aceştia erau deci negustorii despre care vorbise Cesar. Ceilalţi semănau mai mult a aventurieri care vor să câştige bani prin orice mijloace. Cel mai vârstnic dintre ei, care-mi fusese prezentat drept

„domnul Williams”, era şeful grupului. Acest Williams mi s-a părut, cel puţin pentru început, un om simpatic şi blajin, adică, aşa cum se spune în Vest, „un bătrân raton”. Se părea că Mark nu stârnise interesul lui Williams, astfel încât bătrânelul s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— Acum ştim cine sunteţi şi de unde veniţi, dar nu ştim încotro vreţi s-o luaţi. Unde doriţi să ajungeţi?

— Poate la Paso del Norte, poate şi în altă parte, depinde cum avem treabă.

I-am răspuns astfel, pentru că nu voiam să-i dau foarte multe amănunte.

— Hm! Şi ce treabă aveţi pe-aici?

— Vrem să vedem şi noi. lumea.

— Minunat! Asta-i o treabă de care nu te plictiseşti nicicând! înseamnă că sunteţi un om bogat. Aş îndrăzni să spun chiar foarte bogat! De altfel, asta se vede şi după armele pe care le purtaţi. Lucesc de-ţi iau ochii!

Omul se înşela amarnic în privinţa mea, dar asta nu avea nici o importanţă. Nu-mi plăcea privirea pe jumătate dispreţuitoare a lui Williams şi nici tonul pe care-mi vorbise. Acest bătrânel, aparent simpatic şi binevoitor, nu ştia să se stăpânească, drept pentru care începuse să-mi inspire neîncredere.

Mi-am propus să stau cu ochii pe el şi am replicat în doi peri:

— Nu ştiu dacă aş putea spune că sunt bogat sau sărac. De altfel, asta nu are nici o importanţă când te afli în Llano Estacado.

— Aveţi dreptate, domnule, aveţi perfectă dreptate. Cred că într-o jumătate de ceas am fi murit cu toţii de sete şi nu ne-am fi putut cumpăra un strop de apă, chiar dacă am fi avut asupra noastră toţi banii din lume. Spre norocul nostru, s-a petrecut o minune, una cum rar se petrece în pustietatea asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vorbeam despre ploaie, sau nu v-aţi bucurat de ea?

— Bineînţeles că ne-am bucurat de ea, că doar eu am provocat-o.

— Aţi provocat-o? Cum adică, domnule?

— Şi noi era să murim de sete la fel ca şi dumneavoastră, şi atunci ne-am gândit că nu ne putea salva decât o ploaie bună.

— Ia ascultaţi! Nu vă mai lăudaţi atâta! Trag nădejde că nu vreţi să vă bateţi joc de noi! Nu de alta, dar dacă vreţi să ne luaţi peste picior, nu vă văd prea bine! Eu am fost mai demult la Salt Lake şi am întâlnit nişte „sfinţi ai Zilei de Apoi” care fac minuni de soiul celei pe care pretindeţi că aţi făcut-o dumneavoastră.

— Şi eu am fost la Salt Lake, dar nu sunt mormon. Să ştiţi că.eu am adus ploaia. Mă rog, să trecem la treburile noastre. Sunteţi de acord să călătorim în tovărăşia dumneavoastră?

— De ce nu? Sigur că sunt de acord, mai ales că vă cunoaşte şi domnul Marshal. Dar, ia spuneţi-mi, cum de aţi avut curajul s-o porniţi prin Llano Estacado aşa, numai cu tovarăşul dumneavoastră?

— Credeţi că este nevoie de mult curaj pentru a trece prin pustiul ăsta? am întrebat eu. Drumul e marcat cu ţăruşi. Te ţii după ei şi treci astfel prin deşert!

— Doamne, cât de simplu vi se pare totul! N-aţi auzit niciodată de aşa-numiţii stakemen?

— Ce fel de oameni sunt cei despre care vorbiţi?

— Ei, poftim! Nici asta nu ştiţi! Mă rog, nu vreau să vă vorbesc acum despre „lemnari”, pentru că nu-i bine să cobeşti, dar vă spun că dacă doi oameni se încumetă să umble singuri prin Llano, aceia nu pot fi decât Old Firehand, Old Shatterhand, sau bătrânul Sans-ear, cel ce are obiceiul să omoare indienii pentru ca apoi să le taie urechile.

— Eu credeam că este de-ajuns să fii cu adevărat bărbat ca să traversezi deşertul. Cât mai avem până ieşim din Llano?

— Două zile.
— Şi ne aflăm pe drumul cel bun, nu-i aşa?
— Bineînţeles! Dar de ce mă întrebaţi?
— Fiindcă mi s-a părut că dintr-odată ţăruşii nu mai erau aşezaţi în direcţia sud-est, ci spre sud-vest.
— Dumneavoastră poate să vi se pară că lucrurile stau aşa precum spuneţi, dar un vulpoi bătrân ca mine nu se poate înşela. Cunosc deşertul ăsta ca pe buzunarul meu.
Cuvintele lui Williams m-au făcut să îmi pierd cu totul încrederea în el. Mi-am propus să fiu foarte atent la onorabilul domn Williams, aşa că l-am întrebat:
— Cum se face că dumneavoastră, nişte onorabili negustori de blănuri, aţi venit în sud? Eu ştiu că în nord se găsesc mult mai multe blănuri pentru că este mai mult vânat.
— Da' cum le ştiţi dumneavoastră pe toate! mi-a replicat Williams, în zeflemea. O blană-i o blană şi o piele-i o piele! N-are-a face de unde o iei! Urşi negri şi urşi cenuşii, ratoni, oposumi şi alte animale cu blană se întâlnesc şi aici, în sud. Oricum, noi vrem să punem mâna pe nişte piei de bizon şi cred că vom avea ocazia să luăm câteva mii de asemenea piei, pentru că toamna bizonii pleacă spre sud.
— Aşa? Am crezut că în munţi vă va fi mai lesne să găsiţi piei de bizon. Dumneavoastră negustorii o duceţi foarte bine, pentru că nu trebuie să vă temeţi de indieni. Mi s-a spus că societatea „Mountain” îşi foloseşte negustorii şi pe post de poştaşi şi mesageri. O scrisoare poate fi un adevărat talisman pentru un negustor, deoarece, văzând o scrisoare, indienii se feresc să-i facă vreun rău. Aşa este?
— Da, întocmai. Noi nu avem de ce ne teme de indieni. Ba mai mult, uneori apelăm la ajutorul lor.
— Şi dumneavoastră aveţi astfel de scrisori?
— Cum să nu? Este de-ajuns ca indienii să vadă sigiliul şi mă lăsa-n pace.
— Mă faceţi curios, domnule. Aş vrea să văd şi eu sigiliul despre care vorbiţi.

Am văzut că-1 pusesem în încurcătură pe onorabilul domn Williams. Acesta a izbutit să se stăpânească şi să-mi răspundă răstit:

— Dumneavoastră nu aţi auzit despre secretul corespondenţei? Nu am dreptul să le arăt sigiliul decât indienilor!

— Nu am vrut să citesc scrisorile pe care le aveţi asupra dumneavoastră, am dorit numai să văd cum arată un sigiliu. Mi se pare că nu prea întâlniţi albi în drumurile dumneavoastră şi zău că nu pricep de ce vă supăraţi.

— Dacă întâlnesc un alb care mă supără, mă folosesc de puşcă! Ţineţi minte asta!

Am adoptat o mutră speriată şi am tăcut. Mark i-a făcut cu ochiul iepei sale şi a chicotit încet.

Nu m-am mai ocupat de domnul Williams. M-am întors spre Marshal şi i-am spus:

— Am aflat de la Cesar unde vrei să ajungi, dragă Bernard. Ştiu şi de ce întreprinzi această călătorie. O să-mi povesteşti mai târziu totul în amănunt. Deocamdată, n-am decât o întrebare: Mergeţi mai departe sau poposiţi aici?

— S-a hotărât că vom poposi aici.

— Prea bine, atunci mă duc să iau şaua din spinarea calului.

Spunând acestea, m-am îndepărtat de Bernard, am luat şaua de pe cal şi i-am dat câteva boabe de porumb. Mark mi-a urmat exemplul. Nu puteam vorbi deocamdată între noi. De altfel, nici nu era nevoie, pentru că ne înţelegeam foarte bine din priviri. Dacă doi vânători se află împreună pentru o vreme, ei ajung să se înţeleagă în felul acesta. Nici cu Bernard nu am mai schimbat vreun cuvânt.

Când s-a lăsat înserarea, i-am spus lui Williams:

— Puneţi oameni de strajă. Noi suntem obosiţi şi am vrea să dormim.

Onorabilul domn mi-a urmat îndemnul, şi am observat că a pus de strajă câte doi oameni, dar niciodată pe unul dintre

tovarăşii lui cu unul dintre noi. Acest lucru m-a pus pe gânduri şi i-am şoptit lui Marshal:

— Fă-ţi culcuşul în apropierea lor, astfel încât să nu poată vorbi între ei.

Bernard m-a privit cu uimire, dar a făcut întocmai precum îi cerusem.

Caii s-au întins la pământ. Nici măcar nu aveau ce paşte. M-am lungit lângă armăsarul meu, folosindu-i trupul drept pernă. Lui Mark nu a fost nevoie să-i spun nimic. Plăpândul vânător înţelesese foarte bine cum stăteau lucrurile şi s-a întins chiar lângă domnii negustori, astfel încât aceştia nu mai puteau vorbi între ei decât atunci când erau de strajă.

Stelele s-au arătat pe bolta cerească, dar lumina lor era filtrată printr-un văl de abur care se ridica de la pământ, poate în urma ploii. Primii care intrau de strajă erau doi dintre negustori. Aceştia au fost înlocuiţi de Williams şi de către cel mai tânăr dintre tovarăşii săi, un anume Mercroft.

Am văzut numaidecât că Williams şi Mercroft mergeau în cerc, unul spre celălalt, oprindu-se mereu preţ de câteva clipe când se întâlneau. Unul dintre punctele în care se opreau se găsea chiar lângă calul lui Cesar. Negrul avea un cal din soiul celor trăiţi în prerie şi îmblânziţi de stăpân. Nu puteam fi sigur că domnii negustori vorbeau între ei, deşi auzul meu devenise foarte fin de când mă aflam în prerie. Ştiam că Williams şi Mercroft erau doi oameni în care nu trebuia să ai încredere. M-am târât pe burtă şi am ajuns, în cele din urmă, lângă calul lui Cesar, care părea o mârţoagă blândă şi cuminte, pentru că nu m-a trădat nici măcar printr-un fornăit discret.

Williams s-a apropiat dinspre stânga, şi Mercroft dinspre dreapta. Când s-au aflat unul în faţa celuilalt, am auzit foarte limpede glasul lui Williams:

— Eu pe ăla şi tu pe negru.

După ce au trecut din nou pe lângă mine, am auzit:

— Dar şi pe ei.

Probabil că atunci când se întâlniseră în punctul opus celui în care mă aflam, mai schimbaseră câteva cuvinte între ei.

— Au mai trecut câteva secunde. Williams şi Mercroft s-au apropiat din nou de calul negrului şi l-am auzit pe unul dintre ei zicând:

— Ah, unul e mic şi celălalt… Oricum, dorm duşi!

Cel „mic” era, desigur, Mark, iar „celălalt” eram chiar eu. Era limpede că urma să fim omorâţi. Nu-mi puteam explica însă de ce Williams şi Mercroft luaseră această hotărâre.

Am mai aşteptat şi l-am auzit pe unul dintre răufăcători şoptind:

— Toţi trei!

Probabil că cei trei negustori aveau să împărtăşească şi ei soarta mea şi a lui Sans-ear.

Au mai trecut câteva secunde, şi am auzit limpede:

— Nici măcar o clipă mai devreme! Şi acum… gata!

Dialogul dintre cei doi netrebnici luase, deci, sfârşit. Mi-am dat seama numaidecât că ultimele cuvinte pe care le auzisem se refereau la momentul în care ar fi urmat să fie comisă crima, dar nu ştiam care era acel moment. Am înţeles, de asemenea, că urma să fim ucişi în timp ce dormeam, dar când? Chiar în noaptea asta sau mâine noapte? Era mai bine să previn nenorocirea şi, cum cei doi răufăcători mai urmau să facă de strajă cel mult un sfert de ceas, era timpul să acţionez.

Cei doi s-au aflat din nou faţă-n faţă. De data aceasta nu au mai rostit nici un cuvânt. Fiecare dintre ei s-a întors pe călcâie. într-o clipă, m-am aflat la spatele lui Williams. L-am apucat cu stânga de gât, astfel încât să nu poată scoate nici un sunet. L-am lovit cu dreapta în tâmplă, şi netrebnicul s-a prăbuşit la pământ. Am mers în cerc, luându-i locul lui Williams. în cele din urmă, m-am aflat faţă-n faţă cu Mercroft. Omul s-a apropiat foarte liniştit de mine, pentru că nu bănuia nimic. L-am apucat de gât şi l-am lovit în cap. Ştiam că Williams şi tovarăşul său nu aveau să-şi vină în fire decât peste vreo zece minute, aşa că m-am grăbit. Mark şi

Bernard erau treji. Mi-am luat lasoul, şi Sans-ear mi-a urmat numaidecât exemplul.

„Ai grijă de cei trei negustori!” mi-am zis în sinea mea şi apoi am strigat:

— Hai, scularea, oameni buni!

S-au trezit, într-adevăr, cu toţii, chiar şi negrul Cesar, dar cei trei complici ai lui Williams erau deja legaţi.

Unul dintre negustori a pus mâna pe armă şi a strigat:

— Am fost trădaţi! Puneţi mâna pe arme!

Mark a început să râdă, zicând:

— Stai liniştit, băiete, că oricum n-ai percutorl! Nici tovarăşii tăi n-au, hi, hi!

În timp ce eu trăsesem cu urechea la interesanta conversaţie dintre Williams şi Mercroft, Sans-ear scosese percutoarele puştilor celor trei negustori.

— Fiţi liniştiţi, oameni buni! am spus eu. Nu vi se va întâmpla nimic. Aceşti domni, care sunt acum legaţi fedeleş, au vrut să vă ucidă pe dumneavoastră şi pe noi.

— Şi pe mine au vrut omorât? a întrebat Cesar.

— Da, şi pe tine! am răspuns eu.

— Atunci Cesar spânzură la ei de primul stâlp din Llano!

— Uite, Cesar, acolo se află domnul Williams şi ceva mai încolo zace tovarăşul său. Adu-i încoace pe amândoi!

— Ei morţi sunt?

— Nu, dar şi-au pierdut cunoştinţa.

— Prea bine, massal Cesar aduce, aduce!

Cesar i-a adus pe cei doi pe rând, cărându-i pe umerii lui uriaşi, şi i-a trântit la pământ. După ce i-am legat, puteam vorbi în sfârşit liniştiţi între noi. Le-am spus celor trei negustori ce aflasem, iar. ei au cerut ca răufăcătorii să fie ucişi pe loc. Nu am putut fi de acord cu ei şi de aceea le-am spus:

— Şi în savană există legi. Dacă aceşti oameni ne-ar fi ameninţat cu arma şi ne-ar fi pus vieţile în primejdie, am avea dreptul să-i împuşcăm pe loc. Aşa după cum stau

lucrurile acum, nu avem dreptul să-i omorâm, ci se cuvine să îi judecăm.

— Oh, oh, da! Judecat, judecat! a exclamat negrul, bucuros că putea să vadă cum erau judecaţi nişte oameni. întâi judecat şi pe urm' Cesar spânzurat la toţi cinci de tot!

— Nu-i vom judeca acum, am spus eu. E noapte şi nu avem cu ce să facem focul. Vom aştepta până-n zori. Suntem cu toţii şapte. Cinci dintre noi pot dormi liniştiţi, în timp ce doi fac de strajă. Ostaticii n-au cum să fugă până la venirea zorilor.

Mi-a fost greu să îi conving pe negustori să-mi urmeze sfatul, dar în cele din urmă, s-au liniştit, mulţumindu-se să aştepte până în zori.

„ULII" DIN LLANO ESTACADO.

În timpul nopţii, niciunul dintre ostatici n-a scos nici măcar un cuvânt. în zori am băgat de seamă că Williams şi Mercroft îşi veniseră în simţiri. Am mâncat, ne-am hrănit caii cu boabe de porumb şi ne-am pregătit să-i judecăm pe prizonieri.

Mark a întins mâna spre mine, zicând:

— Acesta este şeriful nostru. El va deschide acum, de pildă, şedinţa de judecată.

— Nu, nu, Mark! am replicat eu. Nu voi prezida această şedinţă de judecată. Las acest lucru în grija ta.

— Doamne, Dumnezeule! a izbucnit Sans-ear. Mark Jorrocks şerif! Auzi colo! Un om care scrie cărţi este mult mai potrivit pentru a fi uns şerif!

— Nu sunt cetăţean al Statelor Unite şi am fost în savană mai puţină vreme decât tine. Dacă nu vrei să fii şerif, atunci îl vom desemna pe Cesar în această importantă funcţie.

— Cesar? Un şerif negru? Ei, nu, că asta ar fi chiar culmea! Cred că aşa ceva nu s-a mai auzit şi nu se va mai auzi pe întinderea asta de nisip care poartă numele de Llano Estacado! Fie! Dacă vrei tu, voi fi eu şeriful!

Sans-ear a adoptat o mutră plină de importanţă, vrând să ne arate tuturor că-şi luase treaba în serios şi că se va face

dreptate.

— Luaţi loc, domnilor! a spus Sans-ear. Dumneavoastră veţi fi cu toţii membri ai completului de judecată. Negrul Cesar va rămâne în picioare, căci el este aprodul.

La auzul acestor cuvinte, bunul Cesar şi-a strâns mai bine brâul cu care era încins, având grijă să-şi aşeze frumos sabia.

— Aprod, desfă legăturile acuzaţilor! a poruncit Sans-ear. Ne aflăm într-o ţară liberă, unde chiar şi ucigaşii au dreptul să apară în faţa judecătorilor fără să fie legaţi!

— Dar dacă fugim toţi cinci? a îndrăznit să întrebe negrul.

— Fă ce-ţi spun! a tunat Sans-ear. Niciunul dintre ei nu va îndrăzni să fugă, pentru că le-am luat armele. Dacă vreunul dintre ei ar face fie şi numai zece paşi, gloanţele noastre îl vor doborî la pământ!

Cesar le-a tăiat ostaticilor legăturile şi aceştia s-au apropiat. Fiecare dintre noi avea puşca la îndemână, astfel încât ostaticilor nu le putea trece prin cap să fugă.

— Numele dumneavoastră este Williams? a început Mark, adresându-se celui mai vârstnic dintre răufăcători. Acesta este numele dumneavoastră adevărat?

Răufăcătorul s-a uitat urât la plăpândul vânător şi i-a spus:

— De fapt, nici nu ar trebui să vă răspund. Ne-aţi atacat şi ne-aţi luat ostatici. Chiar dumneavoastră ar trebui să vă aflaţi înaintea unui complet de judecată.

— Asta este părerea dumneavoastră! Vă spun doar că şi tăcerea înseamnă multe! Chiar sunteţi negustor al societăţii „Mountain?”

— Da!

— Dovediţi-o! Unde sunt scrisorile dumneavoastră?

— Nu am scrisori asupra mea.

— Buun! Acum ştim cu cine avem de-a face! Poate vreţi să-mi spuneţi şi mie ce aţi discutat cu tovarăşul dumneavoastră, Mercroft, în timp ce făceaţi amândoi de strajă.

— N-am discutat nimic. Niciunul dintre noi n-a scos nici măcar o vorbă.

— Acest domn care se află acum lângă mine şi este un bărbat demn de toată încrederea a auzit ce aţi vorbit şi ce aţi hotărât. Nu sunteţi nişte vânători din Vest, pentru că aţi fi fost mai atenţi dacă v-aţi fi aflat de mai mult timp în prerie.

— Noi nu suntem nişte adevăraţi vânători din Vest? Terminaţi comedia asta şi o sa vă arătăm numaidecât că niciunul dintre noi nu ştie ce înseamnă teama! Cine sunteţi dumneavoastră? Sunteţi nişte nemernici care atacă oamenii în timp ce dorm şi apoi îi iau ostatici pentru a-i jefui şi a-i ucide!

— Uşurel, uşurel! Nu vă mai aprindeţi de pomană, domnule! Am să vă spun eu numaidecât cine sunt nemernicii care vă judecă. Iată, domnul care se află lângă mine a auzit ce aţi vorbit şi apoi v-a doborât cu pumnul şi nimeni, nici măcar dumneavoastră înşivă, nu a prins de veste. Vânătorului care are asemenea pumn de fier i se spune pe bună dreptate Old Shatterhand. Şi acum uitaţi-vă bine la mine. Oare un om căruia indienii Navajo i-au tăiat urechile are dreptul să-şi zică Sans-ear? Ei bine, noi suntem cei doi care au îndrăznit să pornească aşa singuri-singurei prin Llano Estacado. De asemenea, trebuie să vă mai spun ceva: este adevărat că Old Shatterhand a provocat ploaia de ieri, sau credeaţi cumva că în Llano Estacado plouă aşa, din senin?

Se vedea limpede că cei cinci nu erau bucuroşi să-i aibă înaintea lor pe Sans-ear şi pe Old Shatterhand.

Williams a luat cuvântul. Tocmai pentru că aflase cine suntem, era sigur că viaţa lui şi ale tovarăşilor săi nu se aflau în primejdie.

— Dacă sunteţi într-adevăr cine spuneţi că sunteţi, atunci ştim bine că ni se va face dreptate, a spus pentru început Williams. Vă voi spune adevărul. Numele meu adevărat nu este Williams. înainte purtam alt nume, dar nici

dumneavoastră nu vă numiţi de fapt Sans-ear şi Old Shatterhand. Aici, în această ţară, fiecare are dreptul să-şi ia un alt nume dacă doreşte.

— Ei bine, nici nu v-a acuzat nimeni pentru faptul că purtaţi alt nume decât cel trecut în certificatul dumneavoastră de botez.

— Nu ne puteţi acuza nici de crimă, pentru că nu am comis şi nici n-am vrut să comitem asemenea faptă. Aşa este, am vorbit cu domnul Mercroft, în timp ce făceam de strajă amândoi. Mai mult decât atât, recunosc faptul că am vorbit despre un omor, dar am pomenit oare numele dumneavoastră?

— Nu, nu aţi pomenit numele noastre, dar din cele ce aţi vorbit se putea trage foarte uşor concluzia că era vorba despre noi.

— O concluzie greşită, domnule! Membrii unui complet de judecată trebuie să aibă în vedere fapte, şi nu presupuneri! Noi i-am întâmpinat pe Sans-ear şi pe Old Shatterhand aşa cum se cuvine. Le-am îngăduit să rămână alături de noi şi, drept răsplată, ne-au luat ostatici pentru a ne jefui şi pentru a ne omorî. De fapta asta or să afle toţi vânătorii care trăiesc între ocean şi Mississippi. Se va afla pe întreg teritoriul Statelor Unite, ba chiar şi în Mexic ce fel de oameni sunt de fapt doi dintre cei mai vestiţi vânători din Vest. Se va afla că Old Shatterhand şi Sans-ear sunt de fapt nişte hoţi, nişte ucigaşi!

Mă gândeam în sinea mea ce bine ştia acest nelegiuit să se apere! Sans-ear a fost chiar impresionat de pledoaria lui Williams şi a sărit în picioare, strigând:

— La dracu'! Nimeni nu va spune aşa ceva despre noi, pentru că noi nu vă vom condamna! Sunteţi liberi, de pildă!

— Dumneavoastră ce spuneţi, domnilor membri ai completului de judecată?

— Sunt liberi! Sunt liberi! au exclamat cei trei negustori.

— Nici eu nu-i pot acuza de ceva anume, a spus la rândul său Bernard. Nu ne priveşte pe noi cine sunt dumnealor şi

cu ce se ocupă. Nu avem decât nişte presupuneri, dar ca să-i acuzăm de crimă ne-ar trebui nişte dovezi.

Cesar era foarte trist. îşi dădea seama că nu va mai avea plăcerea de a-i spânzura pe cei cinci acuzaţi. în ceea ce mă privea, eu eram foarte mulţumit că lucrurile se terminaseră astfel. De fapt, aşa mă şi aşteptam să se încheie judecata. De aceea amânasem lucrurile până la ivirea zorilor şi dorisem ca Mark să fie şerif. Bunul Sans-ear era un vânător desăvârşit, dar nu se pricepea deloc la interogatorii, nu-i dădea prin cap să confrunte mai multe declaraţii. Nu-mi doream moartea acestor cinci oameni, dar mă gândeam la siguranţa noastră. Puteam lua măsuri, astfel încât să nu ne temem de nimeni şi de nimic. Simţeam totuşi nevoia să-1 înţep pe Mark pentru faptul că se purtase blând cu cine nu merita. Astfel, când mi-a venit rândul să-mi spun părerea despre felul în care decursese judecata, l-am întrebat pe Mark:

— Ştii prin ce se deosebeşte iapa ta de alte fiinţe?

— Prin ce?

— Prin aceea că are minte-n cap.

— Aşa e, aşa e! Chiar eu am spus că Tony e deşteaptă, că are minte-n cap. Văd că ai memorie! Hm! Ştiu că eşti supărat, dar ce să fac dacă nu-s decât un simplu vânător şi nu am învăţat carte ca să ajung mare jurist? Poate că tu te-ai fi descurcat mai bine! De ce nu ai vrut să fii tu şeriful? Uite, acuma sunt liberi, fiindcă ce s-a hotărât rămâne hotărât!

— Aşa este! am replicat eu. Părerea mea nu ar mai putea schimba cu nimic situaţia. Domnii aceştia nu mai sunt acuzaţi de crimă, dar asta nu înseamnă că nu se fac vinovaţi de alte infracţiuni. Domnule Williams, am să vă pun o întrebare. De răspunsul pe care îl veţi da depinde soarta dumneavoastră. Cum se poate ajunge cel mai repede de aici la Rio Pecos?

— Mergând spre vest.

După câte ştiam şi eu, Williams spusese adevărul aşa că l-am întrebat:

— în câte zile poate fi parcurs drumul de aici până la Rio Pecos?

— în două zile.

— Voi fi cinstit şi vă voi spune părerea mea. Cred că dumneavoastră sunteţi sakemen. Aţi vrut să-i induceţi în eroare pe oamenii care se găsesc în tovărăşia dumneavoastră. Timp de două zile veţi fi ostaticii noştri. Dacă în două zile nu vom fi ajuns la Rio Pecos, veţi muri! Chiar eu voi fi acela ce va da sentinţa! Acum legaţi-i pe caii lor şi să mergem!

— Oh, oh, ah, ah! Asta foarte bine este! Mult bine, mult bine! Dacă nu ajuns la Rio Pecos, Cesar atârnat de copac! a exclamat negrul.

Am pornit la drum, cu cei cinci răufăcători legaţi de cai şi luaţi la mijloc între noi. Cesar nu voia să renunţe cu nici un preţ la slujba sa de aprod de judecătorie, ba mai mult, acum parcă era un poliţist care nu-i scăpa nici o clipă din ochi pe răufăcători. Mark mergea în urmă, iar eu mergeam în fruntea micului grup împreună cu Bernard Marshal.

Vorbeam despre cele întâmplate şi despre falşii negustori. Bernard era încă speriat, dar nu voia să arate acest lucru. Pentru a schimba subiectul, fiul giuvaiergiului din Louisville m-a întrebat:

— Este adevărat ce a spus Sans-ear? Tu ai provocat ploaia?

— Da.

— Nu pricep cum ai putut face un astfel de lucru, deşi ştiu prea bine că nu minţi niciodată.

— Am provocat ploaia, astfel încât să te salvez.

I-am explicat lui Bernard cum adusesem ploaia, folosindu-mă de un mijloc simplu la care apelează atâţia vraci, bucurându-se astfel de respectul nemărginit al oamenilor care cred în ei.,

— Asta înseamnă că noi toţi îţi datorăm viaţa. Dacă nu ai fi apărut tu, am fl murit de sete.

— Nu aţi fi murit de sete, ci aţi fi fost omorâţi. Aş fi în stare să-i împuşc pe aceşti răufăcători cu mâna mea, dar ştii prea bine că nu-mi place să ucid. Hm! Mă tot uit la acest Mercroft şi mi se tot pare că l-am mai întâlnit undeva. Nici atunci nu se afla într-o situaţie tocmai plăcută. Dar povesteşte-mi, te rog, despre felul în care a fost jefuit şi ucis tatăl tău.

— Nu prea am ce să-ţi spun. Allan plecase la San Francisco pentru a cumpăra aur. în casă eram doar noi patru: tata, Cesar, slujnica şi cu mine. Ştii bine că angajaţii tatălui meu nu locuiau cu noi. Tata avea obiceiul să iasă seara în oraş şi să se întoarcă destul de târziu acasă. într-o dimineaţă l-am găsit în holul de la intrare. Cineva îl împuşcase. Uşa era încuiată. în schimb, uşile de la atelier şi de la magazin erau larg deschise. Tot ce era de valoare fusese furat. Tata purta mereu asupra lui cheile de la atelier şi de la magazin. Cineva i le luase. Hoţii intraseră cu chei potrivite şi furaseră tot.

— Şi nu ai avut nici un fel de bănuială?

— Ba da. I-am bănuit pe cei doi angajaţi ai tatei. Numai ei ştiau că tata purta asupra sa cheile de la magazin şi de la atelier. Au venit şi oamenii legii, dar investigaţiile lor s-au dovedit a fi zadarnice. Am angajat un detectiv. Acesta avea misiunea de a se ocupa mai departe de jaf şi de crimă, precum şi de a-i urmări pe cei doi angajaţi ai tatălui meu. Am renunţat însă la serviciile detectivului, pentru că voiam să abandonez afacerea pe care o moştenisem de la tata şi să plec în California, în căutarea lui Allan, de la care nu am mai primit de multă vreme nici o veste. Printre bijuteriile furate se aflau şi câteva care fuseseră lăsate de diferite persoane în grija noastră. M-am văzut nevoit să-i despăgubesc pe respectivii oameni şi aşa se face că abia mi-au mai rămas bani ca să plec spre California şi să-1 plătesc pe detectiv.

— Şi detectivul a aflat ceva?

— Da, unul dintre angajaţii tatălui meu, un anume Holfert, primea în locuinţa sa tot soiul de indivizi dubioşi, printre care se număra şi un anume Fred Morgan. îţi povestesc despre acest Morgan, pentru că a plecat din Louisville împreună cu Holfert, imediat după crimă. Norocul nostru a fost că gazda lui Holfert a tras cu urechea în timp ce acesta vorbea cu Morgan. Aşa am aflat că cei doi urmau să se întâlnească la jumătatea lui martie, la Rio Penasco, cu fiul lui Fred Morgan. Detectivul mi-a spus, de asemenea, că a aflat de la gazda lui Holfert că acesta discutase cu Morgan despre nişte pietre preţioase. Din clipa aceea, a fost limpede pentru mine că ucigaşii sunt Morgan şi Holfert. Am pornit numaidecât la drum, împreună cu Cesar. Aveam de gând să ajung la Rio Penasco, pentru a pune mâna pe cei doi răufăcători. Voiam să recuperez de la ei bijuteriile furate şi abia după aceea să pornesc spre San Francisco pentru a-1 căuta pe fratele meu.

Aproape că-mi venea să râd. Bunul Bernard şi negrul Cesar înfruntându-1 pe Morgan! M-am stăpânit însă şi i-am spus prietenului meu:

— Ce-ar fi dacă chiar eu aş fi acela care te-ar ajuta să redobândeşti o parte a averii tale?

— Lasă glumele, dragă Charley! a replicat Bernard Marshal. Erai în prerie când a avut loc crima. Cum m-ai putea ajuta tu, dacă nici oamenii legii nu m-au putut ajuta?

— Bernard, viaţa mea n-a fost deloc uşoară, ea m-a silit să devin bărbat şi să-mi port singur de grijă când eram abia un copil. îţi spun că Dumnezeu veghează asupra noastră şi are grijă de oamenii buni. îţi spun că pentru Dumnezeu nu contează dacă eu m-am aflat în savană sau în Louisville. Ia uită-te aici!

Spunând acestea, am dat la iveală săculeţul cu diamante pe care-1 găsisem într-una dintre genţile prinse de şaua armăsarului lui Fred Morgan.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Bernard. Diamantele! Diamantele noastre! Cum…

— Taci, dragă prietene! i-am spus lui Marshal. Stăpâneşte-te! Cei ce se află în spatele nostru nu trebuie să ştie despre ce vorbim! Sunt convins că sunt diamantele tatălui tău şi îţi propun să le păstrezi, tocmai ca să nu crezi că aş vrea să te trag pe sfoară.

— Vai, Charley! Cum poţi să crezi că eu m-am gândit că…

— încet, încet, prietene! Strigi de parcă ai vrea să fii auzit până-n Australia! Uite, am să-ţi povestesc prin ce întâmplare au ajuns la mine diamantele astea.

Bietul Bernard era foarte fericit, lucru lesne de înţeles. îmi părea foarte rău că nu mai puteam să fac nimic pentru tatăl său.

— Povesteşte, povesteşte, Charley! m-a rugat Bernard.

I-am îndeplinit dorinţa şi i-am spus:

— Era cât pe ce să-1 prind pe răufăcător! L-am lovit şi a căzut din locomotivă. Mark 1-a urmărit, dar acest lucru nu a folosit la nimic. Acum sperăm să-1 prindem foarte curând pe malul lui Rio Penasco. Detectivul care a lucrat pentru tine ţi-a spus adevărul. Morgan se îndreaptă, într-adevăr, spre Rio Penasco. Nemernicul vrea să pună la cale o nouă fărădelege.

— Mai povesteşte, Charley! Mai povesteşte! m-a îndemnat din nou prietenul meu.

I-am descris în amănunt atacul indienilor asupra trenului. I-am spus şi despre scrisoarea pe care Patrick Morgan i-o trimisese tatălui său.

— O să-1 prindem, Charley! O să-1 prindem şi o să aflăm unde sunt şi celelalte bijuterii pe care le-a furat!

— Nu mai striga, dragă Bernard! i-am spus eu. E adevărat că nu ne aflăm foarte aproape de răufăcători, dar în Vest trebuie să fii mereu cu băgare de seamă.

— Şi chiar vrei să-mi dai diamantele aşa, pur şi simplu, fără să-mi pui nici o condiţie, fără să ceri nici o recompensă?

— Bineînţeles, diamantele sunt ale tale!

— Charley tu eşti… Dar nu! Stai puţin!

Spunând acestea, Bernard a băgat mâna în săculeţul cu diamante şi a scos unul mai mare, zicând:

— Te rog să-1 iei ca amintire de la mine!

— Oh! Nu pot să accept, am replicat. Eu nu am ce să-ţi dăruiesc, iar după cum bine ştii, aceste diamante nu sunt doar ale tale, ci şi ale fratelui tău.

— Allan va fi de acord cu mine.

— Cred, ba chiar sunt convins că va fi de acord cu tine, dar gândeşte-te că voi aţi pierdut mai mult decât numai aceste diamante. Când drumurile noastre se vor despărţi, poţi să-mi dăruieşti altceva, de pildă un obiect mai puţin valoros, care-mi va aduce totuşi aminte de tine. Acum, te rog să mergi înainte. Eu vreau să-1 aştept pe Mark.

Zicând acestea, l-am lăsat pe bunul Bernard singur cu fericirea sa şi am aşteptat cu răbdare, până ce Sans-ear s-a aflat alături de mine.

— Ce ai avut de discutat cu prietenul tău, dragă Charley? m-a întrebat plăpândul vânător. Aţi dat din mâini, de parcă eraţi, de pildă, la balet!

— Ştii cine este ucigaşul tatălui lui Bernard? l-am întrebat eu.

— Nu. Ştii tu asta?

— Da!

— Minunat! Tu eşti un om căruia îi reuşeşte totul! Există unii oameni care caută ceva sau pe cineva ani de-a rândul. în schimb, este de-ajuns ca tu să întinzi mâna, aşa, ca în vis, pentru a obţine ceea ce vrei! Ei, cine-i ucigaşul? Trag nădejde că nu te înşeli!

— E Fred Morgan!

— Fred Morgan! Hm! Sunt în stare să cred orice spui tu, dar nu şi asta. Morgan a făcut tot soiul de mârşăvii în Vest, dar n-ar pune piciorul în Est!

— Poţi să crezi ce vrei, dar diamantele pe care le-am găsit sunt ale bătrânului Marshal. I le-am şi dat lui Bernard.

— Hm! Dacă ai făcut tu asta, înseamnă că eşti sigur că-s diamantele familiei Marshal. Cred că s-a bucurat bietul băiat când i le-ai înapoiat. Uite, ăsta-i un motiv în plus pentru care ar merita să schimb şi eu două vorbe cu respectabilul domn Fred Morgan. Trag nădejde că voi face cât de curând încă o crestătură pe patul puştii mele.

— Ce vei face după ce-1 găsim şi ne încheiem socotelile cu el?

— Ce voi face? Hm! Numai ca să-1 prind pe el am luat-o spre sud. Aş fi fost în stare să-1 urmăresc până-n Mexic, până-n Brazilia, ba chiar şi până în Ţara de Foc. După ce dau de el, mi-e indiferent încotro mă-ndrept. Poate am poftă, de pildă, să ajung până în bătrâna Californie, aşa, numai de dragul aventurii.

— Atunci, rămânem împreună. Nu aş vrea să-1 las pe bunul Bernard să facă singur această călătorie lungă şi primejdioasă.

— Păi atunci eu cred că totul e-n ordine! Numai de-am scăpa de întinderea asta de nisip şi de aceşti domni minunaţi care sunt acum ostaticii noştri. Nu-mi plac deloc aceşti aşa-zişi negustori. Mai cu seamă acest Mercroft mă cam scoate din pepeni. Are-o faţă care cere palme. Eu cred că l-am mai văzut undeva pe nemernicul ăsta!

— Şi eu cred că l-am mai întâlnit undeva. Poate izbutesc să-mi aduc aminte unde.

Ne-am continuat drumul până la lăsarea serii. Apoi ne-am oprit, ne-am îngrijit de cai, am mâncat câte-o bucată de carne de bizon şi ne-am culcat. Prizonierii au fost legaţi aşa cum se cuvine, iar cei ce făceau de strajă trebuiau să fie cu ochii pe ostatici, astfel încât să nu se poată elibera. în ziua următoare, am pornit din nou la drum şi, către prânz, ne-am dat seama că pământul nu mai era chiar atât de arid ca până atunci. Cactuşii erau acum verzi şi ici-colo se zărea câte un tufiş singuratic. Caii noştri au început să roadă numaidecât crengile încă searbede ale acestor tufişuri.

Acum puteam fi siguri că în curând aveam să găsim apă şi ne bucuram nespus că lăsam în urmă deşertul.

— Domnule, credeţi acum că am spus adevărul? m-a întrebat Williams.

— Da, cred.

— Atunci daţi-ne armele şi lăsaţi-ne să plecăm. Nu v-am făcut nici un rău şi este dreptul nostru să fim liberi.

— Se prea poate, dar nu am dreptul să hotărăsc numai eu singur soarta dumneavoastră. De aceea îi voi întreba şi pe tovarăşii mei dacă cred că este bine să fiţi eliberaţi.

Ne-am adunat laolaltă pentru a ne sfătui.

— Domnilor, am spus eu, adresându-mă celor trei negustori, am ieşit din deşert. Acum se pune problema dacă mai rămânem sau nu împreună. încotro vreţi s-o luaţi?

— Spre Paso del Norte.

— Noi pornim spre Santa Fe. Drumurile noastre se despart, dar înainte de asta, se cuvine să hotărâm ce vom face cu ostaticii.

După o scurtă discuţie, s-a ajuns la concluzia că ostaticii trebuiau puşi în libertate, şi aceasta nu a doua zi, ci chiar în ziua aceea. Nu aveam nimic împotriva acestei hotărâri. Ostaticii au fost, deci, eliberaţi şi li s-au dat înapoi armele şi bunurile care le aparţineau. I-am întrebat încotro vor să pornească, iar Williams mi-a răspuns că aveau de gând să ajungă la Rio Pecos, pentru ca apoi să meargă mai departe până la Rio Grande, unde ar fi urmat să vâneze bizoni.

La o jumătate de ceas după ce Williams şi tovarăşii lui au plecat, au pornit la drum şi negustorii. în scurtă vreme, cei trei s-au făcut nevăzuţi.

După ce am rămas singuri, Mark m-a întrebat:

— Ei, ce zici, Charley?

— Că răufăcătorii nu o vor lua spre Rio Pecos, ci ne vor aştepta undeva pe drumul către Santa Fe.

— Hm! Aşa cred şi eu. în orice caz, bine-ai făcut că le-ai spus şi lor unde avem de gând să ajungem. Ce facem acum? Rămânem aici, sau mergem mai departe?

— Cred că ar fi mai bine să rămânem aici. Nu putem porni încă în urmărirea lui Williams şi a oamenilor lui. Ar fi bine ca până mâine în zori caii noştri să se odihnească şi să pască în voie, şi nu strică dacă ne odihnim şi noi. Cine ştie ce ne mai aşteaptă!

— Dar dacă oamenii aceia se întorc aici chiar azi şi ne atacă? a întrebat Bernard.

— Atunci am avea în sfârşit un motiv pentru a ne purta cu ei aşa cum merită, am replicat eu. Voi porni îndată pe urmele lor. De aceea te-aş ruga, dragă Bernard, să-mi împrumuţi calul tău. Pe-al meu aş vrea să-1 mai cruţ, mai ales că şi-a scrântit un picior. Aşteptaţi aici până mă întorc. S-ar putea să mă întorc abia către seară.

Mark nu a fost de acord ca eu să plec, dar am pornit la drum.

După o jumătate de ceas, i-am zărit înaintea mea pe aşa-zişii negustori. Nu-mi era teamă că mă vor descoperi. Ştiam prea bine că niciunul dintre ei nu avea un ochean. în schimb, eu aveam unul şi mă foloseam de el din plin.

Spre surprinderea mea, după ceva timp, unul dintre cei cinci răufăcători s-a despărţit de tovarăşii săi şi a apucat-o spre vest. într-acolo se zăreau tufişuri mari şi dese. Probabil că exista şi apă. Ce era de făcut? Pe cine se cuvenea să urmăresc? Pe cei patru care rămăseseră laolaltă, sau pe cel de-al cincilea, care se despărţise de tovarăşii săi spre a porni spre vest? Ceva îmi spunea că răufăcătorul care plecase de unul singur urzea un plan, un plan ce avea legătură cu noi. Nu trebuia să mă intereseze foarte tare încotro o apucaseră cei patru netrebnici care rămăseseră împreună, fiindcă se depărtau de locul în care poposisem noi. Răufăcătorul pe care îmi propusesem să-1 urmăresc dispăruse printre tufişuri. Am îndemnat armăsarul la galop şi am pornit-o pe urmele falsului negustor. Am intrat şi eu între tufişurile dese şi am descoperit cu bucurie o bucată de pământ acoperită cu iarbă de un verde crud. Apoi un pârâu cu apă limpede şi proaspătă. Am descălecat. Am legat calul

lui Bernard astfel încât să se poată adăpa şi să poată paşte-n voie. După aceea am pornit mai departe pe urmele răufăcătorului.

Spre surprinderea mea, am descoperit urmele a mai mulţi călăreţi. în plus, am dat chiar de un soi de potecă – un drum bătătorit. Nu puteam s-o iau de-a lungul lui, pentru că era posibil ca să fie supravegheat. Am pornit-o pe alături, strecurându-mă cu multă băgare de seamă printre tufişuri. Am auzit fornăitul unui cal şi m-am oprit numaidecât. Voiam să trec mai departe pentru a vedea unde se afla patrupedul, când m-am tras fulgerător înapoi. Printre tufişuri am zărit un om care supraveghea atent cărarea. Bărbatul cu pricina putea vedea pe oricine s-ar fi folosit de drum, fără a putea fi zărit de nimeni. Era mai mult ca sigur un om care făcea de strajă, şi acest lucru m-a făcut să mă gândesc la faptul că prin apropiere trebuia să se afle un grup mai mare de oameni. L-am ocolit cu grijă pe cel care făcea de strajă şi am ajuns înaintea unui luminiş mare. Am auzit un glas şiapoi încă unul. Oare puteam îndrăzni să mă apropii? Era foarte primejdios, dar m-am hotărât să o fac. M-am strecurat cu băgare de seamă de la un tufiş la altul, astfel încât să nu fiu zărit de bărbatul aflat de strajă. Mi-am găsit un adăpost foarte bun. Eram ascuns de rădăcini groase şi de tufişuri dese. Am zărit optsprezece cai şi şaptesprezece bărbaţi aşezaţi în cerc. Peste tot se vedeau diferite obiecte acoperite cu'piei de bizon. Am avut numaidecât impresia că aceasta era tabăra unei bande de hoţi, un loc în care răufăcătorii aşezaseră cu grijă tot ce izbutiseră să obţină de la oamenii cinstiţi pe care îi jefuiseră.

Unul dintre răufăcători le vorbea celorlalţi. Era Williams. Mi-am dat seama că el era călăreţul care se despărţise de tovarăşii săi. Auzeam bine tot ceea ce spunea pretinsul negustor:

— Unul dintre ei a tras cu urechea pentru că, deodată, am fost lovit cu pumnul în cap şi mi-am pierdut cunoştinţa.

— Cineva a tras cu urechea? a întrebat un ins îmbrăcat în straie mexicane bogat împodobite. Eşti un dobitoc! Un dobitoc de care nu cred să mai avem nevoie! Cum se poate să se strecoare cineva lângă tine şi să tragă cu urechea în Llano Estacado, unde nimeni nu se poate ascunde pentru că n-are cum!

— Nu te mai înfuria, căpitane! a spus Williams. Dacă ai şti despre cine e vorba, ai recunoaşte că nici măcar dumneata nu te simţi în siguranţă când îl ştii prin preajmă!

— Eu? Vrei să te-mpuşc? Nu numai că cineva a izbutit să te spioneze! Nu, asta nu era de-ajuns! Pe lângă asta, ai mai fost şi doborât dintr-o singură lovitură de pumn, întocmai ca un copil! întocmai ca o muiere!

După ce a tăcut câteva clipe, vădit nemulţumit de felul în care i se vorbise, Williams a replicat:

— Ştii prea bine, căpitane, că eu nu sunt nici vreun copil şi nici vreo muiere! Cel ce m-a doborât cu pumnul te-ar”fi doborât şi pe tine.

Căpitanul a izbucnit în râs şi apoi a spus, dispreţuitor:

— Povesteşte mai departe!

— Şi domnul Mercroft, adică Patrick, a fost doborât de el!

— Patrick? Patrick are capul tare, un cap de bizon! Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

Williams a povestit toate cele întâmplate, oprindu-se la momentul în care i-am eliberat pe el şi pe tovarăşii săi.

— Caraja, la dracu'! a izbucnit căpitanul. Te împuşc precum un câine! Cum poţi să-mi spui că cinci dintre cei mai buni oameni ai mei au fost luaţi ostatici de doi netrebnici, întocmai ca nişte copii mici, care au oasele moi şi se ţin încă de fusta mamei?

— La naiba, căpitane! a exclamat Williams. Ştii cine sunt cei doi care ne-au luat ostatici? Ştii? Unul dintre ei se numeşte Charley, iar celălalt Mark Jorrocks. Dacă ar veni aici numai ei doi, cu puştile-n mâini şi cuţitele la brâu, îţi spun că unii dintre noi nu ar şti dacă e mai bine să se apere sau să se predea. Cei doi sunt Old Shatterhand şi Sans-ear!

Auzind acestea, căpitanul a strigat:

— Mincinosule! Spui asta numai pentru a mă face să cred că eşti un om curajos!

— Căpitane, n-ai decât să mă ucizi chiar acum! Nici măcar nu am să clipesc!

— Spui adevărul?

— Da!

— Por todos los santos – pe toţi sfinţii! Dacă este aşa, atunci cei doi vânători trebuie să moară! Şi americanul, şi negrul trebuie să moară!

— Ei nu ne vor face greutăţi. Au spus că vor pleca spre Santa Fe.

— Taci! Tu eşti de o mie de ori mai prost decât ei! Cu toate astea, nu le-ai spune niciodată încotro vrei s-o iei sau unde vrei să ajungi, îi cunosc eu prea bine pe vânătorii ăştia care vin de la miazănoapte. Dacă vor să dea de urma noastră, au să izbutească, şi asta chiar dacă am zbura. Nici măcar nu putem să fim siguri că unul dintre ei nu-i chiar acum în dosul vreunuia dintre tufişurile de pe-aici. Poate că trage cu urechea şi aude tot ce vorbim.

La auzul acestor cuvinte, trebuie să spun că nu m-am simţit în largul meu. Spre marele meu noroc, căpitanul a continuat să vorbească:

— Da, îi cunosc eu prea bine pe vânătorii ăştia. Un an întreg m-am aflat în tovărăşia vestitului Florimont, despre care se spunea că miroase urmele. Indienii îi spuneau As-ko-lah1. De la vânătorii americani am învăţat multe lucruri, multe şiretlicuri. Sunt sigur că

1 Inimă de urs (n.a.).

vânătorii ăştia nu vor porni spre Santa Fe şi vor face popas peste noapte. Ei ştiu bine că pot găsi şi mâine urmele voastre. Ei mai ştiu că armăsarii lor trebuie să se odihnească. Mâine în zori vor porni după voi. Chiar dacă i-am înfrunta, jumătate dintre noi şi-ar pierde viaţa. Am auzit povestindu-se că Old Shatterhand ar avea o puşcă cu care ar putea să tragă şi o săptămână, fără a fi nevoit s-o

încarce. Dracul i-a făcut această puşcă şi, în schimbul ei, Old Shatterhand şi-a vândut sufletul. Trebuie să-i atacăm chiar în noaptea asta, în vreme ce ei dorm. Pentru că sunt doar patru oameni, doar unul dintre ei va face de strajă. Ştii în ce loc au făcut popas?

— Da, a răspuns Williams.

— Atunci pregătiţi-vă cu toţii! La miezul nopţii ne vom afla în acel loc! Nu ne vom folosi de cai! Ne strecurăm până în apropierea lor şi pe urmă îi luăm ca din oală, astfel încât să nu apuce să se apere!

Bietul căpitan nu ne cunoştea chiar atât de bine precum credea. Dacă ar fi ştiut chiar totul despre noi, ar mai fi luat şi alte măsuri. Exagera în ceea ce ne priveşte, şi acest lucru se explică foarte simplu, în Vest, ca şi în lumea civilizată, există tendinţa, ba chiar dorinţa de exagerare. Mai mereu se face din ţânţar armăsar, cum se spune. Dacă un vânător este curajos, îşi înfruntă duşmanii şi se pricepe să lupte, oamenii încep să povestească tot soiul de lucruri mai mult sau mai puţin adevărate despre acel vânător şi, în cele din urmă, numele pe care-1 poartă este mai temut decât armele de care s-ar putea folosi.

— Unde e Patrick? Unde sunt ceilalţi? a întrebat căpitanul.

— Au pornit spre Rio Penasco, unde Patrick se va întâlni cu părintele lui. Cu ocazia asta, o să le vină de hac şi negustorilor care au arme foarte bune şi bani, mulţi bani.

— Atunci prada mi-o va trimite mie?

— Da, cu doi oameni. Pe cel de-al treilea îl ia cu el.

— Prea bine! Totul ne va fi de folos, chiar şi armele. Cele mai bune puşti vor fi acelea pe care le vom4ua de la cei doi vânători. Am auzit că Sans-ear ar avea o puşcă cu care poţi să tragi la o depărtare de o mie două sute de paşi.

S-a auzit lătratul unui coiot. Era, desigur, un semnal.

— Ăsta-i Antonio! a spus căpitanul. Vine cu ţăruşii care trebuie puşi în Estacado. Să vină cu ei chiar aici! Ştim că vânătorii ăia sunt pe-aproape şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă!

Acum eram sigur că aveam de-a face cu o bandă de „ulii” care băteau deşertul după pradă. Toate lucrurile învelite cu grijă în piei de bizon erau, desigur, bunuri obţinute de la oameni care trecuseră cândva prin deşert, iar aceşti oameni fuseseră ucişi de căpitan şi de oamenii săi.

Perdeaua tufişurilor a fost dată deoparte şi în luminiş au apărut trei călăreţi, fiecare dintre ei având legaţi mai mulţi ţăruşi de fiecare parte a şeii. Toţi cei prezenţi în jurul căpitanului şi-au îndreptat acum atenţia către cei nou-sosiţi şi aş fi putut pleca liniştit, dar nu am făcut-o. Am vrut neapărat să le las răufăcătorilor un semn al trecerii mele prin tabăra lor. Căpitanul îşi scosese centura lată, în care se aflau două pistoale cu mânere placate cu alamă şi un cuţit, şi o aşezase în spatele lui. Am întins mâna, am luat unul dintre pistoale şi m-am retras târâş, având grijă să şterg orice urmă. Am făcut un ocol, astfel încât „lemnarii” să nu-mi descopere urmele. Am luat calul lui Marshal şi m-am grăbit să ajung la tovarăşii mei. Se lăsase înserarea şi erau cu toţii îngrijoraţi.

— Sosit massa Charley! Sosit massa Charley! a strigat Cesar, foarte bucuros că mă revedea. Oh, oh! Cesar mult îngrijorat de massa Charley! Noi toţi mult îngrijorat de massa Charley!

Ceilalţi au fost mai rezervaţi. Au aşteptat să descalec şi să mă aşez lângă ei.

Pe micuţul Mark nu 1-a mai răbdat inima şi a izbucnit:

— Ei?

— Negustorii sunt pierduţi!

— Mă gândeam eu! Netrebnicii ăştia de ulii ai deşertului se vor năpusti asupra prăzii în timpul nopţii, dacă nu se vor fi şi năpustit deja asupra bieţilor oameni!

— Ia ghiceşte cine e Mercroft!

— N-am chef să ghicesc! Mai bine împuşc un urs, decât să mă pun pe ghicit!

— Mercroft era de fapt un nume fals şi…

— Nu-s chiar atât de prost, încât să cred că pe individul ăla-1 cheamă Mercroft!

—. şi, am continuat eu, pe individ îl cheamă de fapt Patrick Morgan!

— Pa… trick… Mor… gan! a exclamat Mark. Patrick Morgan! Se poate oare? Ah, Mark Jorrocks, mare măgar mai eşti! L-ai avut în mână pe nemernicul ăsta şi l-ai lăsat să-ţi scape printre degete! Charley, eşti sigur că Mercroft e Patrick Morgan?

— Sunt cât se poate de sigur şi acuma ştiu de ce-mi părea cunoscut. Seamănă cu tatăl lui!

— Aşa e! Şi mie mi s-a părut cunoscut chipul lui. Este leit taică-său când era tânăr! Şi acum unde-i? Trag nădejde că n-are să ne scape!

— O să-i ucidă pe negustori şi pe urmă va merge cu un tovarăş de-al lui la Rio Penasco, pentru a-şi întâlni tatăl.

— Atunci haideţi, oameni buni! încălecarea şi după el!

— Uşurel, dragă Mark! Se lasă seara şi n-o să putem da de urmele răufăcătorilor. în afară de asta, nu trebuie să uităm că o să avem o vizită şi se cuvine să-i întâmpinăm pe distinşii oaspeţi aşa cum merită!

— Vizită? Cine vine-n vizită?

— Patrick face parte dintr-o bandă de „ulii” care îşi au tabăra prin părţile astea. Şeful lor e mexican, i se spune „căpitanul”. Ei, mexicanul ăsta a învăţat de la bătrânul Florimont tot soiul de lucruri rele. M-am strecurat în tabăra răufăcătorilor şi am tras cu urechea. Bătrânul Williams i-a povestit căpitanului toate cele întâmplate, drept care onorabilul cap al bandei a hotărât să ne atace la miezul nopţii.

— Atunci, rămânem aici?

— Bineînţeles.

— Prea bine! O să-i întâmpinăm aşa cum se cuvine. Ba o să avem grijă să-i şi salutăm respectuos. Câţi sunt?

— Douăzeci şi unu.

— Cam mulţi! Noi suntem doar patru. Ce zici, Charley, n-ar fi bine să aprindem un foc şi să ne punem hainele, astfel încât nemernicii să creadă că dormim duşi? Noi o să ne aşezăm frumuşel prin tufişuri, iar duşmanii noştri or să se apropie de foc. Aşa or să devină nişte ţinte sigure.

— Planul e bun, a spus Bernard Marshal. Cred că este şi singurul în situaţia în care ne găsim noi acum.

— Buun! Ei, atunci haideţi să căutăm nişte uscături pentru foc, înainte să se întunece de tot, a spus Mark.

— Rămâneţi pe loc! am zis eu. Chiar crezi că, punând în aplicare planul tău, am putea înfrunta douăzeci şi unu de oameni, dragă Mark?

— Şi de ce nu? Or s-o ia la sănătoasa, imediat ce începem să tragem. N-au de unde să ştie câţi suntem.

— Ce ne facem dacă acest „căpitan” este un bărbat inteligent şi bănuieşte cum stau lucrurile? Ei? Ce-o să se întâmple? îţi spun eu: o să ne găsim într-o situaţie fără ieşire şi o să fim omorâţi.

— Un vânător trebuie să fie pregătit, de pildă, să moară în luptă!

— Atunci va trebui să te obişnuieşti cu gândul că n-ai să pui mâna niciodată pe Fred şi Patrick Morgan!

— La naiba! E întocmai precum zici! Eşti de părere să spălăm putina, fără a-i înfrunta pe nemernici? Nu putem face aşa ceva! Gândeşte-te cât vor avea de suferit toţi oamenii de treabă care trec prin Llano Estacado!

— N-o să dăm bir cu fugiţii. Am şi eu un plan, care cred că-i mai bun decât al tău.

— Ia spune!

— în timp ce ei ne vor căuta pe-aici, noi o să ne strecurăm în tabăra lor şi o să le luăm caii şi proviziile…

— Hm! Nu-i rău! Ai zis cumva că o să le luăm caii? Aha! Vor să vină pe jos până aici?

— întocmai. Cred că or să plece din tabăra lor cu două ceasuri înainte de miezul nopţii.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles. Dacă am rămâne aici, ne-am pune vieţile în primejdie. Aşa, dacă mergem în tabăra lor şi le luăm caii, alimentele şi muniţia, n-or să mai poată prăda oamenii cinstiţi multă vreme de acum încolo. Cu alte cuvinte, o să le stricăm socotelile, fără a trage nici măcar un foc de armă.

— Dar or să lase oameni de strajă în tabăra lor!

— Cunosc locul în care se va afla omul ce face de strajă.

— Vor porni pe urmele noastre!

— Ar face-o şi dacă i-am aştepta aici şi am izbuti printr-o minune să scăpăm cu viaţă şi să fugim.

— Bine! Să zicem că ai dreptate! Când pornim?

— Peste un sfert de ceas, când va fi întuneric beznă.

— Oh, asta frumos! Tare frumos! a exclamat negrul. Cesar mers la tabără la bandit şi luat lucruri care avut bandit. Mai bine decât aici aşteptăm şi bandit împuşcă la Cesar!

Peste un sfert de oră s-a întunecat şi am pornit. Era întuneric şi am luat-o înainte pentru a-i călăuzi pe tovarăşii mei care mă urmau în şir indian. Nu am luat-o de-a dreptul spre tabăra bandiţilor, ci am făcut un ocol destul de mare, astfel încât ne aflam la depărtare de o milă faţă de ascunzătoarea răufăcătorilor. Deşi Marshall şi Cesar nu se prea pricepeau să se strecoare printre tufişuri, am ajuns cu bine lângă luminişul mare în care se afla tabăra. Eram chiar în apropierea locului în care se afla omul ce făcea de strajă. Se zărea o palidă rază de lumină, semn că banditul aprinsese un foc mic sau o făclie. M-am târât până în apropiere. Am auzit limpede glasul căpitanului şi am simţit miros de fum. Netrebnicii se strânseseră laolaltă. Toţi erau bine înarmaţi. Capul bandei de răufăcători le spunea tovarăşilor săi:

— Ah! Dacă am fi găsit fie şi cea mai neînsemnată urmă! Am fi fost siguri că unul dintre vânători a fost aici şi a tras cu urechea! Unde este acum unul dintre pistoalele mele? Hm! L-oi fi pierdut azi-dimineaţă! Ei, Hoblyn, zici că i-ai zărit pe toţi patru?

— Da, pe toţi patru. Erau trei albi şi un negru. Caii păşteau lângă ei. Unul dintre cai are coada scurtă şi arată ca un ţap, numai că n-are coarne.

— Calul de care zici este chiar iapa bătrână a lui Sans-ear. Iapa asta e la fel de vestită precum stăpânul ei. Te-au zărit?

— Nu, noi doi, eu şi Williams, nu ne-am apropiat prea mult, astfel încât să nu fim zăriţi.

Ucenicul lui Florimont fusese atât de deştept încât să trimită două iscoade în tabăra noastră.

— Atunci totul va merge cum nu se poate mai bine! a exclamat căpitanul. Tu rămâi aici, Williams! Nu de alta, dar eşti obosit! Tu, Hoblyn, vei sta de strajă! Voi, ceilalţi, veniţi cu mine!

I-am văzut pe cei nouăsprezece bandiţi plecând. în doar câteva clipe m-am aflat lângă Mark.

— Ei, care-i treaba, Charley? m-a întrebat Sans-ear. Mi s-a părut că au pornit.

— Da, întocmai. Doi au rămas aici. Unul face de strajă şi celălalt, adică prietenul nostru Williams, a rămas în ascunzătoare. Nu e înarmat. în schimb, omul care face de strajă are o puşcă. Deocamdată, nu trebuie să facem nici o mişcare. Este cu putinţă ca vreunul dintre nemernici să-şi fi uitat ceva aici şi să se întoarcă. Hai să ne pregătim, Mark! Tu, Bernard, şi tu, Cesar, veţi rămâne aici până ce avem să vă chemăm.

Ne-am strecurat până în cărare, am aşteptat zece minute şi l-am zărit pe omul care făcea de strajă ieşind dintre tufişuri. Nemernicul nu se aştepta la nimic rău, pentru că se plimba încolo şi-ncoace, fără a da nici măcar cel mai mic semn de nelinişte.

Ne-am adăpostit după nişte tufişuri, de o parte şi de alta a cărării. Când omul a vrut să treacă pe lângă noi, Mark 1-a apucat de gât, astfel îneât să nu poată scoate nici un sunet, iar eu am rupt o bucată din cămaşa veche pe care o purta banditul şi am făcut din ea un căluş pe care i l-am vârât în gură. Apoi l-am legat pe Hoblyn de un copac.

— Buun! a şoptit Mark. Acum să trecem la următorul!

Ne-am furişat amândoi până lângă focul deasupra căruia Williams îşi frigea o bucată de carne. Banditul stătea cu spatele la mine, astfel încât m-am putut apropia de el, fară a mă face auzit.

Când m-am aflat chiar în spatele lui i-am spus:

— Ridicaţi puţin bucata de carne, că altfel se arde, domnule Williams!

Netrebnicul s-a întors şi a înlemnit de spaimă.

— Bună seara! am continuat eu. Era să uit că trebuie să vă salut. Un domn stilat ca dumneavoastră se cuvine a fi salutat cu tot respectul.

— O… O… Old… Shatterhand, a izbutit, în cele din urmă, să îngaime Williams. Ce vreţi? Ce căutaţi aici?

— Aş vrea să-i dau acest pistol onorabilului domn căpitan. I l-am luat, în vreme ce dumneavoastră îi povesteaţi despre întâlnirea cu noi.

Williams ar fi vrut să se ridice în picioare. Privea în jur, căutând vreo armă de foc, dar nu a văzut decât un cuţit şi acela era destul de departe de el.

— Staţi liniştit, domnule „lemnar”! Dacă faceţi vreo mişcare, vă ucid! Pistolul căpitanului este încărcat şi oricum eu nu sunt singur aici.

Banditul s-a întors şi 1-a zărit pe Mark. Mititelul avea puşca aţintită asupra lui Williams.

— La dracu'! Sunt pierdut! a exclamat răufăcătorul, scrâşnind din dinţi.

— Poate că nu sunteţi pierdut, dacă faceţi ceea ce vi se spune. Bernard, Cesar, veniţi!

Marshal şi negrul au venit numaidecât, iar eu am spus:

— Cesar, uite, acolo, atârnat de şa se găseşte un lasou. Ia-1 şi leagă-1 pe onorabilul domn!

— La dracu'! N-o să mă prindeţi viu! a exclamat banditul, înfigându-şi cuţitul în inimă şi prăbuşindu-se la pământ.

— Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui! am şoptit eu, impresionat de cele petrecute.

În schimb, Mark a izbucnit:

— Nemernicul ăsta a ucis poate chiar o sută de oameni. Cred că a sfârşit prea uşor.

— S-a judecat şi s-a condamnat el însuşi, am replicat eu. Bine că n-am fost nevoiţi s-o facem noi!

I-am cerut lui Cesar să-1 aducă pe Hoblyn. I-am scos ostaticului căluşul din gură şi omul a tras adânc aer în piept, privind cu spaimă trupul neînsufleţit al tovarăşului său.

— O să mori ca tovarăşul tău, dacă nu ne spui ce dorim să aflăm! i-am spus eu, ameninţător.

— Vă voi spune tot! a exclamat prizonierul.

— Prea bine! Unde e ascuns aurul?

— Acolo, acolo, sub sacii cu fainã! Acolo e-ngropat!

Am dat deoparte pieile de bizon şi am descoperit tot soiul de lucruri care sunt de trebuinţă în deşert: arme de toate felurile, praf de puşcă, plumb, cartuşe, lasouri, şei, săculeţe, pături, haine de călătorie şi veşminte care se poartă la vânătoare, pânză şi alte materiale, şiraguri de coral, şiraguri de perle, de soiul celor care le plac foarte mult indiencelor, unelte, carne afumată şi alte alimente – desigur, toate furate.

Cesar ducea sacii grei, de parcă ar fi dus în spinare nişte biete săculeţe cu tutun. Marshal căuta printre unelte, vrând să găsească o sapă şi un târnăcop. Am început să săpăm şi, în scurtă vreme, am descoperit atâta aur că abia dacă-1 putea căra un cal voinic.

M-am îngrozit, gândindu-mă câţi căutători de aur omorâseră bandiţii pentru a strânge atâta metal preţios. Am văzut din nou că aurul îşi merita din plin denumirea de „praf al morţii”. Căutătorii de aur nu au obiceiul să ducă cu sine cantităţi mari de metal preţios. Ei schimbă praful şi pepitele în bani şi obligaţiuni bancare. Oamenii omorâţi de răufăcători avuseseră cu siguranţă bani şi obligaţiuni asupra lor. Oare unde dispăruseră?

— Unde sunt banii şi obligaţiunile pe care le-aţi furat? l-am întrebat eu pe Hoblyn.

— Sunt într-o ascunzătoare aflată departe de-aici. Căpitanul a vrut astfel, mai ales pentru că printre tovarăşii mei se numără şi oameni care nu-s demni de încredere.

— Numai şeful bandei cunoaşte ascunzătoarea asta?

— Numai el şi locotenentul.

— Şi cine este „locotenentul”?

— Patrick Morgan.

M-am gândit numaidecât la faptul că Patrick îi scrisese tatălui său că vor fi bogaţi. Oare Patrick plănuia să-şi trădeze tovarăşii?

— Nu ştii pe unde s-ar putea afla această ascunzătoare?

— Nu sunt sigur, dar cred că şeful nu are încredere în Patrick. Morgan a pornit chiar azi spre Rio Penasco. Eu trebuia să pornesc mâine după el, împreună cu cineva. Trebuia să-1 urmărim pe Patrick şi să vedem ce face.

— Aha! Onorabilul domn căpitan ţi-a descris în amănunt locul în care este ascunzătoarea! am exclamat eu.

Banditul a tăcut şi a privit în pământ.

— Răspunde! Dacă taci, eşti un om mort! Dacă vorbeşti o să fim mai blânzi cu tine, deşi meritaţi cu toţii să atârnaţi în ştreang.

— Aşa este precum spuneţi, domnule! a exclamat Hoblyn.

— Şi unde-i ascunzătoarea?

— Urma să merg acolo şi să-1 împuşc pe locotenent dacă se apropia de acea ascunzătoare. Ea se găseşte într-o vale pe care o ştiu eu foarte bine, pentru că am mai fost acolo.

— Căpitanul tău ţi-a vorbit doar despre valea asta, sau ţi-a spus chiar unde se află ascunzătoarea?

— Nu mi-a spus foarte multe. Şeful mi-a poruncit să-1 împuşc pe locotenent, dacă intră în valea despre care v-am vorbit.

— Prea bine! Te lăsăm în viaţă, dar numai dacă ne duci în valea cu pricina.

— Vă voi călăuzi!

— Să nu uiţi că eşti pierdut dacă încerci să ne duci de nas!

— Ei, cred că am terminat aici! a spus Mark. Acum ce facem?

— Luăm tot aurul şi toate lucrurile de care mai avem nevoie, adică arme, praf de puşcă, gloanţe, tutun, alimente. Vom lua şi nişte lucruri care pot fi pe placul indienilor, asta pentru cazul în care vom întâlni indieni în calea noastră. Alegeţi ce credeţi că ne este de trebuinţă. Eu am să mă uit la cai.

Am găsit patru armăsari puternici, crescuţi în Michigan, numai buni pentru cărat poveri. Am mai găsit şi doi cai mult mai buni decât armăsarii pe care-i aveau Bernard şi Cesar. Mai trebuia şi un cal pentru Hoblyn.

Saci de soiul pe care-i poartă de obicei catârii de povară am găsit din belşug. Am învelit în pături tot ce ni s-a părut că ne-ar fi de folos. Fiecare cal avea câte două baloturi în spinare. Am aşezat în grămezi lucrurile care nu ne erau de trebuinţă, cu gândul de a le da foc.

— Ce facem acum cu armăsarii care nu ne trebuie? a întrebat Mark.

— Cesar o să-i dezlege şi o să-i gonească de-aici. Poate că e o prostie, dar nu-mi vine să omor cai. Ia-o tu înainte, împreună cu Bernard, Cesar şi ostaticul nostru. Eu mai rămân ca să dau foc lucrurilor care nu ne sunt de folos.

— De ce nu le dăm foc chiar acum?

— Pentru că flăcările se vor vedea până departe. Dacă bandiţii nu ne vor găsi în tabăra noastră şi vor vedea flăcările, vor veni aici. E mai bine să o luaţi înainte şi eu să vin după voi.

— Ai dreptate, Charley! a spus Mark. E mai bine cum zici tu! Haideţi, băieţi!

Sans-ear a pornit înainte, ducând de căpăstru caii încărcaţi cu lucrurile pe care le luasem din tabăra bandiţilor. în urma lui venea Hoblyn, legat pe cal. Micul convoi era încheiat de Bernard şi Cesar.

Am aşteptat un sfert de ceas şi apoi am aprins focurile. Dintr-o pătură ruptă am făcut un soi de fitil, astfel încât să am timp să mă depărtez, înainte ca praful de puşcă să se fi aprins. Urma sa aibă loc nişte explozii puternice, fiindcă printre lucrurile aşezate morman se aflau şi o mulţime de cartuşe. Am dat foc şi am plecat în grabă. Flăcările au mistuit încetul cu încetul tot avutul bandiţilor.

APARUL.

În partea de sud a statului New Mexico, mai precis la graniţa dintre New Mexico şi Texas, se întind munţii Sierra Blanca. Acest lanţ muntos se continuă către sud prin munţii Sierra Guadalupe. Ţinutul este o alăturare de înălţimi golaşe şi canioane adânci, mărginite de pereţi care se ridică de-a dreptul spre cer, şi de văi dulci, toate separate parcă de o forţă nevăzută, venită de dincolo de lume. Vântul aduce cu sine, peste crenelurile săpate în stâncă, polen şi seminţe, iar în locurile cele mai neaşteptate călătorul poate întâlni vegetaţia care atrage ursul brun şi ursul cenuşiu. Bizonii se deplasează toamna şi primăvara în turme mari, prin trecători numai de ei ştiute. Uneori ţi-e dat să zăreşti o siluetă albă sau ruginie care dispare la fel de repede precum a apărut. Uriaşii din piatră sunt muţi. Mută este şi pădurea, iar graiul animalelor nu a izbutit încă nimeni să-1 înţeleagă. Pe crestele munţilor, vine vânătorul viteaz, a cărui singură avuţie este puşca. Pe crestele munţilor, urcă omul singuratic, pentru că vrea să se rupă de lumea civilizată. Tot pe crestele munţilor, vine, strecurându-se, indianul care se află în război cu toată lumea, pentru că toată lumea îi vrea pieirea. Călătorul poate zări când şi când căciula de blană a vânătorului, un sombrero mexican sau părul prins în coadă al indianului. Ce caută cu toţii aici? De ce vin toţi în aceste locuri pustii? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: toţi caută liniştea pe care nu o pot găsi în altă parte. Jos, la poalele munţilor, se întind pământurile apaşilor şi cele ale comanşilor. La hotarul dintre pământurile apaşilor şi cele ale comanşilor au loc fapte de

vitejie despre care nu relatează nici un istoric. Unii dintre cei ce luptă sunt nevoiţi să urce pe înălţimi, unde îşi găsesc de cele mai multe ori sfârşitul.

Izvorând din Truchas Peak, în munţii Sierra Madre, Rio Pecos porneşte mai întâi spre sud-est, ajunge în Sierra Blanca şi apoi o ia spre sud. De la poalele muntelui, râul se îndreaptă spre vest. Stâncile vor parcă să-i facă loc apei. De aceea matca este când mai lată, când mai strâmtă. Pe maluri, vegetaţia inundă totul cu verdele ei.

Am ajuns cu toţii în valea lui Rio Pecos. Cunoşteam bine locurile. Către nord se găsea pueblo-ul lui Winnetou. Tare aş fi vrut să mă reped până acolo pentru a afla ce făcea fratele meu de cruce. S-ar fi putut chiar să-1 întâlnesc. Eram însă nevoit să las deoparte astfel de dorinţe, pentru că trebuia să-i ajut pe Mark Jorrocks şi pe Bernard Marshal.

Dimineaţa am trecut prin apele lui Rio Pecos şi am luat-o de-a lungul malului vestic. Către prânz, soarele ne mângâia cu razele sale. în zori fusese răcoare şi acum ne bucuram din tot sufletul de binecuvântata căldură.

— Mai e drum lung până la Rio Penasco? m-a întrebat Bernard.

— Am putea ajunge chiar azi, dacă nu ar trebui să o luăm acum spre dreapta, ca să răzbatem în valea despre care ne-a vorbit Hoblyn, am răspuns eu.

— N-ar fi mai bine să mergem de-a dreptul la Rio Penasco, dacă tot suntem siguri că acolo vom da de urma lui Morgan?

— Nu ne este îngăduit s-o pornim de-a dreptul, fiindcă Morgan ne-ar observa. Fred şi Patrick Morgan sunt cu siguranţă la Rio Penasco.

— Hopa! a exclamat Mark Jorrocks, care mergea în frunte. Acolo, la marginea pădurii se vede o creangă ruptă. Creanga este încă verde. Ăsta-i semn sigur că cineva a trecut de curând pe aici.

Ne-am apropiat de locul în care se găsea creanga şi am descălecat. Mark a luat creanga, a privit-o atent şi apoi mi-a

spus:

— Ia uită-te tu, de pildă, la creanga asta, Charley!

— Hm, cred că această creangă a fost ruptă acum un ceas, nu mai mult!

— Mda, aşa zic şi eu! Ia uită-te la urmele astea!

M-am aplecat şi am privit atent urmele pe care mi le-a arătat Mark, apoi am spus:

— Sunt urmele unui alb. Pe-aici a trecut Fred sau Patrick Morgan. Nu putem merge mai departe.

— Aşa e! Nemernicul nu trebuie să bage de seamă că se află cineva pe urmele lui. Dacă a descălecat aici, şi chiar asta a făcut, înseamnă că a avut el de gând să facă un anumit lucru. Uite, aici se văd urmele copitelor şi de aici răufăcătorul a luat-o pe jos.

I-am rugat pe Bernard şi pe Cesar să ne aştepte şi am.pornit împreună cu Mark de-a lungul urmelor pe care le descoperisem. La un moment dat, Mark s-a oprit. înaintea lui pământul era scurmat şi apoi acoperit cu muşchi. Am dat muşchiul deoparte.

— O sapă! a exclamat Mark.

Sans-ear avea perfectă dreptate. în pământul moale se vedea limpede o urmă de sapă.

— Sapa asta a luat-o Patrick, dar cine s-o fi pus aici? a întrebat Mark.

— E uşor de găsit un răspuns la întrebarea asta, am replicat eu. Căpitanul şi locotenentul au îngropat anumite lucruri în valea despre care ne-a vorbit Hoblyn. La întoarcere s-au gândit că uneltele sunt prea grele şi de aceea au îngropat sapa aici. Numai Patrick poate să se fi aflat aici. Căpitanul este undeva în urma noastră, iar Fred Morgan nu cunoaşte acest loc. Oricum, o să găsim pe-aici vreun semn pe care 1-a făcut căpitanul sau locotenentul, pentru că cei doi ştiau bine că vor mai avea nevoie de o sapă şi atunci trebuie să fi lăsat un reper, ca să ştie unde s-o găsească.

Am pus muşchiul la locul său şi m-am dus la marginea pădurii. Am găsit, într-adevăr, doi copaci alăturaţi care aveau în trunchiurile lor trei tăieturi destul de adânci.

— Ce înseamnă toate astea, Charley? Tu ce crezi? m-a întrebat Sans-ear.

— Cred întocmai ceea ce crezi şi tu: Patrick vrea să ajungă în valea în care urmează să ne ducă Hoblyn.

— Aşa e! Trebuie să fim acolo înaintea lui. Mă întreb doar dacă se va duce mai întâi în vale, sau dacă îşi va căuta tatăl.

— O să aflăm şi asta.

Ne-am întors la ai noştri şi l-am întrebat pe Hoblyn:

— Cât am mai avea până la drumul care duce în valea lui Rio Pecos?

— Două ceasuri, dacă-mi mai aduc bine aminte, a spus ostaticul.

— Prea bine. Pornim într-acolo. Dacă Patrick o ia de-a lungul drumului pe care vom merge şi noi, atunci înseamnă că se grăbeşte să dezgroape banii şi obligaţiunile. Dacă nu, înseamnă că vrea să-1 întâlnească mai întâi pe tatăl său. O să vedem ce se întâmplă şi ce avem de făcut. Patrick are un avans de un ceas faţă de noi. De aceea ar fi bine dacă ne-am odihni puţin. Nu putem şti dacă nu cumva se va opri din drum dintr-un motiv sau altul, şi atunci ar însemna să dăm chiar nas în nas cu el.

— Foarte bine, Charley! a spus Mark. Să poposim aici, numai că noi o să fim mai prudenţi decât bunul nostru prieten Patrick şi o să ne priponim caii în pădure. Apoi ar fi bine să mâncăm ceva. Eu unu' n-am băgat nimic în gură de azi-dimineaţă.

Am urmat sfatul lui Sans-ear. Abia dacă am apucat să ne aşezăm pe muşchiul moale, când Hoblyn a scos un strigăt de uimire, a întins.mâna spre Rio Pecos şi ne-a spus:

— Ia priviţi în râpa care se află pe malul celălalt al râului, domnilor. Mi s-a părut că zăresc acolo ceva lucind, ceva care semăna cu o lance.

— Nu se poate! a exclamat Sans-ear. Cine poate zări o lance la asemenea depărtare?

— Ba cred că se poate, l-am contrazis eu. Dacă cineva priveşte din întâmplare exact în punctul în care se află lancea, atunci o poate vedea. Lănci nu poartă decât indienii şi… Ia stai! Aşa e! Acum am văzut şi eu ceva lucind. Hm! Acolo sunt într-adevăr indieni şi cred că am avut mare noroc că ne-am oprit aici. Dacă ne-am fi continuat drumul, războinicii ne-ar fi văzut cu siguranţă.

Mi-am luat ocheanul şi m-am uitat spre râpa despre care vorbise Hoblyn. Trebuie să recunosc faptul că am fost de-a dreptul îngrijorat de cele ce am văzut.

I-am dat lui Mark ocheanul, zicând:

— Ia uită-te şi tu la călăreţii ăia. Sunt vreo cincizeci şi cinci la numărl.

Micuţul vânător mi-a urmat îndemnul. Apoi i-a dat ocheanul lui Bernard şi i-a spus:

— Priviţi acolo, domnule Marshal. Sunt războinici comanşi. Aţi mai avut de-a face vreodată cu astfel de războinici?

— Nu, a răspuns Bernard. Războinicii aceia sunt comanşi?

— Da, întocmai. Având în vedere unde ne găsim, ar putea fi şi apaşi, dar apaşii îşi aşază părul altfel. Vedeţi dungile albastre şi roşii pe care le au pe obraji? Ăsta-i un sŁmn sigur că au pornit pe cărarea războiului. De asta şi-au ascuţit aşa de bine vârfurile lăncilor. Nu trebuie să uităm nici că fiecare dintre ei poartă în tolbă o mulţime de săgeţi. Nu aş vrea, de pildă, ca o astfel de săgeată să-mi intre-n trup. Ce crezi, Charley? Ce s-ar întâmpla dacă ar trece chiar pe lângă noi?

— Dacă s-ar întâmpla asta, ne-ar observa cu siguranţă.

— Ce bine ar fi dacă am putea lua creanga aia ruptă şi am putea şterge urmele!

— Nu ne-ar ajuta la nimic dacă am face-o. Ne-ar descoperi urmele puţin mai sus şi ar veni încoace.

— Asta ştiu şi eu, dar am mai câştiga ceva timp şi poate am izbuti să ne luăm tălpăşiţa.

— Ai dreptate. Urmele lăsate de caii noştri se văd mai ales aici. Poate le putem şterge, fără a fi nevoiţi să ieşim din pădure.

Chiar în spatele meu se afla un molid subţire. L-am tăiat şi, cu ajutorul lui, am tras spre mine creanga ruptă de Patrick. Apoi am luat ace de molid şi le-am presărat peste urmele noastre, pe care, oricum, numai ochiul ager al unui indian le-ar fi putut descoperi.

— Să vedem dacă tot ce ai făcut ne va ajuta la ceva, a spus Mark. Pe mine oricum nu m-ai putea duce de nas.

— Cum adică?

— Oare un arţar poate avea ace de molid?

Mark avea dreptate. Chiar lângă locul în care presărasem cu grijă ace de molid, se afla un arţar. Acum nu mai puteam face nimic.

Indienii se opriseră la marginea râpei şi trimiseseră câteva iscoade care să cerceteze împrejurimile.

— Ce bine! Nu vin încoace! a exclamat Sans-ear.

— De unde ştiţi asta? 1-a întrebat Bernard.

— Spune-i tu, Charley, că tot vrei să-1 înveţi câte una, câte alta.

— E foarte simplu, i-am spus eu lui Bernard. Din trei iscoade, două au luat-o în josul râului şi una s-a dus spre malul apei. Asta înseamnă că vor să traverseze râul, dar o vor lua în josul, nu în susul apei. Iscoada care s-a dus la mal trebuie să vadă dacă râul poate fi trecut înot.

Iscoadele s-au întors la ai lor şi se pare că au adus veşti bune, pentru că războinicii s-au pus numaidecât în mişcare. Erau peste cincizeci şi cinci de războinici. Numai oameni tineri şi bine legaţi. Se pare că erau din două sate sau din două triburi diferite, pentru că în fruntea lor se aflau două căpetenii.

— Indienii care poartă pene de vultur în păr sunt şefi de trib? a întrebat Bernard.

— Da, am răspuns eu.

— Am auzit că şefii de trib se folosesc numai de cai albi.

— Cai albi? Hi, hi! a râs cu poftă Mark.

— Lucrurile nu stau tocmai aşa, dragă Bernard, i-am spus eu prietenului meu. în bătrâna Europă, conducătorii de oşti au obiceiul să se folosească de cai albi. Trebuie să ştii că indianului nu-i plac culorile deschise. El nu va încăleca niciodată un cal alb. Culoarea albă sperie, de exemplu, animalele sălbatice, şi atunci indianului nu i-ar folosi la nimic un cal alb când vânează. Numai în timpul iernii, atunci când totul se acoperă cu mantia albă a zăpezii, indianul se foloseşte de cai albi. Uneori războinicul se şi îmbracă în alb.

În timp ce vorbeam, indienii au trecut râul. Deşi apa era destul de adâncă şi debitul destul de mare, caii indienilor au trecut cu destulă uşurinţă pe malul celălalt. Din nou au fost trimise câteva iscoade să cerceteze împrejurimile. Apoi ceata de indieni s-a pus în mişcare.

Acum puteam răsufla uşuraţi. Mark şi-a mângâiat iapa, întrebând-o:

— Ce zici, bătrână Tony? Ce crezi că se întâmpla dacă indienii ăia veneau încoace şi-mi tăiau mie urechile şi ţie ciotul de coadă? Hm, da' asta s-a întâmplat mai demult.

Apoi micuţul vânător s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Ce se va întâmpla, de pildă, cu Patrick? Indienii o să vadă urmele lui!

— N-or să-i facă nimic, a spus Hoblyn, încet.

— Nimic? Cum adică n-or să-i facă nimic? s-a mirat Sans-ear.

— N-or să-i facă nimic, pentru că îl cunosc, a răspuns ostaticul. Sunt comanşi Racurroh, iar cu aceşti comanşi căpitanul nostru a fumat pipa păcii. Obişnuiam să le dăm o parte din pradă.

— Asta-i rău! Se prea poate ca Patrick să-i stârnească pe aceşti războinici împotriva noastră.

— Vom vedea ce are să se întâmple, am spus eu, încercând să-1 liniştesc pe Mark. Patrick nu-i va duce pe indieni în vale. Ca să nu-i jignească pe războinici, Patrick se va vedea

nevoit să rămână câteva ceasuri în tovărăşia lor şi să fumeze pipa păcii cu cele două căpetenii. După aceea netrebnicul îşi poate vedea liniştit de treburile sale.

M-am dus la marginea pădurii pentru a vedea unde se mai aflau indienii. Aceştia dispăruseră însă. Apoi am întors capul şi am rămas pe loc. Mark a observat numaidecât mişcarea pe care o făcusem şi m-a întrebat:

— Ce-i? Vin indieni şi din partea aia?

— Da, am replicat eu. E unul chiar pe marginea râpei.

Sans-ear avea ocheanul lângă el. L-a dus numaidecât la ochi şi a exclamat:

— La naiba! E într-adevăr un indian! E singur, dacă n-or mai fi şi alţii în spatele lui. Dar… hm! E un apaş!

— Un apaş? am întrebat eu, mirat.

— Da. Părul i se revarsă pe umeri. Acum o ia spre râu!

— Dă-mi ocheanul!

Sans-ear mi-a dat ocheanul, dar nu l-am mai putut zări pe indianul care intrase deja în apă.

— Ştii ce se întâmplă, dragă Charley? m-a întrebat Mark. Comanşii sunt urmăriţi de apaşi, fără să bănuiască nimic. Iscoada apaşilor a pornit înainte pentru a nu-i pierde nici o clipă din ochi pe comanşi. Războinicul se pricepe de minune să-şi urmărească duşmanii! Nu a pornit-o de-a dreptul pe urmele lor, ci mai curând pe lângă aceste urme. Să intrăm mai adânc în pădure! Indienii au ochi ageri. Apaşul va trece cu siguranţă pe lângă noi. Puneţi palmele peste nările cailor, ca să nu fornăie cumva când se va apropia indianul! Tony a mea n-are s-o facă, e un animal din cale-afară de deştept! Şi acum, linişte!

Nu l-am văzut venind pe războinicul apaş, dar după o vreme, am auzit tropot de cal. Ceilalţi se retrăseseră în pădure, dar eu rămăsesem la marginea ei, ascuns în dosul unor tufişuri dese. Iscoada se apropia, privind cu atenţie fiecare petic de pământ. Observase oare vreo urmă? Văzuse fire de iarbă culcate la pământ? Indianul observase cu siguranţă ceva, pentru că se oprise exact în faţa mea.

Privea atent acele de pin pe care chiar eu le presărasem peste urmele noastre. Războinicul bănuia ceva. într-o clipă, a descălecat şi şi-a scos securea de la brâu. Am sărit imediat în picioare şi i-am ieşit în întâmpinare. Indianul a ridicat mâna în care ţinea arma!

— Winnetou! am exclamat eu. Marea căpetenie a apaşilor vrea oare să-şi ucidă fratele?

Winnetou, căci el era, şi-a pus securea la brâu. în ochii negri i se citea bucuria.

— Sharlih!

Atât a spus apaşul. Atât, un singur cuvânt. Indianul mândru ştia să se stăpânească. în cele din urmă, Winnetou m-a strâns la piept.

Şi eu mă bucuram nespus de mult să-1 revăd, dar acum nu era momentul să dăm frâu liber simţămintelor de care eram stăpâniţi.

— Ce face fratele meu roşu aici? l-am întrebat pe apaş.

— Comanşii şi-au părăsit satele şi vor să-i atace pe apaşi. Marele Spirit spune că Winnetou îi va învinge. Ce face fratele meu alb în această vale? Nu a spus el, în urmă cu mai multe luni, că va trece dincolo de apa cea mare, pentru a ajunge din nou în locuinţa părinţilor săi şi a surorilor sale?

— Am văzut casa tatălui meu, dar duhul savanei m-a chemat aici zi şi noapte. Am fost nevoit să mă supun acestui glas.

— Fratele meu alb a făcut bine. Inima preriei este mare. Ea stăpâneşte peste viaţă şi moarte. Cine a auzit, fie şi o singură dată bătăile acestei inimi, se poate despărţi de prerie, dar se va întoarce cândva la ea. Howgh!

Căpetenia apaşilor şi-a luat calul de dârlogi şi a intrat împreună cu mine în pădure. Winnetou i-a zărit pe tovarăşii mei, abia după ce am ajuns printre copaci. Deşi nu îi spusesem nimic despre ei, apaşul nu s-a arătat deloc surprins când i-a zărit. Mai mult decât atât, el s-a mulţumit să nu le dea nici o atenţie. Indianul s-a aşezat liniştit

înaintea mea, a dus mâna la pipă şi apoi la săculeţul cu tutun şi mi-a spus:

— Winnetou a fost departe, către miazănoapte, spre a lua lut sfânt pentru acest calumet. Old Shatterhand va fi primul care va fuma calumetul cu Winnetou.

— Vor mai fuma şi alţii din acest calumet, am spus eu. Marea căpetenie a apaşilor a auzit vreodată de Sans-ear, viteazul vânător?

— Apaşul a auzit vorbindu-se despre acest vânător, dar nu 1-a văzut nicicând. Sans-ear este şiret ca şarpele, deştept ca vulpea şi viteaz precum jaguarul. El bea sângele oamenilor roşii, iar patul puştii sale este înţesat de crestături. El ucide numai oameni răi. Acolo se află iapa sa. De ce nu vine Sans-ear aici, să fumeze pipa păcii cu Winnetou?

La auzul acestei întrebări, Mark s-a ridicat de la locul său şi s-a apropiat. Plăpândul vânător era vizibil emoţionat. Ştia că înaintea lui se află cel mai vestit, cel mai viteaz şi cel mai drept războinic indian.

I-am făcut semn lui Bernard să se apropie şi i-am spus lui Winnetou:

— Căpetenia apaşilor să-1 privească şi pe acest războinic. El a fost bogat. Un ucigaş alb i-a omorât tatăl şi i-a furat dolarii şi diamantele. Acest ucigaş se găseşte pe malul lui Rio Pecos şi va muri de mâna războinicului pe care-ţi cer să-1 priveşti.

— Winnetou este fratele războinicului despre care ai vorbit. Winnetou îl v,a ajuta să-1 răpună pe ucigaşul tatălui său. Howgh!

Când Winnetou spunea ceva, se ţinea întotdeauna de cuvânt. Câştigasem de partea lui Bernard un om cum nu mi-aş fi putut dori altul! Apaşul îşi umpluse pipa şi o aprinsese. A tras de şase ori din ea, slobozind fumul către cer, către pământ, către sud, nord, est şi vest. Apoi mi-a întins calumetul. Am executat şi eu ritualul celor şase

fumuri şi apoi i-am dat pipa lui Mark. Acesta a tras şi el din pipă, dându-i-o apoi lui Winnetou pe care 1-a întrebat:

— Câţi războinici îl însoţesc pe fratele meu?

— Uff! a exclamat apaşul.

Mark nu-1 cunoştea foarte bine pe Winnetou şi, pentru că primise drept răspuns o simplă exclamaţie, plăpândul vânător a repetat:

— Câţi războinici îl însoţesc pe fratele meu?

— Uff! a exclamat din nou apaşul. Poate fratele meu să-mi spună de câţi urşi este nevoie pentru a strivi o mie de furnici?

— De unul singur.

— Şi de câţi crocodili este nevoie ca să fie înghiţite o sută de broaşte?

— De unul singur.

— Şi de câţi şefi de ţrib din neamul apaşilor este nevoie ca să le vină de hac unor comanşi? Dacă Winnetou dezgroapă securea războiului, nu îşi ia cu sine războinicii. El porneşte singur la luptă. El nu este şeful unui singur trib al apaşilor. El este căpetenia tuturor apaşilor. El trebuie doar să întindă braţul încoace sau încolo, şi o mie de războinici se vor grăbi să-i asculte poruncile. Sunt mulţi aceia ce îi spun lui Winnetou ce fac comanşii, iar Winnetou este destul de puternic pentru a se putea apăra singur împotriva duşmanilor.

După ce i-a dat această explicaţie lui Sans-ear, Winnetou s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Este adevărat că un bărbat trebuie să vorbească folosindu-se de pumnul său, dar fratele meu Sharlih îmi va povesti acum ce vor oamenii care-1 însoţesc.

I-am povestit pe scurt apaşului întâmplările care ne-au făcut să ne îndreptăm spre Rio Pecos.

Winnetou a tăcut, privind în pământ. Apoi s-a.ridicat şi şi-a prins pipa la gât, spunând:

— Fraţii mei albi să mă urmeze.

Şi-a luat calul, a ieşit' din pădure şi a încălecat. Apaşul se folosea acum de un armăsar maroniu, destul de slab, pe care îl încăleca mereu când voia să cerceteze anumite locuri. Acest armăsar maroniu avea înfăţişarea unui patruped numai bun de pus la căruţă, dar era de fapt un cal foarte bun, liniştit şi mai ales rezistent. Armăsarul era la fel de inteligent ca iapa lui Mark şi nu o dată a pus pe fugă lupul sau chiar puma, servindu-se de copitele sale tari ca fierul.

Am găsit numaidecât urmele comanşilor şi ne-am dat seama că se simţeau în deplină siguranţă, fiindcă nu se osteniseră să-şi şteargă urmele. Am ajuns la o cotitură, în marginea pădurii, când deodată Winnetou s-a oprit, a întins braţul drept înainte şi şi-a dus mâna stângă la gură, cerându-ne astfel să facem linişte. A vrut să văd despre ce era vorba, dar nu am observat nimic deosebit. Apaşul şi-a atârnat puşca de şa, a scos cuţitul şi a pornit înainte, fără a rosti nici măcar un cuvânt.

— Ce s-o fi întâmplat, Charley? m-a întrebat Mark.

— Nu ştiu. Cred că apaşul a zărit ceva suspect şi s-a dus să vadă despre ce este vorba. Se cuvine să aşteptăm aici până se întoarce sau până ne dă un semn.

— Massa,'oh, ah! Auzim, massa? m-a întrebat Cesar.

— Ce să aud?

— Un animal am ţipat!

— Unde?

— La cotitură asta.

I-am privit întrebător pe Mark şi pe Bernard. Niciunul din ei nu auzise nimic şi, cu toate astea, era cu putinţă ca negrul să aibă dreptate.

Deodată a răsunat – şi de data aceasta l-am auzit cu toţii —; strigătul unui wipp-por-will, pasăre al cărei glas seamănă de minune cu un râs batjocoritor. Oricine altcineva ar fi fost sigur că era piuitul unei păsări, dar eu ştiam prea bine că era vorba despre o chemare venită din partea

apaşului. De altfel, îl mai auzisem pe Winnetou imitând această pasăre.

— Hm! Un wipp-por-will prin părţile astea! a exclamat Mark. Ciudat! Tare ciudat!

— Nu e o pasăre, e chiar Winnetou care ne cheamă, am spus eu. Iată-l colo la marginea pădurii.

Ne-am apropiat cu toţii de apaş. La picioarele lui zăcea un bărbat tânăr, legat cu propriul său brâu, care-l privea cu spaimă pe Winnetou, gemând.

— Laşule! i-a spus apaşul, depărtându-se apoi scârbit.

Ostaticul lui Winnetou era un alb. Când m-a văzut, faţa i s-a mai luminat puţin. Eram alb ca şi el, şi de aceea omul nutrea speranţa că nu i se va întâmpla nimic rău. Când s-a apropiat şi Mark, necunoscutul s-a liniştit şi mai mult.

— Un alb! a exclamat Sans-ear. De ce îl tratează fratele meu roşu ca pe un duşman?

— Ochi răi! a replicat Winnetou, tăios.

Am auzit în spatele meu un strigăt de surprindere. Când am întors capul, l-am zărit pe Marshal care-l privea pe ostatic cu ochi mari. în cele din urmă, Bernard a exclamat:

— Holfert! Pentru Dumnezeu, cum ai ajuns dumneata aici?

— Marshal! Domnul Marshal! a exclamat, la rândul său, ostaticul.

Acesta era, deci, Holfert, fostul angajat al bătrânului Marshal, complicele lui Morgan.

— Domnule Holfert, vă căutăm de multă vreme, i-am zis eu ostaticului. Vreţi să ne spuneţi şi nouă unde se află prietenul dumneavoastră Fred Morgan?

Omul s-a speriat şi m-a întrebat:

— Sunteţi detectiv, domnule?

— Veţi afla la timpul potrivit cine sunt şi cu ce mă ocup. Nu aş vrea să vă judec pentru că nu sunt în măsură să o fac şi fiindcă sunt convins de faptul că aţi fost doar complice la anumite fapte. Vă mai întreb încă o dată: unde este Morgan?

— Dezlegaţi-mă, domnule, şi vă voi spune tot.

— Nici nu poate fi vorba să vă dezleg. Cel mult am să mai slăbesc din strânsoarea brâului cu care sunteţi legat. Cesar, desfă puţin brâul!

Cesar s-a apropiat şi a mai slăbit puţin din strânsoarea brâului cu care era legat ostaticul.

— Şi tu, Cesar? a întrebat Holfert, uimit.

— Cesar şi el aici, da! Unde massa Bern este şi negru' Cesar este!

Acum ostaticul putea sta în şezut, şi mi-am continuat interogatoriul:

— Vă întreb din nou: unde este Morgan?

— La Rio Penasco.

— Câtă vreme v-aţi aflat în tovărăşia lui?

Holfert a tăcut, şi m-am văzut nevoit să scot revolverul şi să-1 îndrept asupra lui, zicând:

— Ia priviţi dumneavoastră arma asta, domnule Holfert. Ştiu exact cine sunteţi şi de aceea aş vrea să-mi povestiţi câte ceva despre moartea patronului dumneavoastră, precum şi despre dispariţia lucrurilor de valoare care i-au aparţinut. Dacă nu vorbiţi sau dacă minţiţi, o să primiţi un glonţ din partea mea. Se cuvine să ştiţi că în Vest ucigaşii sunt omorâţi pe loc. Nu se organizează procese lungi, ca în Est!

— Eu nu sunt ucigaş! a spus omul, rugător, privindu-mă cu spaimă.

— V-am spus deja că ştiu exact cine sunteţi. Mai rămâne să aflu dacă se cuvine să vă tratăm ca pe un om care-şi regretă faptele sau ca pe un ins care nu are nici un fel de regret. Vă întreb, deci, îl cunoaşteţi pe Morgan de multă vreme?

— îmi e rudă.

— A venit la dumneavoastră, în Louisville?

— Da.

— Spuneţi mai departe! Nu am poftă să pun întrebări, când puteţi să povestiţi totul şi fără ajutorul meu! Gândiţi-vă la revolver!

— Dacă domnul Marshal se îndepărtează, vă voi povesti totul!

Se cuvenea să-i îndeplinesc această dorinţă şi de aceea i-am spus:

— Am să vă fac pe plac!

I-am făcut un semn lui Bernard şi acesta s-a îndepărtat, dar nu după multă vreme s-a întors şi s-a ascuns în spatele unui copac din spatele lui Holfert.

— Spuneţi! l-am îndemnat eu pe ostatic.

— Fred Morgan m-a vizitat de mai multe ori şi m-a convins să joc cărţi cu el.

— Venea în locuinţa dumneavoastră?

— Da. Niciodată la prăvălie. La început am câştigat. Apoi am început să pierd. Am pierdut din ce în ce mai mult şi, în cele din urmă, îi datoram lui Fred câteva mii de dolari. Nu aveam cum să achit datoria. Fred m-a ameninţat că va declara şerifului cum că eu aş fi făcut escrocherii, folosindu-mă de semnătura domnului Marshal. Nu am avut încotro şi i-am spus unde este cheia de la magazin.

— Ştiaţi ce vrea să facă Morgan?

— Da. Urma să împărţim prada şi apoi să plecăm în Mexic.

— I-aţi spus că patronul dumneavoastră purta cheia asupra sa?

— Da, dar nu am crezut că o să-1 omoare pe patron. A spus că o să-1 lovească doar, urmând ca domnul Marshal să leşine. L-am pândit pe patron, şi Fred 1-a înjunghiat. Am descuiat apoi uşa locuinţei şi am lăsat trupul neînsufleţit în hol. Am împărţit pe loc tot ce am găsit acolo.

— Morgan a luat diamantele, iar dumneavoastră restul?

— Da. Pentru că sunt giuvaiergiu, nu mi-a fost greu să vând partea mea din pradă şi…

— Ah! Cred că am ghicit! Şi Fred Morgan v-a luat banii!

— Aşa e!

— Cum v-aţi putut închipui că un escroc poate fi cinstit faţă de dumneavoastră? Nu v-aţi gândit că s-ar putea să vă

atragă într-un loc pustiu pentru a vă prăda? Cum v-a luat banii?

— Ieri-seară, Morgan a rămas să facă de strajă. Eu dormeam adânc şi deodată am simţit ceva şi m-am trezit. Nemernicul îmi luase armele şi portofelul. Tocmai voia să mă înjunghie. De frică, am prins puteri. L-am doborât la pământ şi am fugit. A pornit numaidecât pe urmele mele, dar am izbutit să scap, fiindcă era întuneric. Am fugit toată noaptea, căci m-am gândit că în zori va porni pe urmele mele. M-am ascuns aici ca să dorm, dar nu am apucat să mă odihnesc, fiindcă am zărit o ceată de indieni. Apoi am zărit acest războinic şi m-am ascuns din nou. M-a găsit, deşi m-am ascuns cât am putut de bine!

Ostaticul era foarte agitat. Poate că tocmai de aceea a povestit totul. Din glasul lui nu răzbătea însă nici o urmă de regret.

Bernard s-a apropiat de noi, iar eu i-am spus:

— Ostaticul îţi aparţine. Ce crezi că ar trebui să facem cu el?

Marshal tăcea. în sufletul lui se dădea acum o luptă între milă şi dorinţa de răzbunare. în cele din urmă, Bernard i-a mai pus lui Holfert câteva întrebări şi a spus:

— Acest netrebnic este vinovat de moartea tatălui meu şi, după legile savanei, ar merita să moară, numai că eu sunt reclamantul, ca să zic aşa. Din această cauză nu pot fi tot eu cel care ar trebui să-1 judece.

— Nici nu trebuie să-1 judecaţi dumneavoastră, a spus Sans-ear. Şi noi mai suntem, de pildă, pe-aici. Eu sunt de părere că nemernicul ăsta trebuie să moară. Trebuie împuşcat! Toţi cei de teapa lui trebuie să piară!

— Şi eu cred că acest alb trebuie să moară, a spus Winnetou. O împuşcătură se aude până departe şi aici sunt copaci din belşug. Negrul poate să-1 spânzure. Ce spune fratele meu Old Shatterhand?

Aş fi vrut să spun că nu eram de acord ca Holfert să moară, dar nu am mai apucat s-o fac. Nu ştiu cum s-a

întâmplat, dar ostaticul s-a dezlegat. înainte de a putea să rostesc fie şi un singur cuvânt, giuvaiergiul a fugit. Am pornit numaidecât după el, dar nu am mai apucat decât să vedem cum nemernicul s-a aruncat în spinarea calului lui Bernard şi a pornit în goană spre Rio Pecos.

— Doamne! a exclamat Sans-ear. Uţte-1 cum pleacă fără să spună, de pildă, la revedere! Trebuie să pornim îndată după el!

Am sărit în spinarea calului meu şi am.pornit. Deodată, am auzit o împuşcătură. Apaşul îşi luase puşca împodobită cu ţinte de argint. Fugarul a lăsat să-i scape frâiele din mână şi a căzut în apele învolburate ale lui Rio Pecos, care l-au înghiţit numaidecât. Calul rămas fără călăreţ s-a învârtit pe loc şi a pornit spre noi, nechezând.

Winnetou şi-a încărcat liniştit arma, spunând:

— Duhul savanei este drept. Acest alb trebuia să moară. Este rău că a murit de glonţul apaşului, dar nu se cuvenea să ne scape, fiindcă ne-ar fi putut face rău. Marele Spirit a vrut ca el să moară.

După ce a rostit aceste cuvinte Winnetou a încălecat şi a pornit la drum, fără a ne privi. Am încălecat şi noi şi am pornit tăcuţi după el.

Urmele comanşilor se zăreau în continuare foarte limpede. Ştiam că porniseră pe cărarea războiului, pentru că aveau feţele vopsite. Probabil că aveau de făcut un drum lung, altfel ar fi fost mai atenţi. Winnetou ştia şi el aceste lucruri, dar era mult prea tăcut şi mă pregăteam să mă apropii de el, când am auzit una, două… trei împuşcături.

Winnetou şi-a strunit calul, iar noi i-am urmat exemplul. Apoi a dispărut printre copaci. S-a întors după puţină vreme şi ne-a chemat la el, făcându-ne un semn cu mâna.

— Războinici comanşi şi două feţe palide, a spus apaşul.

Cesar şi Hoblyn au rămas lângă cai, în timp ce Bernard, Mark şi cu mine l-am urmat pe Winnetou, care se strecura printre tufişuri precum un şarpe.

Valea lui Rio Pecos se lăţise, formând o căldare largă. Pe malul râului căpeteniile comanşe îşi înfipseseră lăncile în pământ, sprijinindu-şi scuturile de ele. Şefii de trib se aşezaseră pe pământ şi fumau pipa cu doi albi care le stăteau alături. Războinicii comanşi tocmai îşi dovedeau priceperea la mânuirea armelor şi la călărie. Nu puteam distinge feţele albilor şi de aceea am scos ocheanul şi am privit înaintea mea.

— Hopa! am exclamat eu. Ia uită-te, Mark, să vezi şi tu cine-i acolo, înaintea noastră!

I-am dat ocheanul micuţului vânător, şi acesta a exclamat la rândul său:

— La dracu'! Ăia sunt Fred şi Patrick Morgan! S-au întâlnit deja şi acum se află sub protecţia indienilor.

— Aşa e. Patrick avea un avans mic faţă de noi, iar Fred a venit aici pe urmele lui Holfert. Aşa se explică faptul că s-au întâlnit. După cum a spus Hoblyn, cei doi nu au de ce să le fie teamă de comanşi.

— Ce întorsătură ciudată au luat lucrurile!

— Ce vrei să spui?

— Cum o să punem noi mâna pe Fred şi Patrick Morgan, atâta vreme cât ei sunt oaspeţii indienilor?

— Trag nădejde că cei doi nu vor rămâne prea multă vreme în tovărăşia lor. Nu cred eu că vor să-i facă pe indieni părtaşi la bunurile pe care urmează să le dezgroape.

— Atunci poate că ar fi mai bine să rămânem aici şi să vedem ce se mai petrece.

— S-ar părea că ne aflăm în siguranţă. E puţin probabil ca vreunul dintre indieni să se întoarcă şi să o apuce încoace.

— Nu se poate întâmpla ca Morgan să treacă pe aici ca să îl caute pe Holfert? a întrebat Marshal.

— Fred Morgan va afla de la fiul său şi de la comanşi că Holfert nu se află prin părţile astea. Să nu uităm că nici Patrick, nici războinicii roşii nu l-au întâlnit pe Holfert. Aşa stând lucrurile, Fred Morgan nu-1 va căuta pe

Holfert,tocmai pe aici, am spus eu. Haideţi să ne ducem caii într-un loc sigur.

Am ascuns caii printre copaci. Când a zărit căldarea largă, Hoblyn mi-a spus, întinzând braţul:

— Uitaţi, acolo, în dreapta, este râpa în care ar trebui să ajungem.

— Acolo? Ce ghinion!

— De ce spui asta, Charley? m-a întrebat Mark.

— Pentru că nu putem ajunge acolo înaintea lui Fred şi Patrick Morgan. Poţi să-ţi închipui şi tu că cei doi nemernici vor porni imediat ce comanşii îşi vor vedea de drumul lor.

— Nu vă faceţi griji, domnule, mi-a spus Hoblyn. Există o scurtătură pe care nu o ştim decât căpitanul şi cu mine. Locotenentul o va apuca pe un drum mai lung. Trebuie să ajungă mai întâi la Rio Penasco.

— Atunci putem rămâne aici liniştiţi, pentru a vedea ce se mai întâmplă.

Războinicii comanşi se împărţiseră în două cete care păreau gata să lupte. Indienii dădeau dovadă de curaj şi îndemânare şi ar fi putut stârni cu siguranţă admiraţia oricărui european. Niciunul dintre caii comanşilor nu avea şa. Pe spinările armăsarilor erau puse pături, piei sau blănuri. De fiecare parte a păturii sau a blănii care acoperea spinarea patrupedului erau fixate curele solide, trecute peste grumazul animalului, astfel încât războinicul să poată aluneca într-o parte sau în alta în timp ce călăreşte, făcând din calul său un scut. Indianul capătă libertate de mişcare şi se poate apăra sau poate riposta. Uneori el nici nu mai pune pe spinarea armăsarului vreo pătură sau vreo blană, dacă izbuteşte să fixeze bine curelele de grumazul patrupedului. Războinicul roşu ştie foarte bine să se ţină pe cal, folosindu-se doar de picioarele sale încălţate în mocasini.

Eram cu totul absorbiţi de această „piesă de teatru” care se desfăşura înaintea ochilor noştri. O singură dată am

privit înapoi şi pot să spun că am fost inspirat, pentru că printre copaci veneau doi călăreţi.

M-am întors spre ceilalţi şi le-am şoptit:

— Fiţi atenţi, oameni buni, din spatele nostru vin doi călăreţi!

Şi-au întors cu toţii privirile.,

— Căpitanul şi Conchez! a exclamat Hoblyn, surprins.

— Da, e într-adevăr căpitanul cu un tovarăş al său! am spus eu. Repede! Ascundeţi-vă printre copaci şi ştergeţi urmele!

Bernard, Mark, Cesar şi Hoblyn s-au ascuns printre copaci. Eu am rămas împreună cu Winnetou în dosul unor tufişuri, de unde puteam vedea totul.

Căpitanul şi tovarăşul său s-au apropiat mult de noi. Deodată, războinicii comanşi au scos un înfiorător strigăt de luptă. Capul bandei de hoţi şi însoţitorul său s-au speriat şi şi-au strunit caii. Apoi aU descălecat şi s-au apropiat atât de mult de noi, încât ne-am văzut nevoiţi să ne alăturăm tovarăşilor noştri.

Chiar în spatele celor doi bandiţi se aflau doi arţari. Am izbutit să ajung lângă aceştia şi să ascult ce îşi spuneau pe şoptite cei doi răufăcători.

— Sunt comanşi, a zis căpitanul. Nu trebuie să ne temem de ei. Mai întâi ar trebui să aflăm cine sunt cei doi albi.

— Sunt prea departe! Nu le pot zări feţele! a replicat tovarăşul căpitanului.

— Poate că ne putem da seama după îmbrăcăminte despre cine este vorba. Hm! Pe ăla mai bătrân nu-1 ştiu, iar în faţa celuilalt stau căpeteniile şi nu-1 pot vedea bine.

— Căpitane, ia uită-te la armăsarul ăla roşcat, cu stea în frunte. Un cal cum rar îţi e dat să zăreşti în prerie. Ei, ce zici? Al cui e?

— La dracu'! Ăla-i calul locotenentului! a exclamat căpitanul, înciudat.

— Asta înseamnă că unul dintre cei doi albi e Patrick.

— Ai dreptate! Uite! Se apleacă înainte! Vezi pătura aia colorată pe care o poartă pe umeri? Cu siguranţă e Patrick! Daca aş şti ce am putea face!

— Hm! Dacă aş şti ce ai de gând să faci cu Patrick!

— Ei, da! Cred că a venit vremea să-ţi vorbesc deschis! Am îngropat undeva, prin părţile astea, tot ce a fost mai valoros din prada pe care-am adunat-o de-a lungul vremii. Am făcut asta pentru că printre noi se aflau şi oameni în care nu puteam avea încredere. în afară de mine, doar locotenentul mai cunoaşte locul în care este ascunsă partea din pradă despre care tocmai ţi-am vorbit. El a vrut să-şi întâlnească tatăl, dar nu 1-a chemat în tabăra noastră, ci aici, la Rio Pecos. Am devenit bănuitor pentru că, după ce a fost ultima dată în Estacado, nu a trecut prin tabăra noastră, ci a venit de-a dreptul aici. Sunt sigur că vrea să pună mâna pe lucrurile pe care le-am îngropat cândva. Patrick trebuie să se fi întâlnit întâmplător cu indienii. Nu ştiu dacă e mai bine să îl pedepsim chiar acum sau să-1 yirmărim şi să-1 prindem mai întâi asupra faptului.

— Cred că e mai bine să mai aşteptăm şi să-1 urmărim. Dacă am merge acum la el şi am vrea să-1 pedepsim, nu am putea dovedi că a vrut să facă ceva rău. Ne-ar spune că se află aici doar pentru că vrea să-şi întâlnească tatăl. Noi suntem doi. Ei sunt doi. Nu putem şti ce vor face indienii şi de partea cui vor fi.

Conchez voia cu orice preţ să-1 convingă pe căpitan că nu era bine să se apropie de indieni, pentru a sta de vorbă cu Fred şi Patrick Morgan, ţinând cu orice preţ să afle unde erau ascunse bunurile.

— Ai dreptate, a spus căpitanul. Indienii Racurroh se află acum pe cărarea războiului şi nu vor zăbovi mult aici. După ce vor pleca, Patrick va porni numaidecât la drum. Vom ajunge înaintea lui la locul în care e ascunsă comoara mea. Ştiu o scurtătură. Nu se va alege cu nimic, asta, desigur, dacă… dacă lucrurile îngropate mai sunt la locul lor.

— Mai sunt la locul lor. Cine să le fi luat?

— Sans-ear şi Old Shatterhand, care ne-au făcut o pagubă de toată frumuseţea.

— Sans-ear şi Old Shatterhand? Cum să fi aflat ei unde este comoara?

— Foarte uşor. L-am trimis pe Hoblyn pe urmele lui Patrick şi i-am spus unde sunt îngropate lucrurile. Hoblyn a dispărut fără urmă şi cred că a căzut în mâinile celor doi vânători şi le-a spus totul pentru a-şi salva viaţa.

— Hm! Atunci poate ar fi mai bine…

— Ei, poate ar fi mai bine…?

— Ar fi mai bine să mergem chiar acum la comanşi.

— Şi să le spunem taina noastră? Nu, nu! Asta nu! Mai avem vreme pentru a vedea ce se mai întâmplă. Văd că indienii scot la iveală merindele. Am putea mânca şi noi ceva! Adu carnea!

Conchez s-a ridicat şi s-a îndreptat spre calul său. M-am retras repede, pentru că m-ar fi putut zări.

Le-am spus tovarăşilor mei tot ce aflasem.

— N-au zis nimic, de pildă, despre bandiţii care-au apucat-o pe urmele celor trei negustori? m-a întrebat Mark. Unul dintre bandiţii ăia ar fi trebuit să se afle alături de Patrick.

— N-au vorbit despre negustori. Poate că Patrick şi-a ucis tovarăşul, pentru a nu împărţi cu el taina comorii căpitanului. Ce facem cu bandiţii ăştia doi?

— îi lăsăm în pace, dragă Charley.

Winnetou a dat nemulţumit din cap, spunând:

— Fraţii mei albi să se gândească puţin că şi-ar putea pierde scalpul.

— Cine să ne ia scalpul? a întrebat Mark.

— Războinicii Racurroh.

— Nu vor face asta. N-or să mai zăbovească mult aici, pentru că se află pe cărarea războiului.

— Fratele meu alb este un vânător cu minte multă şi un războinic viteaz, dar el nu cunoaşte obiceiurile comanşilor. înainte de a se strecura în satele apaşilor, ei vor merge în munţi, unde se găseşte mormântul căpeteniei lor Tshu-ga-

tshat1, aşa cum fac în fiecare an, din ziua în care acea căpetenie a fost ucisă de Winnetou.

Acum îmi era limpede de ce urmărea Winnetou tocmai această ceată de comanşi.

1 Fum întunecos (n.a.).

— Şi ce-i cu asta? Dacă războinicii comanşi vor, de pildă, să facă un asemenea drum, de ce să le mai pese de bandiţi sau de noi?

— Nici eu nu aş dori o vărsare de sânge, am replicat eu.

— Fraţii mei albi pot face ceea ce doresc, a spus apaşul. Ei cruţă duşmanul care pradă şi ucide. Pentru asta îşi vor pune ei înşişi viaţa în primejdie. Apaşul a vorbit. Howgh!

Îmi părea sincer rău că nu puteam fi de acord cu fratele meu de cruce, dar nu-mi făcea plăcere să omor nici măcar un ucigaş.

Eram adâncit în gânduri, când dinspre tabăra comanşilor s-au auzit strigăte din care puteam deduce cu uşurinţă că se întâmpla ceva neobişnuit. Căpitanul şi însoţitorul său au devenit şi ei atenţi. M-am strecurat până în apropierea taberei comanşilor, pentru a mă lămuri ce se întâmplase. Am văzut cum războinicii se grăbiseră să ajungă cu toţii la malul apei şi acum priveau cu atenţie un lucru anume. Apoi au încălecat cu toţii şi au pornit la drum.

M-am întors la tovarăşii mei, şi Bernard m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Au găsit ceva în râu. Poate fi vorba chiar despre trupul neînsufleţit al lui Holfert.

Winnetou m-a privit cu înţeles. Dacă războinicii comanşi văzuseră într-adevăr cadavrul lui Holfert, atunci puteau bănui că ne aflăm pe undeva prin apropiere.

— Crede fratele meu alb că apele lui Rio Pecos pot purta un trup atât de repede până aici? m-a întrebat apaşul.

— Cred că da. Apele râului sunt adânci aici. Malul este lin. Se poate ca trupul lui Holfert să fi fost purtat încoace.

Fără a spune un cuvânt, Winnetou a dispărut printre copaci. Voia să intre în apă, pentru a se convinge despre ce

era vorba. Winnetou era un înotător desăvârşit, dar ceea ce voia el să facă era foarte primejdios. Putea fi zărit de căpitan şi de Conchez sau era posibil ca războinicii comanşi să intre la bănuieli şi să se întoarcă aici, mergând pe malul râului. Dacă în cadrul războaielor desfăşurate în bătrâna Europă este deosebit de important să nu laşi necucerită nici o aşezare pe lângă care treci, în Vestul sălbatic este foarte important să ştii cine se află în spatele tău.

Pentru a înota o jumătate de milă, căci atât mersese apaşul pe jos, lui Winnetou i-ar fi trebuit douăzeci de minute, la care se mai adăugau zece minute pentru drumul pe uscat. Abia trecuse un sfert de ceas din momentul în care apaşul se depărtase, când căpitanul şi Conchez s-au ridicat de la locurile lor şi au pornit spre punctul în care se opriseră comanşii. Cei doi bandiţi voiau să vadă ce se afla în râu. Desigur că Winnetou îşi lăsase armele şi hainele pe mal şi trebuia neapărat să-i vin în ajutor, pentru că probabil nu avea asupra sa decât cuţitul. Mi-am luat carabina Henry şi le-am şoptit celorlalţi:

— Rămâneţi aici!

Am mers repede de-a lungul lizierei pădurii, încercând să găsesc locul în care fratele meu de cruce intrase în apă, când am auzit o împuşcătură. Căpitanul trăsese în apă, dar eram sigur că nu nimerise. Ştiam prea bine că Winnetou era neîntrecut atunci când era vorba să se scufunde şi să înoate pe sub apă. L-am zărit, într-adevăr, pe apaş ieşind din apă precum un peşte. Apoi Winnetou a sărit pe mal şi s-a năpustit asupra căpitanului. Conchez a dus puşca la ochi! Apaşul a făcut un salt fulgerător şi s-a aruncat asupra lui Conchez, îndreptând ţeava puştii mexicanului spre cer. Arma s-a descărcat în aer! Winnetou i-a smuls lui Conchez puşca din mână şi a apucat-o de ţeavă, pentru a-şi lovi duşmanul cu patul armei! Apoi, simţindu-1 pe căpitan în spatele lui, apaşul s-a ferit din nou! Deodată, s-a auzit un urlet înfiorător. Bănuiala mea se adeverea. Comanşii se întorseseră.

Winnetou i-a zărit pe comanşi, i-a smuls căpitanului puşca din mână, a aruncat-o în apă şi a luat-o în susul apei ca o panteră hăituită. Ştiam cum alerga apaşul. El mă învăţase să alerg astfel, în salturi lungi, lăsându-mi greutatea corpului asupra unui singur picior, pentru ca după o vreme să folosesc celălalt picior ca trambulină şi ca punct de sprijin pentru întregul corp. Peste mai puţin de zece minute Winnetou îşi luase hainele şi alerga acum de-a lungul lizierei pădurii, pentru ca abia după o vreme să se întoarcă în ascunzătoarea noastră.

Am alergat cât am putut de repede la tovarăşii mei şi le-am spus:

— Haideţi! Trebuie să plecăm de aici cât mai repede!

— Pe Dumnezeul meu! a exclamat Sans-ear. încotro să o luăm? Uite-acolo, vin comanşii. Cei doi albi se află în tovărăşia lor!

— Tocmai ăsta e norocul nostru. Or să treacă pe lângă noi şi or să pornească pe urmele lui Winnetou. Aduceţi iute caii la liziera pădurii. De îndată ce indienii au trecut, o veţi lua în josul râului şi veţi merge chiar de-a lungul urmelor lăsate de comanşi. Eu rămân aici ca să vă asigur retragerea şi să-1 aştept pe apaş.

— Vrei să rămâi singur aici? a întrebat Mark.

— Da, i-am răspuns eu, privindu-1 pe furiş pe Hoblyn, în care nu se cuvenea să avem încredere. Ceilalţi nu se descurcă singuri şi de aceea vreau să-i las în grija ta.

— Bine, haidem! Indienii tocmai au trecut pe lângă noi!

Comanşii nu-i puteau zări pe tovarăşii mei, fiindcă pădurea făcea un cot. Am şters urmele lăsate de Mark, Bernard, Cesar şi Hoblyn cât de bine am putut şi, deodată, am auzit un foşnet. Winnetou a apărut în faţa mea, exclamând:

— Uff! Comanşii se află pe urmele apaşului. Unde sunt tovarăşii fratelui meu alb?

— Au plecat.

— Gândul fratelui meu este înţelept. Haide! Tovarăşii lui Old Shatterhand nu trebuie să ne aştepte prea mult.

Winnetou s-a îmbrăcat repede cu hainele pe care le purtase până atunci în mână. Apoi şi-a luat armăsarul şi am ieşit împreună din pădure. Am privit în josul văii şi m-am convins că, cel puţin deocamdată, ne aflam în siguranţă. De aceea l-am întrebat pe fratele meu de cruce:

— Ce a găsit Winnetou în râtţ?>

— Cadavrul feţei palide. Astăzi Winnetou s-a purtat ca un copil fără minte. El va suferi singur de pe urma faptelor sale, iar fraţii lui albi îl vor ierta.

Aceste cuvinte mândrul apaş nu ifii le-ar fi spus decât mie. Nu am apucat să-i răspund nimic, fiindcă a încălecat şi a pornit ca o furtună, astfel încât m-am văzut nevoit să-1 urmez în mare grabă.

ŢINUTURILE ÎNTUNECATE ŞI SÂNGEROASE.

L-am ajuns din urmă pe tovarăşii mei şi am învelit copitele cailor în fâşii din păturile pe care le luasem de la „lemnari". Am intrat apoi într-o râpă. Winnetou mergea pe jos în spatele nostru pentru a şterge urmele lăsate de noi.

După ce drumul nostru a făcut un cot, ne-am oprit cu toţii.

— Ia calul meu de dârlogi, Bernard, şi ai grijă de el până vă voi ajunge din urmă! l-am rugat eu pe Marshal.

— Ce vrei să faci, Charley? m-a întrebat Mark.

— Vreau să rămân o vreme aici, pentru a afla ce au de gând comanşii.

— Prea bine! Aşa vom şti sigur dacă au pornit sau nu după noi.

Tovarăşii mei au plecat, iar eu m-am ascuns în tufişuri. Nu a trebuit să aştept prea mult până am auzit tropot de cai. Comanşii se apropiau, dar nu erau toţi, ci doar jumătate din războinicii care se opriseră pe malul lui Rio Pecos. Oare unde erau ceilalţi? I-am zărit şi pe Fred şi Patrick Morgan. Căpitanul şi Conchez nu erau nicăieri. Indienii se apropiau încet, cu ochii aţintiţi în pământ. în locul în care ne-am oprit să înfăşurăm copitele cailor, s-au oprit şi comanşii. Căpetenia, căci numai o căpetenie se afla în fruntea războinicilor, s-a aplecat şi a ridicat de la pământ un obiect

pe care nu l-am putut distinge. Apoi şeful le-a arătat şi celorlalţi lucrul pe care-1 găsise şi s-au aşezat cu toţii la sfat. După aceea, cei doi albi şi căpetenia s-au despărţit de ceilalţi pentru a intra în râpă pe jos.

Cei trei s-au apropiat de mine. Trebuie să recunosc faptul că începusem să mă tem pentru soarta mea. Spre norocul meu şi al nostru, al tuturora, cei trei nu au observat vreo urmă. Când căpetenia şi cei doi albi au trecut pe lângă mine, am văzut ce găsise şeful de trib pe jos. Era un fir gros de lână pe care unul dintre noi îl aruncase. Au pătruns şi mai mult în râpă şi, în cele din urmă, s-au întors, convinşi fiind că pe acolo nu trecuse nimeni.

— Aici nu a fost nimeni, l-am auzit spunând pe Fred Morgan. Urmele lăsate de copitele cailor erau poate chiar ale armăsarilor noştri.

— Dar cine era indianul şi cine erau cei doi albi pe care nu i-am găsit încă? a întrebat Patrick.

— O să aflăm noi şi asta cât de curând. N-au cum să ne scape. Indianul era gol-puşcă şi nu mi-am putut da seama din ce trib face parte. Oricum, ne-a făcut un serviciu dacă zici că mortul era acel Holfert despre care mi-ai povestit.

— El a fost cu siguranţă, dar mă întreb cum de a ajuns indianul ăla tocmai în locul în care am poposit noi. Oare era deja acolo sau a venit mai târziu? Cred…

Mai mult nu am putut auzi, pentru că cei trei s-au depărtat de mine. Din cele auzite, ajunsesem la concluzia că ne găseam în siguranţă. Ştiam acum şi că şeful bandei de răufăcători şi însoţitorul său crezuseră că este mai bine să nu aibă de-a face cu războinicii comanşi. Acest lucru se întâmplase doar pentru că cei doi bandiţi voiau să-1 prindă pe Patrick în momentul în care ar fi dezgropat comoara căpitanului. Mă întrebam doar câtă vreme vor izbuti să se ascundă căpitanul şi Conchez de ochii ageri ai comanşilor.

Căpetenia şi cei doi albi au încălecat. Şeful de trib a dat o poruncă scurtă şi au dispărut cu toţii printre copaci.

M-am grăbit să-i ajung din urmă pe tovarăşii mei, care înaintaseră destul de mult.

Când i-am ajuns, Winnetou m-a privit întrebător, şi le-am povestit tuturor ce izbutisem să aflu.

— Buun! a exclamat Mark, mulţumit. Asta înseamnă că am izbutit să-i ducem de nas!

— Războinicii comanşi au ochii deschişi, dar nu zăresc urmele duşmanilor. Ei au urechi, dar ele sunt înfundate, căci nu aud paşii duşmanilor! a spus Winnetou. Fraţii mei albi să-şi descalţe armăsarii.

Ne-am continuat drumul, un drum plin de piedici, pentru că am fost nevoiţi să mergem pe cărări strâmte, săpate în piatră. Copaci doborâţi de furtună sau de bătrâneţe zăceau ici-colo, de-a lungul anevoiosului nostru drum. Pe înserat am ajuns pe creasta munţilor care se întind în linie dreaptă de la nord la sud. Ne-am căutat apoi un loc potrivit spre a poposi peste noapte. Nu s-a întâmplat nimic în timpul nopţii. în zori am mers puţin înapoi pe drumul pe care venisem şi m-am convins astfel că nu fusesem urmăriţi.

Am pornit cu toţii la drum şi am trecut printr-o regiune ce semăna foarte mult cu cele pe care le mai întâlnisem în Colorado. Pădurea dispărea încet-încet, făcând loc pământului arid. Dacă priveam în depărtare, zăream câte o dungă albă, care se dovedea a fi albia seacă a vreunui râu. Se putea observa că, atunci când ploua, albiile erau pline cu apă, pentru că se puteau vedea semne care arătau exact până unde ajungea apa. Acest albii seci puteau servi foarte bine drept străzi. Drumeţul are avantajul că nu poate fi observat decât de foarte aproape, dar are şi dezavantajul că nu-şi zăreşte duşmanul decât atunci când acesta se află lângă el.

Am coborât încet-încet de pe înălţimi şi am întâlnit în calea noastră mai mulţi afluenţi ai lui Rio Pecos. Printre aceşti afluenţi se găsea şi Rio Penasco. în cursul după-amiezii am ajuns în valea lui Rio Penasco. Această vale avea o lungime de câteva mile, şi era destul de largă. înconjurată de

înălţimi împădurite, valea era împodobită cu minunatul verde-crud al vegetaţiei de pe malul râului.

Din păcate, nu puteam lăsa caii să pască chiar pe mal, pentru că prezenţa lor acolo ne-ar fi trădat cu siguranţă.

— Aceasta e valea în care trebuie să ajungem? l-am întrebat pe Hoblyn, gândindu-mă că s-ar putea înşela.

— Sunt sigur că asta-i valea, domnule! mi-a răspuns Hoblyn. Sus, la umbra unUi stejar bătrân, am poposit împreună cu domnul căpitan.

— Bine! Atunci cred că ar fi bine să ne continuăm drumul, să ieşim din vale şi să lăsăm caii la loc sigur, păziţi de unul dintre noi. După aceea ne-am putea întoarce aici şi am vedea ce este de făcut.

— Foarte bine! a spus Mark. Dar nu se poate întâmpla să avem nevoie de caii noştri pe neaşteptate? Nu vreau ca Tony să stea aşa departe de mine!

— Bine, am replicat eu. Atunci vom căuta pentru cai o ascunzătoare în pădure. Eu voi porni împreună cu Cesar pe partea asta, iar Winnetou o va lua pe partea cealaltă. Voi rămâneţi aici.

Am luat-o prin pădure împreună cu negrul. Drumul era greu, plin de stânci şi de copaci doborâţi la pământ. Ar fi fost destul de greu să ducem caii pe drumul abrupt pe care o apucasem. Am continuat să mergem înainte. Deodată, Cesar a început să strige:

— Massa, oh, oh, massa, venit! Venit aici repede!

Am văzut că negrul s-a urcat repede într-un fag şi l-am întrebat:

— Ce e, Cesar? Ce s-a întâmplat?

— Massa venit repede şi ajutat la biet Cesar sau nu! Mai bine massa plecat şi adus oameni mult, mult pentru omorât la monstru!

Nu a fost nevoie să-1' mai întreb despre ce monstru era vorba, pentru că l-am zărit prin frunziş. Era un grizzly, un urs cenuşiu.

Mi-a fost dat să aud urletul leului, urlet pe care arabul îl numeşte rad, adică tunet. Am auzit şi urletul tigrului de Bengal şi inima mi-a bătut cu putere, mai-mai să-mi sară din piept, deşi mâna nu avea voie să-mi tremure. Nimic nu se compară însă cu mormăitul răguşit şi gros al ursului cenuşiu. Când auzi acel mormăit te trec fiori şi dinţii încep să-ţi clănţănească, oricât de curajos ai fi.

Mă aflam la opt paşi de urs. Acesta s-a ridicat în două labe şi a cfiscat botul imens. Unul dintre noi trebuia să moară. Am dus la ochi doborâtorul de urşi. I-am tras un glonţ în cap şi un al doilea în inimă. Apoi am lăsat deoparte puşca şi am scos cuţitul. Ursul continua să se apropie, ca şi când nu l-aş fi nimerit. Mai avea cinci paşi şi ajungea lângă mine… patru… trei! Deodată, fiara s-a oprit pe loc, a scos un urlet cumplit şi s-a prăbuşit la pământ. Trei paşi dacă ar mai fi făcut, aş fi fost pierdut cu siguranţă.

— Oh, ah, bun, frumos! a exclamat Cesar. Urs chiar mort de tot este, massa?

— Da, e mort. Coboară din copac!

— Sigur urs mort este, massa? Mort de tot este? Nu mâncat la biet Cesar?

— E mort de-a binelea!

Cesar a coborât din copac la fel de iute precum s-a urcat în el. Apoi s-a apropiat cu pas şovăielnic. M-am aplecat asupra ursului şi i-am înfipt cuţitul de mai multe ori în inimă.

— Oh, oh, mare urs este! Mult mare! Mai mare este decât Cesar! Cesar poate mănâncă urs?

— Da, bineînţeles. Labele de urs şi muşchiul sunt o minune!

— Oh, massa, dat şi la Cesar labe şi muşchiul? Şi la Cesar place minune!

— O să-ţi primeşti partea ca oricare dintre noi. Acum aşteaptă-mă aici.

— Cesar aşteptat aici? Oh, dacă urs căpătat iar viaţă?

— Atunci o să te caţeri iar în copac.

— Dacă massa plecat şi lăsat aici Cesar, atunci Cesar sare chiar acum la copac.

Trecuse doar o clipă de când m-am depărtat, şi negrul se suise deja pe o creangă. Bunul Cesar se temea într-adevăr de urs! Era în stare să înfrunte orice om, dar un grizzly nu mai văzuse niciodată şi se temea de el, chiar dacă animalul era mort. Am examinat atent împrejurimile. Voiam să ştiu dacă ursul răpus fusese singur, sau dacă mai erau şi alţii prin împrejurimi. După ce m-am convins că nu mai erau şi alţii, m-am liniştit. Nu am rămas pentru multă vreme singur. Tovarăşii mei auziseră împuşcăturile şi veniseră în grabă pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Toţi au spus că era unul dintre cei mai mari urşi din câţi văzuseră. Winnetou m-a ajutat să-1 jupoi şi să-1 tranşez, punând deoparte cele mai gustoase bucăţi din carnea animalului. Urechile şi ghearele animalului îmi reveneau mie ca trofeu. Cea mai mare parte din carnea ursului a fost acoperită cu crengi şi bolovani, astfel încât ulii să nu se poată înfrupta din ea. Pentru că nu se întunecase, am putut îndrăzni să aprindem un foc la care să prăjim labele ursului.

După ce am mâncat pe săturate, ne-am învelit în pături şi ne-am culcat. Am pus un om de strajă la intrarea în vale. Venise rândul lui Mark să stea de pază, dar abia îşi luase postul în primire, când s-a întors şi ne-a spus:

— Vin!

— Cine? l-am întrebat eu.

— Asta nu ştiu, de pildă, pentru că sunt departe.

— Câţi sunt?

— Doi oameni călare.

— Ia să vedem!

L-am însoţit pe Mark şi, folosindu-mă de ochean, am putut vedea că era vorba despre Fred şi Patrick Morgan. Peste un sfert de ceas, cei doi aveau să intre în vale. Noi eram cinci, fără a-1 mai socoti şi pe Hoblyn, aşa că nu aveam de ce ne teme.

Voiam să ne întoarcem la tovarăşii noştri, când am auzit un trosnet.

Ne-am oprit locului şi am ascultat cu atenţie. Ne-am dat seama că era vorba despre două fiinţe care veneau de sus, dinspre creasta muntelui.

— Dumnezeule, Charley! Ce-o fi asta?

— O să aflăm numaidecât.

Ne-am ascuns în dosul unor tufişuri şi, în scurtă vreme, am văzut că nu era vorba despre două animale sălbatice, ci despre doi bărbaţi: căpitanul şi Conchez! Caii acestora arătau a fi foarte osteniţi. Nici călăreţii nu arătau tocmai bine.

Şeful bandei de răufăcători şi tovarăşul său s-au oprit destul de aproape de ascunzătoarea noastră.

— în sfârşit! a exclamat căpitanul, răsuflând uşurat. Am călărit cum n-aş mai vrea să călăresc prea curând, dar am sosit la vreme. Nu a fost încă nimeni aici!

— După ce recunoşti asta, căpitane? a întrebat Conchez.

— Nimeni nu s-a atins de ascunzătoarea mea! Am ajuns aici înaintea lui Patrick şi Fred Morgan. Cum să cunoască ei scurtătura pe care-am venit noi?

— Ai dreptate, dar la Old Shatterhand şi Sans-ear nu te mai gândeşti?

— Nu, pentru că au pornit pe urmele lui Patrick şi nu se poate să nu fi dat nas în nas cu războinicii comanşi.

— Dar cine-o fi fost indianul ăla care înota gol puşcă în râu şi al cui o fi fost cadavrul ce plutea pe apă?

— Asta nu ne priveşte. Oricum, nu are cine să ne stânjenească. Oricine ne-ar urmări i-ar întâlni în calea sa pe comanşi.

— Crezi cu adevărat că indienii sunt undeva în urma noastră?

— Sunt cât se poate de sigur de asta. Dacă indianul care înota în râu era vreun duşman de-al lor, atunci comanşii l-au ucis cu siguranţă, dar nu prea cred eu să fi fost vreun apaş,

pentru că un apaş nu ar îndrăzni să umble prin părţile astea.

— Şi dacă indienii ne vor găsi aici?

— Nu avem de ce ne teme. Suntem prietenii lor doar. Cel mult se vor mira că nu ne-am alăturat cetei lor. O să le spun eu cum stau lucrurile. O să le povestesc despre locotenentul meu şi… La dracu'! Sunt gata să mă las spânzurat dacă ăla care vine încoace nu e chiar Patrick!

— El e! El şi taică-său!

— E cum nu se poate mai bine! îl prindem şi îi arătăm ce înseamnă să-ţi tragi pe sfoară căpitanul şi tovarăşii!

— Sunt numai ei doi! Asta înseamnă că războinicii comanşi se află, într-adevăr, undeva în urma noastră! Dar, căpitane, vrei să scoţi comoara la lumină chiar azi, de faţă cu mine?

— Da!

— Şi cui îi va aparţine comoara?

— Nouă!

— Cum adică „nouă”? Ce vrei să spui cu asta? Se va împărţi totul între noi toţi sau numai între noi doi?

— Tu cum ai vrea?

— E mai uşor de gândit decât de spus ceea ce aş vrea eu, dar cunoscând cum arată acum ascunzătoarea noastră, cred că ar fi mai bine să nu ne mai întoarcem acolo. Dacă te-ai chinuit ani la rând, este bine să te mai bucuri şi de linişte. Cred că aici, în adăpostul ăsta, ai tot ce-ţi trebuie pentru un trai liniştit. Aş zice chiar că ai atât de mult, încât poate-mi pică şi mie ceva.

— Vorbeşti ca din carte şi tot ce spui este adevărat, numai că acum nu avem timp de vorbe. Trebuie să le venim de hac acestor doi netrebnici. Hai să mai urcăm puţin. Ştiu eu un loc foarte bun pentru noi. Comoara pe care vor să pună mâna nemernicii ăştia doi e şi ea pe-aproape.

Oare se referea căpitanul tocmai la locul în care poposisem noi? Au pornit-o, ducându-şi caii de dârlogi, iar noi i-am urmat. Erau atât de siguri pe ei, încât nu au văzut nici măcar urmele pe care le lăsasem.

Tovarăşii noştri şi-au dat seama că se apropia cineva străin şi s-au ridicat în picioare. Nu am să uit niciodată expresia de pe feţele celor doi bandiţi când l-au recunoscut pe indianul care înotase în Rio Pecos. FOarte surprinşi au fost şi la vederea lui Hoblyn.

După ce a rămas o clipă mut de uimire, Conchez a exclamat:

— Hoblyn!

— Hoblyn? a întrebat căpitanul, uluit. Hoblyn! Da, e Hoblyn! Ascultă, Hoblyn, ce cauţi tu în Sierra Blanca şi cine sunt aceşti domni care se află în tovărăşia ta?

L-am bătut pe umăr şi i-am spus şefului bandei de răufăcători:

— Sunt numai cunoştinţe vechi, dragă domnule căpitan. Faceţi-vă comod, aşezaţi-vă!

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnule? m-a întrebat căpitanul.

— Mai întâi am să vi-i prezint pe tovarăşii mei şi apoi o să vă spun şi cine sunt eu. Iată, aici se află domnul Marshal din Louisville, care ar vrea neapărat să schimbe o vorbă cu Fred şi Patrick Morgan, adică chiar cu domnii care au vrut să vă fure preţioasa comoară. Acest războinic indian este Winnetou. Nu mă îndoiesc de faptul că aţi mai auzit acest nume, aşa că nu voi mai lungi vorba. Acest vânător care se află alături de mine este Sans-ear, iar mie mi se spune Old Shatterhand.

Căpitanul era uluit şi speriat în acelaşi timp. După ce a tăcut năucit, a izbutit să îngaime:

— Nu… nu se… poa… poate!

— Ba se poate! am replicat eu. Repet: faceţi-vă comod, aşezaţi-vă! Puteţi să staţi la fel de liniştit ca mine când m-am aflat în ascunzătoarea dumneavoastră şi am auzit tot ce aţi vorbit. Am îndrăznit să vă iau şi unul din pistoale, asta aşa, ca amintire. V-am auzit şi când aţi vorbit cu domnul Conchez. Cesar, fii bun şi ia-le armele acestor doi domni! După aceea, leagă-i!

— Domnule!… a izbucnit căpitanul.

— Nu vă mai osteniţi să vorbiţi în zadar, l-am întrerupt eu. Vorbim cu dumneavoastră aşa cum se cuvine să le vorbeşti unor „ulii” ai deşertului. Vă spun doar atât: înainte ca Fred şi Patrick Morgan să ajungă-n vale, dumneavoastră, domnilor, veţi fi legaţi şi veţi avea fiecare câte un căluş în gură sau… veţi fi morţi!

Cei doi bandiţi erau de-a dreptul uimiţi. Nu se aşteptaseră la o surpriză atât de neplăcută.

— Ia spuneţi-mi, domnule căpitan, m-am adresat eu banditului, unde este nepreţuita dumneavoastră comoară pe care vor să pună mâna Fred şi Patrick Morgan?

— Lucrurile pe care le-am ascuns eu nu vă aparţin! a replicat căpitanul.

— Nu o să vă silesc să-mi răspundeţi. Se prea poate ca mult râvnita dumneavoastră comoară să ajungă tot în mâinile noastre. La o întrebare tot aş vrea să-mi răspundeţi: ce s-a întâmplat cu negustorii pe care urma să-i jefuiască Patrick şi ce s-a ales de oamenii care l-au însoţit pe locotenentul dumneavoastră?

— Negustori? Ce negustori? Nu cunosc nimic!

— Acum ştiu ce s-a întâmplat cu negustorii. Şi oamenii lui Patrick?

— Doi s-au întors în ascunzătoare, iar pe cel de-al treilea 1-a omorât locotenentul. I-am găsit cadavrul.

— M-am gândit eu! Şi acum vă rog să aveţi amabilitatea şi să vă umpleţi gura cu câte un căluş. Nu aş vrea să strigaţi cumva şi să ne trădaţi prezenţa.

Când Fred Morgan şi fiul său au intrat în vale, căpitanul şi Conchez erau legaţi fedeleş şi fiecare dintre ei avea câte-un căluş în gură. Patrick Morgan înainta în galop. Tatăl lui era la fel de grăbit. Era limpede că nu voiau să piardă prea mult timp. Patrick s-a apropiat de o tufă de mure, aflată la douăzeci de paşi de locul în care poposisem.

— Aici e, tată! a spus Patrick.

— Aici? a întrebat Fred Morgan. Un loc minunat! Un loc în care nimeni nu ar căuta lucruri de preţ.

— Hai să ne grăbim! a replicat Patrick. Nu ştim cine erau cei doi albi pe care i-am văzut şi nu ştim dacă i-au prins comanşii.

Cei doi şi-au priponit caii, au lăsat armele deoparte şi au început să sape.

— Aici! a exclamat Patrick, dând la iveală un pachet, învelit cu grijă în piei de bizon.

— Asta-i tot? a întrebat Fred.

— Da, dar suntem bogaţi! Bogaţi! Avem aici bani, obligaţiuni şi altele. Să astupăm groapa şi să plecăm!

— Poate mai rămâneţi! a exclamat Mark, în timp ce eu m-am postat în spatele celor doi nemernici, astfel încât să nu poată ajunge la arme.

La început, Fred şi Patrick Morgan au fost uimiţi, dar şi-au revenit repede şi au încercat să pună mâna pe arme.

— Rămâneţi pe loc! le-am strigat. Un singur pas şi sunteţi morţi!

— Cine sunteţi dumneavoastră? m-a întrebat Fred Morgan.

— Puneţi-i această întrebare fiului dumneavoastră, adică aşa-numitului domn Mercroft.

— Cine vă dă dreptul să ne ameninţaţi cu arma? a întrebat mai departe bătrânul Morgan.

— Noi ne-am luat acest drept, aşa cum dumneavoastră v-aţi luat dreptul să-1 prădaţi şi să-1 ucideţi pe domnul Marshal din Louisville. Pe vremuri, aţi dat foc fermei unui anume Mark lorrocks şi i-aţi ucis familia. Acest Mark Jorrocks se află acum aici. Faceţi-mi plăcerea şi culcaţi-vă la pământ!

— Nu vă vom da ascultare!

— O veţi face atunci când vă voi spune numele noastre. Acesta este Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, dumnealui este Sans-ear, pe numele său adevărat Mark Jorrocks, iar despre mine vă va fi povestit deja fiul

dumneavoastră. Dacă nu sunteţi la pământ până ce număr la trei, veţi fi morţi. Unu… doi…

Cei doi netrebnici s-au întins la pământ, scrâşnind din dinţi.

— Cesar, leagă-i! i-am spus negrului.

— Cesar legat frumos şi strâns, massa!

Bernard rămăsese să-i păzească pe ceilalţi ostatici. Acum, că Cesar a rămas de strajă, Bernard s-a apropiat şi el. Când 1-a zărit, Fred Morgan a făcut ochii mari şi a exclamat:

— Marshal!

Bernard i-a aruncat doar o privire, dar nu a spus nimic. Ochii lui exprimau foarte limpede ce gândea, aşa că vorbele ar fi fost de prisos. Omul voia să se facă dreptate.

— Cesar, adu-i şi pe ceilalţi încoace! a spus Mark. Nu avem, de pildă, de ce să stăm prea mult pe-aici. O să-i judecăm pe aceşti oameni.

Negrul i-a adus pe Conchez şi pe căpitan. Şi Hoblyn s-a apropiat. Acesta din urmă se purtase bine pentru un „lemnar” şi de aceea l-am lăsat liber.

— Cine va vorbi? a întrebat Bernard.

— Charley, vorbeşte tu! a spus Mark.

— Nu, nu voi vorbi eu. Toţi suntem parte la această judecată. Toţi, în afară de Winnetou. El este marea căpetenie. El va vorbi.

Cu toţii s-au declarat de acord cu propunerea mea. Apaşul a înclinat capul în semn de mulţumire şi a spus:

— Căpetenia apaşilor aude glasul Duhului savanei. El va fi pentru feţele palide un judecător drept. Fraţii mei să-şi ia armele. Numai războinicii au dreptul a judeca nişte ostatici.

Aşa era obiceiul indienilor, şi noi am urmat îndemnul lui Winnetou.

— Care este numele acestei feţe palide? a întrebat apaşul.

— Hoblyn, a răspuns Mark.

— Ce a făcut el?

— A fost într-o bandă de răufăcători.

— Fraţii mei l-au văzut omorând pe unul dintre tovarăşii lor?

— Nu.

— A spus el că este ucigaş?

— Nu.

— Pe cine a ajutat el, pe răufăcători sau pe fraţii mei?

— Pe noi.

— Atunci se cuvine ca fraţii mei să vorbească cu sufletul, şi nu cu arma. Winnetou vrea ca acest om al cărui nume este Hoblyn să fie din nou liber, dar să nu mai fie niciodată răufăcător.

Am fost cu toţii de acord cu hotărârea lui Winnetou, iar eu am luat cuţitul şi puşca lui Fred Morgan, i le-am dat lui Hoblyn şi i-am spus:

— Luaţi aceste arme! Sunteţi liber şi aveţi dreptul să purtaţi din nou arme.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus Hoblyn, bucuros că era liber. Nu o să regretaţi că mi-aţi redat libertatea.

Se vedea că omul era sincer.

— Cine este această faţă palidă? a întrebat din nou Winnetou.

— Şeful bandiţilor.

— Este destul! Să moară! Fraţii mei gândesc altfel?

Niciunul dintre noi nu a răspuns, aceasta însemnând că eram cu toţii de acord cu hotărârea apaşului.

— Cum se numeşte acest om? a întrebat iar apaşul.

— Conchez.

— Acesta este un nume pe care oamenii din sud şi-1 iau atunci când vor să-şi ascundă numele adevărat. Ce a fost el?

— Lemnar”.

— Ce a căutat el aici? A vrut să-şi înşele tovarăşul. A vrut să-i fure comoara. Are două suflete şi două limbi. Conchez trebuie să moară!

Nimeni nu a scos un cuvânt, şi astfel soarta lui Conchez era pecetluită.

— Conchez nu va muri de mâna unui războinic curajos, ci va muri de mâna unui om care este judecat de noi acum, a continuat apaşul. Cum se numeşte acest alb?

— Patrick Morgan, a spus Mark.

— Dezlegaţi-1. El îi va arunca în apă pe „lemnari”. Ei nu vor muri răpuşi de vreo armă, ci îşi vor găsi sfârşitul înecaţi.

Cesar 1-a dezlegat pe Patrick şi, sub ameninţarea puştilor noastre, acesta a dus la îndeplinire sentinţa lui Winnetou, cu o seninătate de care numai un om păcătos poate da dovadă. Bandiţii erau atât de strâns legaţi, încât nu puteau face nici o mişcare. Mi-am întors privirile. Nu puteam asista la moartea chinuitoare a celor doi răufăcători, chiar dacă aceştia îşi meritau din plin soarta. Patrick a fost legat din nou. Tânărul Morgan ştia că era pierdut şi nici nu încerca să se opună în vreun fel.

— Cine sunt aceste două feţe palide? a întrebat Winnetou, arătându-i cu mâna pe Fred şi Patrick Morgan.

— Sunt tată şi fiu, a răspuns Sans-ear.

— De ce se fac ei vinovaţi?

— Mi-au omorât soţia şi copilul, a spus Mark.

— Fred Morgan 1-a ucis şi 1-a prădat pe tatăl meu, a spus Bernard.

— Fred Morgan se face vinovat de atac asupra unui tren şi de moartea unui muncitor de la calea ferată, am spus eu. Fred Morgan a încercat să mă ucidă. El a vrut să te omoare şi pe tine. Aceste acuzaţii sunt suficiente!

— Fratele meu are dreptate, a spus Winnetou. Este destul! Ei vor muri. Omul cel negru poate să-i ucidă!

— Staţi puţin! a strigat Sans-ear. Aşa ceva nu se poate întâmpla! Eu îi urmăresc de mulţi ani. Nici nu se poate descrie cât am suferit eu din cauza faptelor lor. Sunt ai mei şi numai ai mei! Voi mai face două crestături pe patul puştii! După ce am să-i omor pe aceşti doi nemernici, pot să spun că Sans-ear şi bătrâna Tony vor trăi, în sfârşit, liniştiţi! Se vor retrage şi vor muri undeva, iar mormântul lor va fi în

vârful muntelui sau pe nesfârşita întindere a preriei, unde îşi dorm somnul de veci atâţia vânători!

M-am apropiat de plăpândul vânător şi i-am şoptit, astfel încât să nu mă audă decât el:

— Dragă Mark, nu merită să-ţi pătezi mâinile cu sângele acestor doi răufăcători. Nu poţi să împuşti doi oameni lipsiţi de apărare. Eşti creştin şi ai face un păcat. Lasă-1 pe Cesar să-i omoare. Negrul nu face decât să se supună unei porunci!

Mark a privit în pământ şi nu a scos o vorbă. Pentru a-i dat timp să se gândească, m-am apropiat împreună cu Bernard de calul lui Fred Morgan. Am găsit în coburi nişte perle, despre care tânărul giuvaiergiu mi-a spus că erau ale sale. Apoi l-am percheziţionat pe bandit şi am descoperit un pacheţel învelit în piele de cerb, cusut pe interiorul hainei sale. Acest pacheţel cuprindea bancnote mari. Aceasta era, probabil, partea din pradă care ar fi trebuit să-i revină lui Holfert.

Deodată, am auzit un fornăit speriat şi mi s-a părut că vine chiar de la armăsarul meu. M-am apropiat de cal, pentru a vedea ce se petrece. într-adevăr, armăsarul era neliniştit şi încerca să se elibereze din curelele cu care era priponit. Ori era un animal sălbatic prin apropiere, ori veniseră nişte indieni. Am scos un strigăt, dar acesta s-a pierdut cu totul, fiind acoperit de un urlet înspăimântător care a răsunat din vale.

M-am ascuns după un tufiş şi am zărit o mulţime de indieni. Trei sau patru se repeziseră la Mark şi îl doborâseră la pământ. Doi războinici îl legaseră pe Winnetou cu lasourile şi îl târau după ei. Hoblyn zăcea la pământ cu capul sfărâmat. Bernard era şi el înconjurat de indieni. Nu mi-am putut da seama unde se afla Cesar.

Războinicii Racurroh veniseră, într-adevăr, pe urmele căpitanului. Apoi s-au strecurat până în apropierea taberei noastre şi acum tovarăşii mei nici nu se mai puteau apăra. Ce puteam face pentru ei? Deocamdată, nimic! Trebuia să

mă ascund, astfel încât să nu ajung în mâinile duşmanilor. Am dezlegat calul şi am pornit spre înălţimi, trăgându-l după mine. Nu puteam face altceva. Trebuia să mă salvez. Indienii mă zăriseră cu siguranţă şi probabil că îşi puseseră în gând să mă prindă.

Tot ceea ce le luasem bandiţilor era pierdut acum. Aurul era, într-adevăr, deadly dust, pentru că cei mai mulţi dintre oamenii care ^u mult aur mor foarte repede. Sunetul şi culoarea preţiosului metal galben trezesc în cugetul omului gânduri ucigaşe.

Mi-a fost greu să ajung pe culme, trăgând după mine calul printre tufişurile dese, dar odată ce am ajuns sus, am încălecat şi am luat-o la goană de parcă m-ar fi urmărit o sută de războinici roşii.

Mi-am continuat drumul de-a lungul întregii zile, înaintând mereu spre apus, până ce am ajuns, în cele din urmă, pe malul unei ape. Apoi mi-am mânat calul în albia râului, astfel încât să nu las nici o urmă. Am ieşit la mal, i-am înfăşurat armăsarului copitele-n cârpe şi m-am întors pe culmea muntelui, făcând un ocol. Am intrat în pădure şi am căutat un loc în care calul ar fi putut să pască, dar bietul animal era mult prea ostenit pentru a se mai bucura de iarba deasă. Eram atât de obosit, încât l-am rugat pe Dumnezeu să mă ocrotească şi m-am culcat. M-am trezit abia în zori şi m-am strecurat cu multă băgare de seamă printre tufişuri, parcurgând în două ceasuri o distanţă pe care aş fi străbătut-o în doar zece minute, dacă nu mi-ar fi fost teamă că voi fi descoperit de duşmani. Deodată, am auzit un sunet:

— Pst!

M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic.

— Pst, massa!

Mi-am dat, în sfârşit, seama că sunetul venea de undeva de sus şi mi-am ridicat privirea. Am auzit din nou:

— Pst, massa!

Unul dintre copacii aflaţi chiar lângă mine avea o scorbură mare, undeva mai către vârf. Din această scorbură îmi zâmbea fericit, cu toţi dinţii, negrul Cesar.

— Aştepta, massa, Cesar venit numaidecât! mi-a şoptit bunul negru.

În numai câteva clipe, Cesar s-a aflat lângă mine, zicând:

— Massa intrat în odaie! Nici un indian nu găseşte isteţ Cesar şi massa!

Am intrat într-adevăr în „odaia” descoperită de negru: o uriaşă scorbură în trunchiul bătrânului copac. Intrarea în „odaie” era ascunsă de frunzişul unui alun.

— Dumnezeule! am şoptit eu. Cum de ai găsit ascunzătoarea asta?

— Animal fugit de Cesar, venit aici, la odaie, suit şi uitat pe fereastră. Şi Cesar poate face aşa!

— Ce fel de animal era?

— Cesar nu ştii! Animal aşa mare fost. Patru picioare ai animal, două ochi şi un coadă.

Deşi descrierea era una cu totul vagă, m-am gândit că poate era vorba de vreun ursuleţ spălător.

— Când ai descoperit copacul ăsta?

— îndată ce venit aici indian.

— Cum? De ieri stai tu aici? Trebuie că ai văzut şi ai auzit multe!

— Cesar văzut mult indian!

— Doar atât?

— Nu destul este?

— Au fost indieni şi pe-aici?

— Fost şi aici, dar nimica nu găsit! Nu găsit la Cesar! Când întuneric venit, indian aprins foc şi mâncat carne de la urs ce împuşcat massa. De ce indian avut voie de mâncat din carne de la urs ce împuşcat massa?

Supărarea negrului era cu totul întemeiată, dar asta nu mai putea schimba cu nimic situaţia.

— Spune mai departe! l-am îndemnat eu.

— Apoi zorile ai venit şi indian plecat.

— Au plecat. încotro au luat-o?

— Cesar nu ştii, pentru că Cesar nu poate merge împreună cu indian. Cesar văzut de la sus, de la fereastra tot văzut Cesar. Indian luat massa Winnetou şi massa Mark şi massa Bern. Tot trei mult sfori avut pe trup.

— Şi pe urmă?

— Pe urm'? Pe urm' indian venit aici pentru prinde Cesar, dar nu prinde Cesar, pentru că el mult isteţ este!

— Câţi indieni mai sunt aici?

— Asta Cesar nu ştiut, dar ştiut unde este indian.

— Ei, unde sunt?

— Acolo unde urs este. Cesar văzut de la fereastra.

Am privit şi eu prin „fereastra” despre care-mi vorbise Cesar, de fapt o gaură mică în trunchiul gol al copacului bătrân.

Într-adevăr, lângă trunchiul copacului în care se căţărase Cesar de teama ursului se afla un indian. Căpetenia comanşilor lăsase câţiva războinici aici, pentru a ne prinde pe noi doi, adică pe mine şi pe Cesar.

— La urs, cum spui tu, nu e decât un indian, dragă Cesar, i-am spus eu negrului.

— Indian mai este încă un şi încă un, da' Cesar nu ştiut unde!

— Aşteaptă-mă aici!

— Oh, massa vrem plecat? Oh! Mai bine rămas cu Cesar!

— Trebuie să-i salvăm pe prietenii noştri!

— Salvat? Salvat massa Bern? Oh, asta frumos este! Asta mult bine este! Cesar salvat la massa Bern şi salvat la massa Winnetou şi la massa Mark!

— Foarte bine, dar acum stai liniştit aici.

Mă mai liniştea gândul că măcar unul dintre noi se afla în siguranţă. Indienii fuseseră destul de şireţi, punând un om de strajă chiar lângă ursul răpus de mine. M-am strecurat printre tufişuri şi am ajuns la doi metri în spatele indianului pe care îl zărisem puţin mai devreme din „odaia” lui Cesar. Războinicul stătea nemişcat precum o statuie. Se juca

neglijent cu un fluier mic, sub formă de cap de vultur. Ştiam că indienii au obiceiul de a se folosi de astfel de fluiere pentru a-şi transmite mesaje cu ajutorul lor. Indianul care stătea lângă urs era încă tânăr. Să fi avut vreo optsprezece ani. Poate că era prima dată când pornea împreună cu cei din tribul său împotriva unui duşman. După îmbrăcăminte şi după armele pe care le avea asupra sa, mi-am dat seama numaidecât că tânărul războinic era fiul unei căpetenii. Se cuvenea oare să curm o viaţă care abia începuse? Nu, în nici un caz!

M-am apropiat încet de el, l-am apucat cu stânga de gât şi l-am lovit cu dreapta în tâmplă. Această lovitură nu ar fi avut nici un efect asupra unui om matur, dar tânărul războinic a leşinat imediat. L-am legat de trunchiul unui copac înconjurat de tufişuri, astfel încât nu putea fi zărit. I-am pus apoi un căluş în gură şi i-am luat fluierul. M-am ascuns şi am suflat în micul instrument care avea forma unui cap de vultur. S-a auzit un sunet ascuţit şi un indian bătrân s-a apropiat numaidecât. L-am lovit şi pe el cu pumnul în cap. Bătrânul războinic a căzut la pământ. Precis că erau mai mulţi indieni prin împrejurimi. Nu îi puteam doborî pe toţi, aşa că trebuia să aflu neapărat unde îşi lăsaseră caii. Am auzit un nechezat. L-am legat pe indianul cel vârstnic, folosindu-mă chiar de curelele pe care le avea asupra sa, l-am luat pe umeri pe tânărul războinic şi m-am strecurat printre tufişuri. Am văzut că la intrarea în vale stăteau la pândă patru războinici roşii. L-am dus pe indianul cel tânăr la „odaia” lui Cesar. Negrul stătea la „fereastră”. Când m-a zărit, şi-a părăsit ascunzătoarea şi s-a apropiat de mine, zicând:

— Oh, oh, massa, am prins indian tânăr! Vrem omorât la el?

— Nu, vreau doar să-1 ţin ostatic. Mai doreşti să-1 salvezi pe Bernard?

— Oh, oh, Cesar vrut să salvezi bun massa Bern. Ce trebuie să facem Cesar?

— Trebuie să-1 iei pe indianul ăsta în spinare şi să cobori la vale, până ce vei vedea un arbore de hicori. Te opreşti în dreptul acelui arbore şi mă aştepţi!

— Cesar întocmai aşa făcut!

— Bine, hai!

Uriaşul negru 1-a luat pe indian în spinare şi a dispărut printre copaci. Eu m-am îndreptat spre locul unde indienii îşi aveau caii. Mi-a fost greu să gonesc şase cai indieni de unul singur. Nu m-aş fi descurcat mai bine cu ajutorul lui Cesar, pentru că armăsarii indieni se sperie de negri, dar am izbutit să duc treaba la bun sfârşit, legând căpăstrul fiecăruia dintre armăsari de coada celuilalt, astfel încât caii erau aşezaţi în şir indian şi nu mi-a fost prea greu să-i stăpânesc, unul după altul. Cei patru războinici care mai erau în vale nici măcar nu au prins de veste ce se petrecea. în lipsa cailor ar fi avut nevoie de foarte mult timp pentru a ajunge la ai lor şi, pe deasupra, nu izbutiseră să mă prindă nici pe mine şi nici pe Cesar.

Negrul mă aştepta cuminte lângă arborele de hicori despre care îi vorbisem. Era foarte bucuros să mă revadă. Acum că venisem, se simţea în siguranţă şi a strigat:

— Oh, bine că venit, massa! Indian deschis ochii mari cât cepe şi mormăit ca fiara, dar Cesar dat o palmă la el şi indian am tăcut numaidecât!

— Nu trebuia să-1 loveşti, Cesar! i-am spus eu negrului. Nu este drept să dai într-un om care nu se poate apăra. Acum el se va răzbuna pe tine dacă va avea ocazia, ba chiar te va ucide. Lovindu-1, l-ai jignit crunt.

— Omorât la Cesar? a izbucnit negrul. Oh, oh, massa, atunci mai bine Cesar omorât la indian şi indian niciodată liber nu mai este!

Spunând acestea, negrul a vrut să înfigă cuţitul în pieptul tânărului războinic.

— Stai, stai, Cesar! am strigat eu, repede. Nu se cuvine să comiţi un omor! Dacă îl lăsăm în viaţă, ne va fi de folos. Ajută-mă să-1 urc pe cal.

I-am scos războinicului căluşul din gură şi i-am spus:

— Fratele meu roşu poate să respire, dar nu are voie să vorbească, decât atunci când eu i-o voi cere.

— Ma-ram va vorbi atunci când va vrea! mi-a spus indianul, mândru. Faţa palidă îl va ucide pe Ma-ram şi îi va lua scalpul fie că vorbeşte, sau nu.

— Ma-ram va trăi şi îşi va păstra scalpul, pentru că Old Shatterhand nu-şi ucide duşmanii decât în luptă, am replicat eu.

— Uff! Faţa palidă este Old Shatterhand!

— Eu sunt, iar Ma-ram nu mai este duşmanul meu. El este fratele meu. Old Shatterhand îl va duce pe Ma-ram în wigwamul tatălui său.

— Tatăl lui Ma-ram estş To-kei-chun1, marea căpetenie a indienilor Racurroh. Marea căpetenie îl va ucide pe Ma-ram, pentru că a căzut în mâinile feţei palide.

— Fratele meu vrea să fie liber? l-am întrebat eu.

Indianul m-a privit mirat.

— Old Shatterhand poate reda libertatea unui războinic a cărui viaţă şi al cărui scalp se găsesc în mâinile sale?

— Dacă tânărul meu frate îmi făgăduieşte să nu fugă, ci să mă însoţească în wigwamul tribului său, îl voi dezlega şi îi voi da calul său.

— Uff! Old Shatterhand are pumn greu şi suflet mare. El nu este asemenea celorlalte feţe palide. Oare nu spune el o minciună?

— Eu spun întotdeauna adevărul. Va vrea fratele meu să mă asculte până în clipa în care vom sta faţă-n faţă cu To-kei-chun?

— Ma-ram vrea!

— Atunci fratele meu trebuie să ştie că focul păcii se găseşte în mâna mea. Dacă Ma-ram nu îşi ţine făgăduiala, acest foc are să-1 ardă.

Calul meu se afla ascuns în apropiere. M-am dus numaidecât şi am luat din coburi două ţigări de foi pe care le-am aprins, folosindu-mă de un chibrit. Una dintre ţigări i-

am dat-o indianului. După ce am urmat ritualul fumării pipei păcii, dar folosindu-ne de ţigările de foi, Ma-ram m-a întrebat:

— Oare albii nu au un Mare Spirit care să le dea lut sfânt, astfel încât feţele palide să-şi poată făuri pipe?

— Albii au un Spirit Sfânt, care este mai mare peste toate spiritele. Ei fumează pipa, dar numai atunci când se află în

1 Bivolul cel mare (n.a.).

wigwamul lor. Marele Spirit al albilor şi-a învăţat copiii să tragă fumul păcii din trabuc. Trabucul nu ocupă atâta loc precum pipa.

— Uff! Atât de deştept este Marele Spirit al feţelor palide? Uff! Sicar de foi este mai uşor decât pipa!

Cesar ne privea foarte mirat pentru că nu pricepea cum pot sta liniştit şi cum pot fuma în tihnă, când duşmanii ne pândeau. în cele din urmă, bunul negru mi-a spus:

— Massa, şi Cesar vrut la fumat pace!

— Bine, ia o ţigară de foi, dar fumeaz-o în şa. Trebuie să plecăm de aici!

Indianul şi-a luat calul, Cesar a încălecat şi el, iar eu m-am suit în şa după ce am legat armăsarii indienilor, astfel încât să-i pot stăpâni foarte uşor. Nu mai trebuia să-mi fac griji că Ma-ram va încerca să fugă, pentru că indianul se bucurase de fumul păcii în prezenţa mea.

Am făcut un ocol şi am fost observaţi, în cele din urmă, de cei cinci războinici cărora le luasem caii. Indienii au început să urle şi urletul lor înfiorător a răsunat în toată valea, numai că noi ne-am văzut de drum. Mergând pe urmele comanşilor, am ajuns pe înserat pe malul lui Rio Pecos, unde am şi găsit un loc tocmai potrivit pentru popas. Pe spinările cailor indieni, învelită în pături, se afla destulă carne afumată, astfel încât nu eram nevoiţi nici să răbdăm de foame, nici să vânăm. Eram la destul de mare depărtare de cei cinci comanşi rămaşi în vale, astfel încât aceştia nu ne puteau ajunge din urmă în timpul nopţii.

Ma-ram s-a culcat imediat, iar eu şi Cesar am stat de strajă pe rând. A doua zi în zori, am luat păturile de pe spinările cailor indieni şi i-am gonit către râu. Armăsarii au trecut pe malul celălalt şi apoi au dispărut în pădure. Ma-ram a privit totul liniştit, fără a scoate nici un cuvânt.

Urmele lăsate de comanşi se zăreau foarte bine. Indienii se simţiseră în siguranţă. Războinicii merseseră mereu de-a lungul malului drept al lui Rio Pecos, ajungând la poalele munţilor Sierra Guadalupe. Aici ceata de războinici se despărţise în două. Cea mai mare parte dintre comanşi o luase spre munte, în timp ce o altă ceată mai mică îşi continuase drumul pe malul râului.

Am descălecat pentru a examina urmele. Le-am zărit şi pe cele ale bătrânei Tony. Cu puţină vreme în urmă, găsisem şi locul în care indienii poposiseră în timpul nopţii.

— Războinicii comanşi au pornit pe cărarea muntelui, pentru a merge la mormântul marii căpetenii.

— Este precum spune fratele meu.

— Şi ceilalţi, am continuat eu, arătându-i lui Ma-ram urmele indienilor care şi-au continuat drumul de-a lungul râului, ceilalţi au plecat la wigwamurile lor împreună cu ostaticii?

— Aşa au poruncit cele două căpetenii Racurroh.

— Comanşii poartă cu sine şi comorile feţelor palide?

— Războinicii au păstrat aceste comori pentru că nu ştiu căreia dintre feţele palide le aparţin ele.

— Unde îşi au războinicii comanşi wigwamurile?

— în savană. între apa care se vede aici şi cea pe care feţele palide o numesc Rio Grande.

— Adică la Apache Mountains?

— Este precum spune fratele meu!

— Atunci nu vom merge de-a lungul urmelor, ci o vom apuca spre miazăzi.

— Old Shatterhand va face cum va dori, dar el trebuie să ştie că spre miazăzi nu va găsi apă pentru sine şi pentru calul său.

L-am privit în ochi pe Ma-ram şi l-am întrebat:

— Oare fratele meu a văzut vreodată munţi în care să nu fie apă? Fiecare râu îşi primeşte apa din munţi.

— Fratele meu alb se poate lămuri şi singur dacă războinicul comanş are sau nu dreptate.

— Ştiu de ce comanşul nu vrea să o luăm spre miazăzi!

— Fratele meu să-mi spună de ce!

— Războinicii Racurroh au luat-o de-a lungul râului şi râul face un cot. Dacă mergem acum spre miazăzi, le vom ieşi înainte războinicilor roşii, chiar înainte ca ei să ajungă în wigwamurile lor.

Ma-ram a tăcut, dându-şi seama că îi ghicisem gândul. Am numărat urmele şi mi-am dat seama că acestea proveneau de la şaisprezece cai. Winnetou, Mark şi Bernard erau însoţiţi de treisprezece comanşi. Bineînţeles că ostaticii erau legaţi fedeleş.

Chiar dacă izbuteam să le ies comanşilor în faţă, nu-i puteam elibera pe prietenii mei decât printr-un şiretlic.

Am apucat-o spre sud, mânând caii în galop. Era foarte greu, pentru că eu nu cunoşteam locurile şi Ma-ram nu-mi putea spune foarte multe. Am izbutit totuşi să trecem muntele şi să ajungem în ziua următoare în savană. în stânga noastră luceau undele argintii ale lui Rio Pecos.

ÎN TABĂRA COMANŞILOR.

Pădurea a coborât de pe culmile munţilor împreună cu noi şi ne-a însoţit o vreme, de-a lungul râului, până în inima savanei. Am descoperit din nou urmele comanşilor. Se vedea că făcuseră popas şi de aceea am hotărât să ne oprim şi noi puţin. Nu ne-am instalat pe malul râului, ci între tufişuri, astfel încât să nu ne poată zări vreun duşman. Abia apucasem să ne odihnim puţin, când Cesar, care rămăsese lângă cai, a venit în fugă, strigând:

— Massa, oh, oh, massa! Călăreţi venit! Mult călăreţi! Unu', doi, cinci, şase! Noi ce făcut? Luptat sau fugit?

M-am ridicat imediat de la locul meu şi am zărit într-adevăr şase cai, înaintând în două şiruri de câte trei. Patru

dintre cei şase cai duceau în spinare nişte baloturi. Aveam, deci, de-a face doar cu doi duşmani, dacă erau într-adevăr duşmani. Deşi cei şase călăreţi se aflau la distanţă destul de mare, mi-am putut da seama că nu erau indieni, ci albi. în spatele acestor şase albi am mai zărit cinci indieni care aveau să-i ajungă. Se părea că albii erau urmăriţi de indieni. Pentru a-mi da seama mai bine ce se cuvenea să fac, mi-am luat ocheanul.

— La naiba! am exclamat eu, fără să vreau.

Cei doi albi care mergeau în fruntea cetei nu erau nimeni alţii decât Fred şi Patrick Morgan! M-am hotărât să-i prind vii. Mi-am luat arma şi am aşteptat. Am auzit tropotul şi fornăitul cailor. Am ţintit cu grijă şi am tras.

Caii lui Fred şi Patrick Morgan s-au prăbuşit numaidecât la pământ, iar călăreţii au căzut din şei. M-am aruncat imediat asupra celor doi răufăcători, dar strigătul de luptă al indienilor; înfiorătorul „o-hi-hi-hiiii", a răsunat numaidecât. Ma-ram a sărit şi el din tufiş, într-o clipă, m-am văzut înconjurat. Trei securi şi două cuţite erau gata să mă lovească, dar fiul căpeteniei a ridicat mâna, zicând:

— Cha! Acest alb este prietenul lui Ma-ram!

Războinicii m-au lăsat în pace, dar rezultatul atacului lor rămânea acelaşi. Fred şi Patrick Morgan au izbutit să fugă. Caii, speriaţi de strigătele indienilor, o luaseră spre râu şi fuseseră imediat acoperiţi de undele argintii, pentru că erau împovăraţi peste măsură. Patru dintre comanşi au pornit numaidecât în urmărirea celor doi răufăcători. Pe cel de-al cincilea l-am prins de mână şi l-am întrebat:

— Fratele meu roşu să-mi spună de ce îi urmăresc războinicii comanşi pe prietenii lor?

— Oamenii albi sunt precum şerpii. Limba lor are două vârfuri. Ei au omorât în timpul nopţii războinicul care făcea de strajă şi au fugit, luând cu ei comorile.

— Au fugit cu aurul?

— Au luat praful galben şi multe hârtii-leac, mi-a mai spus indianul, luând-o pe urmele tovarăşilor săi.

„Hârtiile-leac” cum le numise indianul erau de fapt bancnote şi obligaţiuni bancare. Ce era de făcut? Dorinţa de a-mi salva prietenii era mai mare decât cea de a-i urmări pe cei doi răufăcători.

— De ce a tras fratele meu în caii celor două feţe palide? m-a întrebat Ma-ram.

— De ce nu 1-a ucis Old Shatterhand pe Ma-ram? am întrebat, la rândul meu. Old Shatterhand a tras în caii celor două feţe palide pentru că voia să îi cruţe pe călăreţi.

— El va vorbi cu cei doi albi pentru că îi va urmări împreună cu fraţii lui roşii.

Îmi venea să râd, gândindu-mă că indianul făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a mă împiedica să vin în ajutorul prietenilor mei.

— Old Shatterhand nu-i va urmări pe cei doi albi. Războinicii comanşi sunt viteji şi înţelepţi. Ei îi vor prinde cu siguranţă pe răufăcători. Ma-ram să încalece şi să mă urmeze.

Această întâmplare îmi tăiase cu totul pofta de a mă odihni. Mă gândeam şi la faptul că prietenii mei fuseseră păziţi de treisprezece duşmani. Acum mai erau doar cinci. în aceste condiţii era mai uşor să-i salvez.

Ne-am îndemnat caii şi, pe înserat, am avut surpriza să văd că duşmanii noştri care îi însoţeau pe ostatici aveau un avans destul de mic faţă de noi.

Ma-ram căuta cu privirile un loc pentru popas, dar noi ne-am continuat drumul până când s-a întunecat şi nu am mai putut vedea urmele comanşilor şi ale prietenilor mei. Abia atunci am fost de acord să ne oprim. Odată cu venirea zorilor, am pornit din nou la drum. Urmele prietenilor mei şi ale celor cinci războinici comanşi se îndepărtau de râu şi duceau către savană. Privindu-le cu atenţie, am început să nutresc speranţa că la amiază aveam să îi ajungem din urmă. Speranţa mea avea să se năruie însă când am dat peste urmele a cel puţin patruzeci de cai, care înaintau spre sud.

— Uff! a exclamat Ma-ram.

În ochii indianului se citea bucuria, deşi pe faţa tânărului războinic nu se mişca nici un muşchi. Cei cinci indieni care îi duceau pe ostatici în satul lor întâlniseră o ceată numeroasă de comanşi şi îşi continuaseră apoi drumul împreună.

— Cât mai avem până ce vom ajunge la tabăra comanşilor? l-am întrebat eu pe Ma-ram.

— Comanşii nu au doar o tabără în savană, a replicat indianul, mândru. Războinicii Racurroh au un sat în prerie, iar acest sat este mai mare decât aşezările albilor. Dacă Old Shatterhand se va grăbi, avem să ajungem acolo înainte ca soarele să se culce.

Ne-am odihnit puţin şi apoi am pornit din nou la drum. Către seară am zărit mai multe linii negre. Folosindu-mă de ochean, mi-am putut da seama că acele linii nu erau altceva decât şiruri lungi de corturi indiene.

Comanşii îşi făcuseră aici o aşezare foarte mare, mai ales datorită faptului că acum era cea mai bună perioadă pentru vânătoarea de bizoni. Se pare că toată lumea era preocupată de sosirea ostaticilor în tabără, pentru că nu am întâlnit nici măcar un singur războinic atunci când ne-am apropiat de sat.

Mi-am strunit calul şi l-am întrebat pe Ma-ram:

— Acolo sunt corturile comanşilor?

— Acolo! a răspuns indianul.

— To-kei-chun, marea căpetenie a comanşilor, se află în sat?

— Părintele lui Ma-ram se află alături de războinicii săi.

— Se va duce fratele meu roşu la To-kei-chun pentru a-i spune că Old Shatterhand ar vrea să-i vorbească?

Tânărul războinic m-a privit uimit şi m-a întrebat:

— Old Shatterhand nu se teme de atâţia duşmani? El ucide bizonul şi răpune ursul cenuşiu, dar nu îi va putea ucide pe comanşii care sunt numeroşi precum iarba preriei.

— Old Shatterhand nu vrea să-i ucidă pe fraţii săi roşii. El nu se teme de apaşi, comanşi sau de războinicii Sioux. El este fratele tuturor războinicilor viteji şi drepţi. El nu ucide decât răufăcătorii şi trădătorii. Fratele meu poate pleca!

— Dar Ma-ram este ostaticul lui Old Shatterhand!

— Ma-ram nu este ostaticul lui Old Shatterhand, pentru că el a fumat cu mine pipa păcii!

— Uff! a exclamat Ma-ram, îndemnându-şi calul.

Am descălecat, şi Cesar mi-a urmat exemplul. Apoi am lăsat caii să pască. Negrul m-a privit cu spaimă şi m-a întrebat:

— Massa, ce făcut indian cu Cesar, dacă massa luat la Cesar în sat indian?

— Trebuie să aşteptăm. Să vedem ce se va întâmpla.

— Aşteptat nu bun este! Aşteptat prost este! Rău este! Indian prăjit Cesar la stâlp!

— Poate că lucrurile nu se vor întâmpla aşa cum spui tu. Trebuie să mergem în satul comanşilor, dacă vrem să-1 salvăm pe massa Bernard.

— Oh, ah, massa Bern! Cesar salvat la bun massa Bern! Cesar gata este să lase indian fript şi fiert şi mâncat la el, dacă indian lasă liber la massa Bern!

Negrul şi-a arătat toţi dinţii, şi sunt sigur că indienilor le-ar fi pierit pofta să-1 mănânce pe negru, dacă l-ar fi văzut rânjind. Până una-alta, bunul Cesar şi-a luat o bucată de carne afumată şi a început să mănânce liniştit, nevrând, pesemne, să moară cu stomacul gol.

După o vreme, s-a apropiat de noi o ceată destul de numeroasă de războinici indieni care urlau de mama focului. Cesar s-a întins la pământ cu faţa în jos, dar eu am rămas nemişcat. Comanşii ne-au înconjurat, făcând un cerc larg în jurul nostru. Apoi din acel cerc s-au desprins patru căpetenii care s-au apropiat în galop de noi.

— Oh, ah, indian călcat în picioare biet Cesar! a gemut negrul.

— Nici prin cap nu le trece aşa ceva! l-am liniştit eu. Vor doar să ne pună la încercare curajul.

— La încercare? a întrebat Cesar. Indian să vină! Cesar curajos este! Mult curajos! Foarte curajos!

Spunând acestea, negrul s-a aşezat în şezut şi a făcut o mutră fioroasă.

Căpeteniile comanşe au descălecat şi s-au apropiat de noi. Cel mai bătrân dintre şefii de trib a spus:

— De ce nu se ridică omul alb în picioare, atunci când căpeteniile comanşilor se apropie de el?

— El vrea să le arate astfel că sunt bine venite, am replicat eu. Căpeteniile comanşilor să se aşeze lângă mine.

— Căpeteniile nu stau decât lângă o altă căpetenie. Unde este wigwamul omului alb şi unde-i sunt războinicii?

Am scos cuţitul şi am spus:

— O căpetenie trebuie să fie puternică şi să dea dovadă de mult curaj. Dacă şefii de trib nu cred că eu sunt o căpetenie, atunci să lupte împotriva mea! Făcând aceasta, vor vedea că eu spun adevărul! Războinicii roşii, războinicii albi şi toţi vânătorii preriei îmi spun Old Shatterhand.

— Se poate ca omul alb să-şi fi dat el însuşi acest nume!

— Dacă şefii de trib vor să lupte cu mine, atunci ei se pot folosi de secure şi de cuţit! Eu voi lupta folosindu-mă doar de pumnii mei. Howgh!

— Omul alb vorbeşte cu mândrie. El va avea prilejul să ne arate dacă spune sau nu adevărul. Să încalece şi să ne urmeze!

— Comanşii vor fuma cu mine calumetul?

— Ne vom aşeza la sfat şi vom vedea dacă putem fuma pipa păcii cu omul alb.

-l O puteţi face, pentru că eu vin în satul vostru ca prieten.

Am încălecat, şi Cesar mi-a urmat exemplul. Apoi i-am urmat pe comanşi în satul lor. De Cesar nu se sinchisea nimeni. Indienii îi dispreţuiesc pe negri. Acest sentiment de dispreţ este chiar mai puternic decât cel al albilor.

Am pornit printre şirurile de corturi şi, în cele din urmă, am ajuns la un cort mare. Indienii au descălecat. Am coborât şi eu din şa. M-am uitat în jur, dar Cesar nu era nicăieri.

Imediat am fost înconjurat de mai mulţi războinici. Căpetenia bătrână a întins mâna spre puştile mele, zicând:

— Omul alb să ne dea armele sale!

— îmi voi păstra armele, căci am venit la voi de bunăvoie! am replicat eu, hotărât.

— Omul alb să ne dea armele sale până când vom şti de ce se află el aici.

— Războinicii roşii se tem oare de mine? Cel care-mi cere armele se teme de mine!

La aceste cuvinte, bătrânul şef de trib le-a privit pe celelalte trei căpetenii care-i stăteau alături. în ochii acestora trebuie să fi citit numai gânduri liniştitoare, căci mi-a spus:

— Războinicii comanşi nu ştiu ce înseamnă teama sau frica. Omul alb îşi poate păstra armele!

— Care este numele fratelui meu roşu? l-am întrebat eu pe bătrânul şef de trib.

— Old Shatterhand vorbeşte acum cu To-kei-chun. La auzul acestui nume toţi duşmanii tremură de frică.

— îl rog pe fratele meu To-kei-chun să-mi dea un cort în care să pot aştepta până când căpeteniile comanşilor vor binevoi să-mi vorbească.

— Cuvântul tău este bun. Faţa palidă va primi un cort în care va aştepta până ce războinicii Racurroh vor fi hotărât dacă vor fuma calumetul cu omul alb.

Marele şef de trib mi-a făcut un semn prin care mă îndemna să-1 urmez. Am trecut printre războinici şi am zărit cum indiencele mă priveau din corturi, curioase să-1 vadă pe albul care îndrăznise să se arunce în gura lupului. Norocul a fost ca aceşti comanşi să facă parte din alt trib decât cel din care erau războinicii pe care-i înfruntase Winnetou în deşertul Mapimi.

Corturile şi colibele semănau întocmai cu cele ale indienilor din Nord. Totul era făcut de femei, pentru că bărbaţii se ocupau doar de luptă, vânătoare şi pescuit. Toate celelalte treburi erau lăsate pe umerii femeilor, despre care noi, europenii, obişnuim să spunem că fac parte din „sexul slab”.

Femeile sunt cele care întind corturi şi construiesc colibe. Ele iau pieile, le pun la soare şi desenează cu bucăţi de cărbune componentele din care va fi alcătuit cortul. După aceea decupează bucăţile din piele şi le cos. Aleg nişte prăjini şi le aşază în locul în care urmează să fie înălţată „locuinţa”. Apoi sapă în pământ o groapă cu o adâncime de o jumătate de metru. în jurul acestei gropi sunt înfipte prăjinile, într-un cerc cu un diametru mai mare sau mai mic, în funcţie de dimensiunile „locuinţei”. Munca nu este deloc uşoară. Prăjinile aşezate pe lateral sunt fixate cu ajutorul unor curele de nişte prăjini mai groase aşezate către mijlocul gropii săpate. Apoi „scheletul” construcţiei trebuie învelit în piei şi blănuri. Astfel „locuinţa” este împărţită în două. Cercul cel mare, alcătuit din prăjinile laterale, cuprinde în sine un cerc mai mic, alcătuit din prăjinile mai groase, de susţinere. Prăjinile mai subţiri sunt acoperite şi ele cu piei, femeile având grijă să le facă o gaură prin ambele rânduri. Prin această gaură va ieşi fumul care provine de la focul aprins mereu în mijlocul „locuinţei”.

Cortul în care am fost dus era destul de mic şi arăta a fi nelocuit.

Mi-am legat calul la intrare şi apoi am păşit înăuntru, fără ca şeful de trib să mă urmeze.

După nici două minute, a apărut o indiancă bătrână care a adus în spinare uscături pentru foc. A dispărut şi apoi a apărut din nou cu o oală din lut în care se afla apă şi încă ceva. A aprins focul şi a pus oala la fiert.

M-am întins pe pământul gol şi am tăcut. Ştiam că nu se cuvenea să vorbesc cu bătrâna indiancă, aşa că am preferat să tac. Mai ştiam că eram supravegheat cu mare atenţie.

Eram sigur că o mână de războinici mă priveau cu atenţie prin nişte găuri făcute în pieile din care era alcătuit cortul meu. După vreun ceas, bătrâna a luat oala de pe foc şi a pus-o lângă mine. Era o bucată mare de carne de bizon, de care m-am bucurat din plin. Mi-am dat seama că mi se făcea o mare cinste, pentru că sunt gata şi azi să pun rămăşag că acea oală era singura pe care o aveau războinicii comanşi în Satul lor.

După ce am mâncat, m-am întins şi m-am învelit în pătură, dar nu am izbutit să adorm, chinuit de gânduri multe. Am observat că indienii mi-au hrănit şi calul. De asemenea, am văzut că doi războinici se aflau tot timpul în faţa cortului în care eram găzduit.

Mi-am pus pătura sub cap şi am adormit. Deşi evenimentele care aveau să se petreacă erau deosebit de importante, somnul m-a furat pe negândite. M-am trezit a doua zi în zori. Oala fierbea iar. Am mâncat foarte liniştit. Apoi am vrut să ies din cort. Cum am scos capul din „locuinţă”, unul dintre cei doi războinici care mă păzeau a făcut o mişcare cu lancea de parcă ar fi vrut să mă spintece cu ea de sus până jos. Nu puteam rămâne indiferent la asemenea gest, pentru că era în joc renumele meu. Aşa se face că am apucat lancea cu amândouă mâinile, am împins-o puţin şi apoi am tras-o cu putere spre mine. Lancea a rămas în mâinile mele, iar războinicul a căzut la pământ. T,

— Uff! a strigat războinicul, ridicându-se de la pământ şi punând mâna pe cuţit.

— Uff! am strigat şi eu, luând cuţitul în dreapta şi aruncând cu stânga lancea în colibă.

— Faţa palidă să-mi dea lancea! a strigat la mine războinicul.

— Pielea roşie să-şi ia lancea! i-am replicat eu.

L-am privit pe comanş drept în ochi şi am văzut că acesta nu avea curaj să-şi ia singur lancea. Celălalt indian care făcea de strajă lângă cortul meu s-a apropiat şi mi-a spus:

— Albul să intre în cort!

Şi acest războinic mă amenința cu lancea, astfel încât nu am putut rezista tentației de a-l doborî la pământ. Cei doi indieni au început numaidecât să urle, ridicând în picioare întreg satul.

Chiar în fața cortului meu se găsea o colibă destul de mare. Pe uşa acesteia erau atârnate trei lănci şi trei scuturi. Uşa colibei s-a deschis şi un cap de fată a ieşit numaidecât la iveală. Tânăra a privit cu ochi curioşi în jur, vrând să înțeleagă ce se petrecea, dar s-a retras repede. Peste câteva clipe, din coliba cea mare au ieşit cele patru căpetenii ale comanşilor. La un semn al lui To-kei-chun, cele două străji s-au dat deoparte, şi marea căpetenie a întrebat:

— Ce face fața palidă aici, înaintea cortului?

— CeTac eu? Fratele meu roşu vrea să întrebe, desigur, ce fac aceşti doi războinici în fața cortului meu.

— Ei veghează, astfel încât feței palide să nu i se întâmple nimic rău. De aceea este bine ca albul să intre în cort.

— Oare To-kei-chun are nişte războinici atât de răi? Oare porunca lui To-kei-chun nu are nici o însemnătate şi este nevoie ca un oaspete să fie păzit? Old Shatterhand nu are nevoie de oameni care să-l ocrotească. Pumnul său zdrobeşte orice om rău, orice om care minte. Fraţii mei roşii pot intra liniştiți în wigwamul lor. Eu am să fac o plimbare prin sat. Apoi mă voi întoarce aici pentru a vorbi cu fraţii mei roşii.

Spunând acestea, am intra în cort pentru a-mi lua puştile. Când am ieşit din „locuința” oferită de To-kei-chun, mă amenințau douăsprezece lănci. Oare ce se cuvenea să fac? Fără a scoate nici măcar o vorbă, am intrat în cort, am tăiat o gaură în partea din spate a acestuia şi am ieşit. Mai mulți războinici mă priveau uluiți, fără a şti ce să mai creadă. După ce şi-au revenit, au început să urle ca din gură de şarpe. Căpeteniile au ieşit iar din cortul lor şi au alergat spre mine, lucru ce nu se prea potrivea cu felul lor ceremonios de a se mişca. Şefii de trib şi-au făcut loc

printre războinici şi s-au apropiat, făcând nişte feţe de parcă ar fi vrut să mă înghită pe loc.

Nu puteam să mă folosesc de puştile mele. Nu avea nici un rost. Războinicii comanşi erau prea numeroşi şi aş fi fost cu siguranţă pierdut. Mi-am scos repede ocheanul, l-am desfăcut în două şi le-am strigat căpeteniilor:

— Staţi pe loc! Un singur pas dacă mai faceţi, fiii comanşilor vor fi cu toţii pierduţi!

Şefii de trib s-au oprit într-adevăr locului, pentru că nu văzuseră niciodată un ochean.

— Ce vrea să facă omul alb? a întrebat To-kei-chun. De ce nu rămâne el în wigwam?

— Old Shatterhand face ceea ce doreşte! am replicat eu. Nimeni nu-1 poate împiedica să facă ceea ce vrea, pentru că el este un mare vraci al feţelor palide. El poate ucide toţi comanşii dacă va fi nevoit s-o facă! Old Shatterhand vă poate dovedi că spune adevărul!

Am pus ocheanul la locul său şi am luat carabina Henry, zicând:

— Războinicii să privească la ţăruşul ce se găseşte înaintea cortului aceluia.

Spunând acestea, le-am arătat un ţăruş gros care se găsea înaintea unui cort situat la depărtare destul de mare.

Am dus carabina la ochi şi am tras, găurind vârful ţăruşului. Indienii au mormăit admirativ. Războinicul roşu admiră curajul şi îndemânarea unui om, chiar dacă acesta este cel mai aprig duşman al său. Am tras a doua oară şi am izbutit să fac o a doua gaură în ţăruş, situată la doar doi centimetri faţă de prima. Am continuat să trag în ţăruş, făcând găuri din doi în doi centimetri. Indienii nu mai scoteau nici un sunet. Erau uluiţi. Auziseră, desigur, vorbindu-se de „puşca vrăjită”, cum mai era numită printre indieni carabina Henry, dar poate nu credeau toate istoriile auzite de la alţii. După ce-am tras al patrulea foc, indienii nici nu s-au mai mişcat Când am tras al şaselea şi al şaptelea foc, uimirea lor era de nedescris. Am tras zece focuri, împodobind ţăruşul cu găuri aflate la doi centimetri una faţă de cealaltă. Apoi mi-am pus arma pe umăr şi am spus liniştit:

— Războinicii roşii au văzut că Old Shatterhand este un mare vraci al feţelor palide! Cel ce vrea să-i facă vreun rău, este sortit morţii, howgh!

Am trecut printre indieni, fără ca vreunul dintre ei să încerce să mă oprească. Femeile şi copiii mă priveau ca pe o fiinţă supranaturală. Puteam fi mulţumit de impresia pe care o făcusem.

În faţa unui cort am zărit un comanş care făcea de strajă. Desigur că în cortul cu pricina se găsea un ostatic. Tocmai

mă gândeam dacă se cuvenea să-1 întreb pe indianul care făcea de strajă cine se găsea în cort, când am auzit un glas cunoscut:

— Oh, oh, massa! Lăsat la biet Cesar afară de la cort! Indian prins la sărac, biet Cesar şi vrea tăiat şi mâncat la sărac Cesar!

M-am apropiat de cort, am dat deoparte pătura care acoperea intrarea şi i-am spus lui Cesar să iasă. Războinicul care făcea de strajă era atât de speriat la vederea mea, că nu a îndrăznit să facă nici o mişcare.

Imediat ce a ieşit din cort, l-am întrebat pe Cesar:

— Te-au băgat aici de cum am intrat în sat?

— Da, massa! Indian luat Cesar de pe cal şi băgat la cort asta! Cesar până acum la cort asta am stat!

— Nu ştii unde poate fi massa Bernard?

— Cesar nu văzut şi nu auzit la massa Bern.

— Ţine-te după mine!

Cei patru şefi de trib se apropiau de noi, însoţiţi de o ceată numeroasă de războinici. Am pus mâna pe carabina Henry, dar To-kei-chun mi-a făcut un semn prin care îmi dădea a înţelege că venea cu gânduri paşnice. Bătrânul şef de trib s-a apropiat şi m-a întrebat:

— încotro vrea să meargă fratele meu alb? Ar fi mai bine ca el să vină şi să se aşeze alături de căpeteniile comanşilor care ţin sfat.

Până atunci fusesem „omul alb” sau „faţa palidă”. To-kei-chun mă numea acum „fratele alb”. Se pare că mă bucuram acum de respectul comanşilor!

— Fraţii mei roşii vor fuma pipa păcii cu Old Shatterhand? l-am întrebat pe bătrânul şef de trib.

— Ei vor vorbi cu Old Shatterhand şi, dacă vorbele sale vor fi bune, el va deveni războinic comanş.

Ne-am întors împreună la cortul cel mare şi am trecut pe lângă el. Pe drum am zărit iapa lui Mark, armăsarul lui Bernard şi calul lui Winnetou. La capătul satului ne aşteptau mai mulţi războinici. Aceştia erau, desigur,

privilegiaţii, pentru că aveau dreptul să ia parte la sfat. S-au aşezat cu toţii în cerc şi m-am aşezat şi eu, făcându-i lui Cesar semn să stea jos în spatele meu.

— De ce se aşază omul alb, pe care noi vrem să-1 judecăm? a întrebat To-kei-chun, încruntând din sprâncene.

— De ce se aşază războinicii comanşi, pe care Old Shatterhand vrea să-i judece? am replicat eu.

Deşi indienii nu obişnuiesc să-şi arate simţămintele, mi-am putut da seama că erau surprinşi de întrebarea mea.

— Omul alb glumeşte, dar el poate să stea jos, spuse To-kei-chun. De ce 1-a adus albul aici pe omul negru? El nu ştie oare că un negru nu are dreptul de a sta jos atunci când se află de faţă un indian?

— Negrul este slujitorul meu, am spus eu. El s-a aşezat pentru că aşa i-am poruncit. La porunca mea el are să se aşeze, chiar dacă s-ar afla de faţă o sută de căpetenii indiene.

Cu cât eram mai hotărât, fără a-i jigni pe indieni, cu atât mai bine era pentru mine. Dacă m-aş fi arătat gata să le îndeplinesc comanşilor poruncile şi dorinţele, aş fi fost cu siguranţă pierdut.

To-kei-chun a aprins calumetul. Pipa a trecut din mână-n mână, dar nu mi-a fost oferită şi mie. Odată îndeplinită această formalitate, bătrânul şef de trib s-a ridicat şi a început să vorbească. Şefii de trib indieni sunt mari oratori care pot sta oricând alături cu vestiţii oratori ai popoarelor civilizate. Discursurile meşteşugite şi pline de figuri de stil ale şefilor de trib au ceva din arta oratorică orientală. To-kei-chun a început cu o introducere de care se foloseşte orice căpetenie indiană atunci când vorbeşte despre albi, adică a început prin a acuza întreaga rasă a feţelor palide:

— Omul alb să asculte, căci To-kei-chun va vorbi! Au trecut multe veri de atunci, dar cândva oamenii roşii erau singuri pe acest pământ care se găseşte între cele două Mari Ape. Ei au construit aşezări. Ei au semănat porumb şi au vânat bizoni. Al lor era răsăritul soarelui şi a lor era ploaia, a lor

era pădurea şi tot a lor preria cea întinsă. Ei aveau soţii, fraţi şi copii. Erau fericiţi. Şi au venit feţele palide, a căror culoare seamănă cu albul zăpezii, dar inima lor este neagră precum cel mai negru scrum. Feţele palide erau puţine la număr, şi oamenii roşii le-au primit în corturile lor. Feţele palide au adus cu ele armele de foc, apa de foc, alţi vraci, alţi idoli, boli multe, trădare şi moarte. Peste Apa cea Mare au venit tot mereu mai multe feţe palide. Cuţitele lor erau bine ascuţite, iar gurile lor rosteau minciuni. Oamenii roşii i-au crezut pe albi, dar au fost mereu înşelaţi. Oamenii roşii au fost nevoiţi să-şi părăsească pământurile pe care se găseau mormintele strămoşilor lor. Pentru a-i învinge mai uşor, albii au semănat neînţelegerea între triburile oamenilor roşii. îi blestem pe albi! Atâtea blesteme să cadă pe capul lor, câte stele sunt pe cer! Atâtea blesteme să cadă pe capul lor, câte frunze sunt în copaci!

Aceste cuvinte ale bătrânei căpetenii au fost întâmpinate cu murmure aprobatoare. Bătrânul şef de trib vorbise atât de tare, încât fusese auzit de toţi cei din jurul său.

— Una dintre feţele palide a venit acum în satul comanşilor, a spus mai departe To-kei-chun. Culoarea sa este cea a minciunii, dar noi vrem să-1 ascultăm pe acest alb.

To-kei-chun s-a aşezat şi au vorbit pe rând celelalte trei căpetenii. Fiecare dintre şefii de trib a exprimat aceleaşi idei cu cele ale antevorbitorului său, cerându-mi în final să iau cuvântul. în timp ce căpeteniile vorbeau, îmi scosesem caietul pentru însemnări şi creionul şi încercasem să desenez chipurile şefilor de trib.

Cel de-al patrulea şef de trib îşi încheiase cuvântarea, iar bătrânul To-kei-chun mi-a făcut un semn şi m-a întrebat:

— Ce face omul alb, în vreme ce căpeteniile comanşilor vorbesc?

— Iată ce face! i-am răspuns eu, rupând foaia pe care desenasem şi dându-i-o.

— Uff! a exclamat bătrâna căpetenie, văzând despre ce era vorba.

— Uff! Uff! Uff! au strigat şi ceilalţi trei şefi de trib, văzându-şi chipurile imortalizate pe foaia albă.

— Acesta este un mare leac! a spus To-kei-chun. Albul a desenat pe această bucată din piele albă sufletele războinicilor comanşi. Iată-1 aici pe To-kei-chun şi iată şi celelalte căpetenii. Ce vrea Old Shatterhand să facă acum?

Am luat foaia din mâna căpeteniei, am făcut-o ghemotoc şi am băgat-o pe ţeava carabinei Henry, zicând:

— To-kei-chun, tu ai spus că eu am desenat sufletele voastre pe pielea albă. Acum sufletele căpeteniilor comanşe se găsesc în puşca mea. Vrei să trag şi să risipesc aceste suflete în cele patru vânturi, astfel încât ele să nu mai ajungă nicicând pe veşnicele plaiuri ale vânătorii?

Cei patru şefi de trib au sărit numaidecât în picioare. Războinicii şi-au arătat şi ei îngrijorarea.

— Războinicii comanşi să se aşeze. Să fumeze cu mine calumetul şi, dacă ei sunt cu adevărat fraţii mei, le voi da sufletele înapoi.

To-kei-chun a aprins numaidecât pipa, iar mie mi-a mai venit o idee. Unul dintre şefii de trib îşi împodobise haina cu doi nasturi mari din alamă. M-am apropiat de el şi i-am spus:

— Fratele meu roşu să-mi împrumute aceste podoabe. I le voi da înapoi numaidecât.

Înainte ca indianul să se poată opune, am desprins cu ajutorul cuţitului cei doi nasturi care împodobeau veşmântul său.

M-am depărtat puţin, am prins nasturii între degete şi le-am spus războinicilor comanşi:

— Fraţii mei roşii să privească aceşti nasturi cu băgare de seamă!

M-am prefăcut apoi că arunc nasturii în sus şi le-am arătat indienilor palmele goale, zicând:

— Fraţii mei roşii să privească aici! Nu mai am nimic în mână! Unde sunt nasturii?

— Nu mai sunt! a exclamat, supărat, şeful de trib pe care-1 deposedasem de preţioasele sale podoabe.

— întocmai! Nu mai sunt! Au zburat către soare! Fratele meu roşu să-şi ia arma şi să doboare nasturii din slăvile cerului!

— Asta nu o poate face nici un războinic roşu, nici un războinic alb şi nici un vraci!

— Fraţii mei roşii să vadă cum cei doi nasturi or să cadă din cer! am spus eu.

Nu am luat carabina Henry, pentru că în ţeava acesteia se găsea schiţa cu chipurile căpeteniilor comanşe. Am pus mâna pe doborâtorul de urşi, l-am îndreptat în sus şi am tras. Peste câteva secunde s-a auzit un sunet. Era ca şi când ceva ar fi căzut pe pământ.

Posesorul preţioşilor nasturi din alamă s-a apropiat numaidecât şi a ridicat de la pământ una dintre podoabele sale, exclamând:

— Uff! Este unul dintre nasturii mei!

În timp ce indienii priveau uluiţi nasturele, eu l-am băgat repede pe celălalt pe ţeava puştii şi am tras. Indienii au privit în sus, dar deodată Cesar a început să-şi frece umărul şi să strige:

— Oh, ah, massa! Cum am tras! împuşcat biet bun Cesar!

Cel de-al doilea nasture îi căzuse, într-adevăr, pe umăr, alunecase şi acum se afla chiar lângă Cesar. Indianul şi-a luat repede şi al doilea nasture, ascunzându-1 bine, fapt care dovedea hotărârea lui de a nu mai înstrăina niciodată preţioasele podoabe.

Trucul meu cu nasturii a făcut o puternică impresie asupra căpeteniilor comanşe. Stăteau acum şi mă priveau, fără a scoate nici măcar o vorbă şi fără a şti prea bine cum să se poarte cu mine.

Toţi cei de faţă erau foarte încordaţi şi, pentru a mai risipi puţin apăsarea care se simţea în aer, am făcut un lucru

foarte îndrăzneţ. Am luat pipa pe care To-kei-chun o pusese alături de sine, am luat şi punguţa din piele de oposum, în care marea căpetenie îşi păstra tutunul amestecat cu frunze de cânepă sălbatică, am umplut pipa, am adoptat o poziţie ceremonioasă şi am spus:

— Fraţii mei roşii cred în Marele Spirit. Ei au dreptate. Ei cred în Manitou, Dumnezeul lor, iar Dumnezeul lor este şi Dumnezeul meu. Dumnezeu este părintele tuturor popoarelor. El vrea ca toate popoarele să trăiască în pace şi în înţelegere. Albii au venit aici şi i-au gonit pe indieni de pe pământurile lor. Asta nu este bine, dar de ce au pornit războinicii roşii război împotriva tuturor feţelor palide? Oare războinicii roşii nu ştiu că există nenumărate triburi ale feţelor palide? Oare războinicii roşii nu ştiu că numai albii din anumite triburi i-au gonit pe indieni de pe pământurile lor? De ce vor vitejii războinici comanşi să creadă că Old Shatterhand este vinovat pentru faptele albilor care le-au luat pământurile? Old Shatterhand face parte dintr-un trib mare de oameni albi şi acest trib se numeşte German. Oare oamenii din acest trib le-au făcut vreodată indienilor vreun rău? Războinicii roşii să-1 privească bine pe Old Shatterhand care se găseşte acum înaintea lor! Oare văd războinicii comanşi scalpul vreunui indian la brâul lui Old Shatterhand? Oare pantalonii sau mocasinii lui Old Shatterhand sunt împodobiţi cu părul vreunui frate de-al lor? Cine poate spune că mâinile lui Old Shatterhand sunt mânjite cu sânge de indian? Old Shatterhand s-a aflat în pădure când comanşii au fumat calumetul cu duşmanii săi şi nu le-a făcut nici un rău. El 1-a luat ostatic pe Ma-ram, fiul marii căpetenii, To-kei-chun, dar nu 1-a ucis. Old Shatterhand i-a dat lui Ma-ram armele înapoi şi 1-a dus chiar până la wigwamul marii căpetenii To-kei-chun. Oare nu Old Shatterhand a fost acela care a prins şase războinici comanşi şi s-a mulţumit doar să-1 lege pe unul dintre ei, lăsându-1 într-un loc în care fraţii săi să-1 poată găsi? Oare nu ar fi putut să-i urmărească Old

Shatterhand pe războinicii care au mers în munte, la mormântul marii căpetenii? Oare nu putea Old Shatterhand să ucidă pe mulţi dintre aceşti războinici şi să-şi bată joc de mormântul marii căpetenii? Oare nu Old Shatterhand a fost cel care a tras asupra celor două feţe palide care au ucis un războinic din neamul comanşilor şi au fugit apoi cu aurul şi cu toate celelalte bogăţii? Oare nu Old Shatterhand are în puşca sa sufletele căpeteniilor comanşe, dar nu vrea să risipească în vânt aceste suflete? Cred fraţii mei roşii că Old Shatterhand nu poate să ia leacurile tuturor războinicilor Racurroh? Cred vitejii războinici că Old Shatterhand nu poate să arunce spre soare toate aceste leacuri, fără ca nimeni să le mai poată lua din înaltul cerului? El poate face toate acestea, dar nu vrea, pentru că ar dori mult să fie fratele războinicilor comanşi. El vrea să fumeze calumetul cu marii şefi de trib ai comanşilor. Şefii de trib ai comanşilor sunt viteji, înţelepţi şi drepţi. Pe cel ce nu crede aceasta, Old Shatterhand îl va împuşca, folosindu-se de acea armă care are gloanţe nenumărate. Acum Old Shatterhand vrea să bea din fumul păcii alături de fraţii săi comanşi.

Spunând acestea, am aprins pipa şi am început să trag din ea, suflând fumul spre cer, spre pământ, spre est, spre vest, spre sud şi spre nord. Apoi i-am dat pipa lui To-kei-chun. Izbutisem să-1 conving că tot ce spusesem era adevărat, pentru că To-kei-chun a tras şi el din pipă, suflând fumul spre cer, spre pământ, spre est, spre vest, spre sud şi spre nord, dând-o apoi mai departe. După ce şefii de trib au executat ceremonialul pipei păcii, calumetul a ajuns din nou în mâinile mele.

M-am aşezat chiar în mijlocul indienilor adunaţi la sfat, iar unul dintre şefii de trib m-a întrebat, cu îngrijorare:

— Fratele meu alb ne va da acum sufletele?

M-am gândit puţin. Trebuia să fiu atent ce voi răspunde şi, în cele din urmă, am întrebat:

— Oare fraţii mei roşii mă privesc acum ca pe un războinic din neamul comanşilor?

— Old Shatterhand este liber! a răspuns căpetenia comanşă. El va primi un cort şi poate face ceea ce vrea.

— Care va fi cortul despre care vorbeşte fratele meu roşu? am întrebat eu.

— Old Shatterhand este un războinic vestit. El îşi va alege ce cort va vrea.

— Atunci fraţii mei să mă urmeze, astfel încât să-mi pot alege cortul care mi se va părea potrivit pentru mine!

Am pornit din nou printre corturi, urmat de căpetenii şi de războinicii mai importanţi care aveau dreptul să stea la sfat. Am zărit, în cele din urmă, un cort în faţa căruia făceau de strajă patru războinici. Mi-am dat seama numaidecât că acolo trebuia să se afle un ostatic pe care comanşii îl considerau foarte important. M-am oprit înaintea acelui cort şi am spus:

— Acesta va fi cortul lui Old Shatterhand!

Căpeteniile s-au privit descumpănite. Bineînţeles că nu se aşteptaseră la o asemenea situaţie.

— Fratele meu alb nu poate folosi acest cort! a spus unul dintre şefii de trib.

— De ce nu? am întrebat eu.

— în acest cort se găsesc duşmanii comanşilor.

— Cine sunt aceşti duşmani?

— Două feţe palide şi un războinic roşu.

— Cum se numesc aceşti duşmani?

— Unul dintre ei este Winnetou, apaşul. Celălalt este Sans-ear, vânătorul alb care a ucis foarte mulţi indieni.

— Old Shatterhand vrea să-i vadă pe aceşti oameni!

Spunând acestea, am intrat în cort. Căpeteniile m-au urmat imediat.

Ostaticii erau legaţi de mâini şi de picioare. Comanşii nu se mulţumiseră însă doar cu atât, ci îi legaseră şi de prăjinile care formau scheletul cortului. Niciunul dintre prizonieri nu a scos o vorbă. Niciunul dintre ei nu şi-a exprimat în vreun fel bucuria de a mă vedea.

— Ce au făcut aceşti oameni? am întrebat eu.

— Au ucis războinici comanşi! mi-a răspuns unul dintre şefii de trib.

— Fratele meu roşu a văzut cum aceşti ostatici au ucis războinici comanşi?

— Războinicii Racurroh ştiu aceasta!

— Războinicii Racurroh vor fi nevoiţi să dovedească ceea ce spun! Acest cort este al meu şi aceşti trei oameni sunt oaspeţii mei!

Spunând acestea, am scos cuţitul pentru a tăia legăturile ostaticilor.

Unul dintre şefii de trib m-a apucat de mână, zicând:

— Aceşti oameni vor muri! Fratele meu alb nu va face din ei oaspeţii săi!

— Cine mă poate împiedica?

— Şefii de trib ai războinicilor Racurroh!

— Să îndrăznească numai! am replicat eu, hotărât, postându-mă între ostatici şi şefii de trib.

În afara celor patru şefi de trib, nu mai intrase în cort decât Cesar.

— Cesar, taie legăturile ostaticilor! am poruncit eu. începi cu Winnetou!

Negrul ar fi vrut să-şi elibereze mai întâi stăpânul, dar mi-a urmat porunca şi s-a apropiat mai întâi de Winnetou.

— Omul cel negru să-şi pună cuţitul în teacă! a spus unul dintre şefii de trib, dar Winnetou era deja liber.

Văzând că negrul nu-i dădea ascultare, şeful de trib s-a repezit la Cesar. I-am tăiat calea. Indianul a scos cuţitul. M-am ferit şi nu areuşit decât să-mi înfigă lama ascuţită în braţ. Comanşul nu a mai apucat să-şi scoată cuţitul din braţul meu, pentru că l-am doborât la pământ dintr-o singură lovitură de pumn. M-am întors şi am mai doborât la pământ o căpetenie comanşă. După aceea am apucat-o de gât pe cea de-a treia, în timp ce Winnetou îl apucase de beregată pe bătrânul To-kei-chun, deşi mâinile îi erau încă amorţite şi umflate, în mai puţin de două minute, căpeteniile comanşe erau legate fedeleş.

— Doamne, Dumnezeule! Ne-ai venit în ajutor tocmai la momentul potrivit! a exclamat Mark, frecându-şi de zor încheieturile amorţite. Cum ai izbutit să ajungi până la noi, de pildă?

— Vă voi povesti totul mai târziu! Luaţi-vă arme! Aceste patru căpetenii sunt înarmate până-n dinţi!

Le-am spus tovarăşilor mei să ucidă căpeteniile, dacă războinicii comanşi ar fi încercat cumva să ne atace. Mi-am încărcat puştile şi am ieşit din cort. Din respect pentru şefii de trib, războinicii care făceau de strajă s-au depărtat puţin de cort. Alături de aceşti războinici se mai aflau acum şi alţii, curioşi să vadă ce avea să se mai întâmple.

— Fraţii mei au văzut şi au aflat că Old Shatterhand este acum prietenul şi fratele comanşilor? i-am întrebat eu.

Cu toţii au dat afirmativ din cap.

— Războinicii comanşi vor păzi cu străşnicie acest cort, până ce căpeteniile vor da alte porunci! am continuat eu, calm. Fraţii mei roşii să meargă şi să adune războinicii comanşi la sfat!

Cu excepţia războinicilor care făcuseră de strajă şi până atunci, toţi comanşii s-au răspândit care-ncotro.

Cel ce nu cunoaşte obiceiurile indienilor va gândi că înfăptuisem un act de mare curaj. Dar cine-i cunoaşte pe indieni şi le foloseşte metodele nu riscă prea mult. Indianul nu este nicidecum un sălbatic. El cunoaşte anumite reguli pe care le respectă cu stricteţe. Oricum, nu eram dispus să pun în joc decât propria-mi viaţă.

Am izbutit să ascund rana pe care mi-o făcuse şeful de trib cu cuţitul şi m-am aşezat înaintea cortului.

În mai puţin de zece minute, s-au strâns o mulţime de războinici comanşi. Cei ce aveau dreptul să stea alături de căpetenii şi să ia parte la sfatul tribului s-au aşezat înaintea mea. Ceilalţi, puţin mai în spate, între mine şi comanşi era un spaţiu liber. Dacă în bătrâna Europă oamenii sunt gălăgioşi atunci când se strâng laolaltă, aşa-zişii sălbatici nu scot nici un cuvânt şi aşteaptă, nemişcaţi precum nişte

statui din bronz, până ce toţi războinicii din tribul lor au venit la sfat.

Le-am făcut semn celor ce făceau parte din sfatul tribului să se apropie mai mult. Aceştia s-au ridicat numaidecât în picioare şi au venit spre mine, aşezându-se apoi în semicerc înaintea mea.

— Old Shatterhand este prietenul şi fratele comanşilor. Fraţii mei ştiu asta?

— O ştim, a răspuns în numele tuturor unul dintre războinicii comanşi.

— Old Shatterhand avea dreptul să-şi aleagă un cort şi el a ales cortul ostaticilor, am continuat eu, netulburat. Oare cortul pe care şi 1-a ales Old Shatterhand devenea al său?

— Era cortul său!

— Cu toate astea, căpeteniile comanşilor i-au spus lui Old Shatterhand că nu-şi poate alege acel cort! Oare şefii de trib sunt nişte mincinoşi? Ostaticii se aflau sub ocrotirea lui Old Shatterhand! Oare Old Shatterhand avea dreptul să-i ocrotească pe ostatici?

— Da!

— Prea bine! Old Shatterhand le-a spus căpeteniilor comanşilor că îi ia pe ostatici sub ocrotirea sa. El le-a spus căpeteniilor că ostaticii sunt oaspeţii săi. Avea Old Shatterhand dreptul să facă aceasta?

— Old Shatterhand avea dreptul şi chiar datoria de a face aceasta, dar Old Shatterhand nu trebuie să-i ferească de judecata ce-i aşteaptă. El are dreptul de a-i ocroti pe ostatici şi de a muri odată cu ei, dacă ar dori.

— Oare Old Shatterhand avea dreptul să taie legăturile ostaticilor dacă devenea chezaşul lor?

— Da.

— Atunci Old Shatterhand a făcut doar ceea ce avea dreptul să facă. Cu toate astea, un şef de trib a vrut să-1 ucidă pe omul alb, dar a izbutit doar să-1 rănească-n braţ. Ce face un războinic din neamul comanşilor atunci când un bărbat intră-n cortul său şi vrea să-1 omoare?

— El are dreptul de a lua viaţa acelui om.

— Şi are dreptul de a lua vieţile tuturor acelora care-1 ajută pe ucigaş?

— Da!

— Fraţii mei sunt înţelepţi şi drepţi. Cei patru şefi de trib ai indienilor Racurroh au vrut să mă ucidă. Eu nu i-am ucis pe cei patru şefi de trib, ci i-am doborât cu pumnul. Acum sunt legaţi şi păziţi de oaspeţii mei care se găsesc în cortul meu. Eu cer libertatea oaspeţilor mei în schimbul libertăţii ucigaşilor mei! Fraţii mei să ţină sfat. Eu voi aştepta. Fraţii mei să nu încerce să le facă vreun rău oaspeţilor mei, căci ei îi vor ucide pe şefii de trib, dacă în cort va intra altcineva în afara lui Old Shatterhand.

Pe feţele indienilor nu s-a mişcat nici un muşchi, deşi ceea ce se petrecuse trebuie să-i fi surprins.

M-am depărtat de ei doar atât cât să nu pot auzi ce vorbeau. S-au agitat destul de mult şi au desemnat câţiva războinici care urmau să ţină locul căpeteniilor. Abia după aceea au început sfatul. După o vreme, trei dintre cei ce luaseră parte la sfat s-au ridicat în picioare şi s-au apropiat de mine. Unul dintre ei m-a întrebat:

— Fratele meu alb îi ţine ostatici pe cei patru şefi de trib?

— Este întocmai precum spune fratele meu roşu, i-am răspuns eu indianului.

— Fratele meu alb ni-i va da nouă pe şefii de trib ca să-i putem judeca.

— Fratele meu roşu a uitat că războinicii nu pot judeca şefii de trib. Un războinic nu are dreptul de a judeca asupra faptelor şefului de trib, decât atunci când şeful de trib se dovedeşte a fi laş în timpul unei lupte. Căpeteniile au vrut să-1 ucidă pe Old Shatterhand. Căpeteniile se găsesc în cortul lui Old Shatterhand, şi doar Old Shatterhand are dreptul de a-i pedepsi pe cei ce au încercat să-1 ucidă.

— Şi ce vrea să facă Old Shatterhand cu şefii de trib?

— Old Shatterhand îi va ucide pe şefii de trib, dacă oaspeţii pe care-i are acum în cort nu vor fi liberi.

— Old Shatterhand îi cunoaşte pe oaspeţii săi?

— Da.

— Unul dintre aceşti oaspeţi este Sans-ear, vânătorul care ucide războinici roşii.

— Fraţii mei l-au văzut vreodată pe Sans-ear ucigând comanşi?

— Nu, dar ei ştiu că printre oaspeţii lui Old Shatterhand se află şi Winnetou apaşul, cel ce a ucis sute de războinici comanşi.

— Aceasta s-a petrecut în pustiul Mapimi, după ce apaşul a vrut să fumeze pipa păcii cu războinicii comanşi. Niciunul dintre acei comanşi nu era un Racurroh.

Nimeni nu mă putea contrazice, iar după o scurtă pauză, indianul care vorbise mi-a pus o întrebare prin care se referea la Bernard Marshal:

— Cine este cel de-al treilea oaspete al lui Old Shatterhand?

— Este un om care vine de la miazănoapte şi care nu a ucis „niciodată vreun indian.

— Dacă fratele nostru ucide căpeteniile, va muri el însuşi împreună cu toţi oaspeţii săi.

— Fraţii mei glumesc! Cine vrea oare să-1 ucidă pe Old Shatterhand? Oare nu Old Shatterhand este acela care are sufletele comanşilor pe ţeava puştii sale?

Cei trei se aflau în mare încurcătură. Nu puteau pune în primejdie vieţile celor patru căpetenii, aşa că unul dintre ei mi-a spus:

— Fratele meu să aştepte până ce ne vom întoarce.

S-au aşezat din nou la sfat şi nu am putut descoperi nici o urmă de ură pe feţele lor. Le dovedisem că aveam curaj. Pentru ei nu era o ruşine să trateze cu mine.

După mai bine de o jumătate de ceas, cei trei războinici s-au apropiat din nou de mine şi unul dintre ei a spus:

— Old Shatterhand şi oaspeţii săi vor fi liberi, dar numai pentru o pătrime dintr-o zi.

Aşa deci! Indienii voiau să ne lase liberi timp de şase ceasuri, pentru ca apoi să aibă plăcerea de a ne vâna! Şase ore, atât ne dădeau! Era puţin, dar dacă plecam din satul comanşilor chiar cu şase ceasuri înainte de căderea nopţii, puteam adăuga la cele şase ore şi întreaga durată a nopţii. Aş fi fost de-a dreptul nebun, dacă nu aş fi acceptat propunerea, dar trebuia totuşi să-mi cântăresc bine vorbele.

— Old Shatterhand se învoieşte, dacă oaspeţii săi vor primi armele care le-au aparţinut.

— Oaspeţii vor primi armele! a răspuns unul dintre cei trei războinici.

— Vor primi ei toate bunurile care le aparţin? am întrebat eu, gândindu-mă mai mult la cele de valoare.

— Vor primi tot ce este al lor!

— Cei doi albi care se află în cortul meu nu le-au făcut comanşilor nici un rău şi, cu toate astea, au fost luaţi ostatici. Old Shatterhand ştie asta şi mai ştie că şefii de trib au vrut să-i omoare, dar este gata să le redea libertatea celor patru căpetenii. Schimbul nu este cu totul cinstit.

— Ce mai doreşte fratele meu alb?

— Sunt rănit la braţ, iar pentru această rană războinicii comanşi vor da trei cai. Eu voi alege aceşti cai şi le voi da comanşilor trei cai în schimb.

— Fratele meu este şiret precum o vulpe. El ştie bine că armăsarii pe care-i are sunt osteniţi. Old Shatterhand va primi ceea ce doreşte. Când le va reda libertatea celor patru şefi de trib?

— Când va pleca din satul fraţilor săi.

— Ne va da el sufletele pe care le poartă în ţeava puştii?

— El nu va risipi aceste suflete în cele patru vânturi.

— Atunci Old Shatterhand poate pleca încotro va vrea. El este un mare războinic şi este şiret precum vulpea. Mintea căpeteniilor comanşe a fost acoperită de un văl de ceaţă atunci când au fumat calumetul cu Old Shatterhand, howgh!

Totul fusese stabilit şi puteam pleca. Comanşii erau vizibil nemulţumiţi, dar eu m-am îndreptat liniştit spre cortul meu.

— Ei? m-a întrebat Bernard, dând dovadă de nerăbdare.

— Indienii ţi-au luat diamantele şi hârtiile de valoare? l-am întrebat la rândul meu.

— Nu. De ce?

— Pentru că dacă ţi le-ar fi luat, ar fi trebuit să ţi le înapoieze acum. Timp de şase ore suntem liberi.

— Liber? a întrebat Cesar. Şase ore liber este şi apoi indian iară prinde la massa Bern şi la bun, biet Cesar.

— E bine, a spus Mark. Este tot ce ne-am putea dori. Am intrat într-o mare încurcătură. Dar ia spune-mi, de pildă, ce ştii de bătrâna mea Tony?

— O s-o primeşti înapoi. Vom primi tot ce ne trebuie. Şi Winnetou îşi va primi armăsarul înapoi. Ceilalţi cai sunt foarte obosiţi, aşa că vom avea dreptul să ne alegem trei armăsari.

— Doamne, Dumnezeule, Charley! a exclamat Sans-ear. Şase ceasuri de libertate şi cinci cai buni! Asta e chiar tot ce şi-ar putea dori nişte oameni ca noi! Sunt sigur că ai să alegi nişte armăsari pe cinste!

Am început să le povestesc tovarăşilor mei prin ce trecusem de când mă despărţisem de ei. Nu terminasem de povestit, când am auzit un strigăt şi am ieşit din cort. înaintea mea stătea indianca ce gătise pentru mine. Femeia mi-a spus:

— Faţa palidă să vină!

— Unde? am întrebat eu.

— La Ma-ram.

Le-am spus prietenilor mei că aveam să lipsesc puţin şi apoi m-am lăsat călăuzit de bătrână. Am fost dus înaintea unui cort mare, unde se aflau doi cai frumoşi. Pe unul dintre aceştia încălecase Ma-ram. Indianul m-a privit 0 clipă şi apoi mi-a spus:

— Fratele meu alb poate să-şi aleagă caii!

Asta era, deci! Am încălecat şi l-am urmat pe Ma-ram. Am ieşit împreună din sat şi am mers puţin prin prerie. Ma-ram m-a dus într-un loc în care se aflau foarte mulţi cai, armăsarii comanşilor, şi mi-a arătat un armăsar negru, zicând:

— Acesta este cel mai bun cal al comanşilor. Ma-ram 1-a primit în dar de la tatăl său. El îl dăruieşte lui Old Shatterhand pentru că nu i-a luat scalpul!

Era un dar neaşteptat, pentru că acel cal minunat nu putea fi ajuns din urmă. Am acceptat cu plăcere minunatul armăsar şi am ales pentru Bernard şi Cesar doi cai pe cinste.

Ne-am întors în sat şi, când am ajuns în dreptul cortului lui Ma-ram, indianul mi-a spus:

— Fratele meu alb să descalece şi să intre!

Nu puteam refuza această invitaţie. Am intrat în cort şi mi s-a dat turtă de kammas1. Intrând în cort, am zărit o indiancă pe care o mai văzusem în cursul dimineţii în satul comanşilor. Ea punea pe spinările cailor noştri provizii pentru noi.

— Cine este această fiică a tribului Racurroh? l-am întrebat eu pe Ma-ram.

1 Turtă făcută din rădăcinile, în formă de bulb, ale unei plante (n.a.).

— Este Hi-lah-dih1, fiica marelui şef de trib To-kei-chun. Ea te roagă să primeşti darurile ei în semn de recunoştinţă pentru că i-ai cruţat viaţa lui Ma-ram.

I-am strâns mâna fetei, zicând:

— Manitou să-ţi dea noroc şi să trăieşti multe veri, floare a savanei! Ochii tăi sunt limpezi şi gândurile tale sunt curate. Fie ca viaţa ta să curgă lin şi liniştit!

Am încălecat apoi şi am pornit spre prietenii mei care mă aşteptau cu nerăbdare.

Toţi au, admirat armăsarul pe care-1 primisem în dar de la Ma-ram. Mark era de-a dreptul invidios şi mi-a spus:

— Ei vezi, dragă Charley, armăsarul ăsta face cam tot atâtea parale cât bătrâna mea Tony, numai că bidiviul are coada mai lungă şi urechile mai scurte decât iapa mea! Hei, domnii ăştia cu pielea roşie ne-au adus tot ce ne era de trebuinţă. Hai să o-ntindem de-aici şi să vedem, de pildă, dacă ne vor mai prinde încă o dată!

Ne-am pregătit de drum şi i-am dezlegat pe cei patru şefi de trib.

— Massa acuma plecat! ne-a zorit Cesar. Plecat mult repede de-aici! Indian nu trebuie să prindă la massa Bern, Mark, Old Shatterhand şi Winnetou!

Ostaticii nu au făcut nici o mişcare, atâta vreme cât ne-am aflat în cort. Am încălecat şi am pornit. în faţa corturilor nu se zărea nici un indian. Cu toate astea, eram sigur că războinicii ne urmăreau cu atenţie. Când am trecut pe lângă cortul lui To-kei-chun, am zărit două perechi de ochi care priveau spre noi. O sută de războinici ardeau de nerăbdare să ne prindă, dar doi oameni aflaţi în satul comanşilor doreau ca noi să scăpăm.

1 Izvor limpede (n.a.).

Capitolul 8

LA FERMA LUI DON FERNANDO.

Traversasem apele învolburate ale lui Colorado River, exact în punctul în care se întâlnesc hotarele statelor Arizona, Nevada şi California. Lăsasem în urma noastră teritoriul indienilor Pah-Utah şi ne îndreptam spre lacul Mono, unde hotărâsem că ne vom odihni timp de câteva zile. Parcursesem o distanţă destul de mare, trecând prin savană, prin păduri, peste munţi, traversând tărâmuri pustii, în care nu puteai vedea altceva decât nisip.

Ce ne mâna oare spre îndepărtata Californie? Mai întâi, Bernard voia să-şi întâlnească fratele şi apoi se mai adăuga şi faptul că ne gândisem să-i prindem pe Fred şi pe Patrick Morgan, care se aflau probabil în „patria aurului”, cum mai era numit statul California.

Plecând din satul comanşilor, am mers călare toată ziua şi toată noaptea. A doua zi, către prânz, am zărit înaintea noastră munţii Sierra Guadalupe. Iapa lui Mark se comportase straşnic. Nici ceilalţi cai nu dădeau semne de oboseală. După ce am trecut peste munţi, ne-am dat seama că nu eram urmăriţi. Apoi, după ce am traversat Rio Grande, am fost siguri că nu mai trebuia să ne facem griji din pricina comanşilor.

La vest de Rio Grande se înalţă Munţii Zuni, la poalele cărora am ajuns, fără a ni se întâmpla nimic deosebit. La prânz, am poposit într-o trecătoare. Winnetou făcea de strajă şi, la un moment dat, apaşul a exclamat:

— Uff!

Apoi s-a întins la pământ şi a venit târâş spre noi.

Am pus numaidecât mâna pe arme.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe fratele meu de cruce.

— Vin războinici roşii!

— Câţi?

— Opt.

— Din ce trib fac parte?

— Winnetou nu poate şti.

— Au pornit pe cărarea războiului?

— Nu au feţele vopsite, dar sunt înarmaţi.

— Cât de departe sunt?

— într-un sfert dintr-o oră se vor afla aici. Fraţii mei se vor împărţi. Winnetou merge cu Sans-ear la stâncile ce se văd în faţă. Omul negru merge cu Bernard la stâncile ce se găsesc în spatele nostru. Fratele meu Old Shatterhand va rămâne aici, lângă calul său!

Spunând acestea, Winnetou a apucat de hăţuri ceilalţi patru cai şi i-a dus în dosul stâncilor. Tovarăşii mei au ocupat poziţiile indicate de apaş, iar eu am rămas pe loc, prinzând în mâini carabina Henry.

Am auzit tropot de cal, dar m-am prefăcut că nu aud şi nu văd nimic, mulţumindu-mă să-i privesc doar cu coada ochiului pe indienii care mă zăriseră şi îşi struniseră caii.

După ce au schimbat între ei câteva cuvinte, s-au îndreptat spre mine. Pământul era atât de uscat încât nu se zăreau nici un fel de urme. Războinicii nu puteau şti, deci, dacă eram singur sau nu.

M-am ridicat în picioare, ţinând carabina în mână.

Indienii s-au oprit la zece paşi de mine şi cel ce se găsea în fruntea lor m-a întrebat:

— Ce face faţa palidă aici, în munţi?

— Omul alb se odihneşte după un drum lung.

— De unde vine omul alb?

— De pe malul lui Rio Grande.

— Uff! a exclamat unul dintre indienii din ceată. Războinicii comanşi l-au zărit pe acest alb pe malul lui Rio Pecos. El era în tovărăşia lui Ma-ram, fiul lui To-kei-chun, şi a tras asupra celor două feţe palide pe care le urmăreau fraţii mei!

Războinicul făcea parte dintre cei ce îi urmăriseră pe Fred şi pe Patrick Morgan. Nu l-am recunoscut pentru că acum nu mai era vopsit în culorile războiului.

— Unde s-a dus albul împreună cu Ma-ram? m-a întrebat cel ce se găsea în fruntea cetei.

— în satul comanşilor.

— Cum 1-a întâlnit albul pe Ma-ram?

— L-am luat ostatic într-o vale în care el a rămas după ce comanşii i-au luat ostatici pe Winnetou, pe Sans-ear, pe o faţă palidă şi pe un negru.

Auzind răspunsul meu, războinicii au pus mâna pe cuţite.

— Uff! a strigat cel ce se găsea în fruntea cetei. Albul 1-a luat ostatic pe Ma-ram! Ce s-a întâmplat cu ceilalţi războinici comanşi?

— Nu le-am făcut nici un rău. Pe unul dintre ei l-am legat, iar ceilalţi nu m-au văzut şi nu m-au auzit, căci nu au avut nici ochi, nici urechi.

— Dar Ma-ram nu era legat când s-a aflat în tovărăşia feţei palide! a spus indianul care mă recunoscuse puţin mai devreme.

— L-am eliberat pentru că mi-a făgăduit să mă urmeze în satul comanşilor.

— Uff! Ce voia omul alb în satul comanşilor?

— Am vrut să-mi eliberez prietenii. I-am luat ostatici pe cei patru şefi de trib ai războinicilor Racurroh şi i-am eliberat când li s-a redat libertatea prietenilor mei. Am plecat cu toţii, şi comanşii ne-au lăsat liberi timp de o pătrime_din zi.

— Şi cei ce au fost ostaticii comanşilor sunt liberi acum?

— Da.

Îmi plăcea să pun la încercare răbdarea indienilor.

Conducătorul micii cete şi-a pierdut cumpătul şi a strigat, punând mâna pe puşcă:

— Faţa palidă trebuie să moară!

Ceilalţi şapte războinici şi-au luat arcurile.

— Dacă ar trebui să luptăm, oamenii roşii ar fi morţi, chiar înainte de a-şi îndrepta armele asupra mea, le-am spus calm celor opt indieni. Eu nu mă tem de opt războinici. Oricum, comanşii nu-mi vor face nimic atunci când le voi spune că pot să-i prindă pe Winnetou, pe Sans-ear şi pe ceilalţi.

— Uff! Unde?

— Aici! am răspuns eu, arătând spre dreapta şi spre stânga. Acolo se află Winnetou şi Sans-ear, iar acolo se găseşte un alb, împreună cu un negru.

Winnetou şi ceilalţi s-au ridicat în picioare, îndreptându-şi puştile asupra războinicilor comanşi.

— Războinicii roşii sunt ostaticii noştri! Să descalece cu toţii! le-am spus eu, poruncitor.

Noi eram cinci, ei erau opt, dar erau împresuraţi şi, dacă ni se opuneau, puteau muri.

Nu m-am mirat deloc atunci când războinicul comanş care se găsea în fruntea micii cete m-a întrebat:

— Oare omul alb nu vede că noi nu am pornit pe cărarea războiului?

— Cu toate astea, oamenii roşii au vrut să mă ucidă! am replicat eu. Omul alb nu doreşte moartea fraţilor săi roşii.

Ei pot descăleca pentru a fuma cu mine calumetul.

Indienii ezitau, nedând crezare vorbelor mele.

— Care este numele omului alb? m-a întrebat unul dintre comanşi.

— Mi se spune Old Shatterhand.

— Uff! Atunci ne putem încrede în vorbele tale! Fraţii mei să descalece!

Conducătorul cetei a scos de la gât calumetul. Le-am făcut semn tovarăşilor mei să se apropie. Ne-am aşezat în cerc şi am fumat pipa păcii. Bernard i-a întins-o lui Winnetou, dar apaşul a refuzat, zicând:

— Apaşul se găseşte aici doar pentru că fratele său de cruce stă de vorbă cu războinicii comanşi, dar el nu primeşte pipa păcii din mâinile lor. Comanşii să se gândească la Mapimi, unde Winnetou a vrut să încheie pace cu războinicii comanşi, dar ei nu au vrut să-i dea ascultare.

Comanşii s-au prefăcut că nu au auzit aceste cuvinte.

M-am adresat apoi conducătorului micului grup de comanşi:

— Războinicii roşii au pornit pe urmele celor doi trădători albi?

— Fratele meu ştie că aşa stau lucrurile.

— I-au prins vitejii războinici pe cei doi trădători?

— Nu. Cei doi albi au intrat pe pământurile duşmanilor noştri şi ne-am văzut nevoiţi să facem cale-ntoarsă.

— Cum a fost cu putinţă ca acei nemernici să scape? Nici măcar nu aveau cai!

— Au furat cai de la comanşi.

— Oh! Oare războinicii comanşi nu au ochi pentru a vedea un hoţ şi nu au urechi pentru a-i auzi paşii?

— Războinicii comanşi s-au aflat la mormântul marii lor căpetenii şi, când s-au apropiat de cai, au văzut că războinicul ce stătea de strajă fusese răpus. Doi dintre cei mai buni cai ai comanşilor au fost furaţi de trădătorii albi.

Cei doi răufăcători dădeau dovadă de mult curaj. Nu se cuvenea să uităm acest lucru, dar trebuia să-i prindem cu

orice preţ. De aceea mă bucuram într-un fel de întâlnirea cu aceşti războinici. Cei opt comanşi nu au zăbovit prea mult şi, când au încălecat, i-am întrebat:

— Unde au zărit fraţii mei roşii urmele celor doi trădători albi?

— Am zărit urmele lor în urmă cu două zile. Vrea fratele meu alb să pornească după ei?

— Da. Dacă avem să-i găsim, acei trădători vor fi pierduţi!

— Uff! Old Shatterhand rosteşte cuvinte care pătrund în sufletul comanşilor! El trebuie să se îndrepte către apus şi, după ce va fi mers călare vreme de o zi, el va intra într-o vale largă, care se întinde dinspre miazăzi către miazănoapte. Când va ajunge în această vale, Old Shatterhand se va îndrepta către miazănoapte. El va vedea că cei doi trădători albi şi-au aprins un foc. Apoi fratele meu va merge înainte şi va ajunge la o apă care curge către apus. Old Shatterhand va merge de-a lungul apei. Va găsi de două ori cenuşa de la focurile aprinse de trădătorii albi. Războinicii comanşi au fost nevoiţi să se întoarcă, pentru că nu au putut intra pe pământurile războinicilor Navajo.

— Cât le mai trebuia fraţilor mei ca să-i ajungă din urmă pe trădători?

— Mai puţin de o zi. Războinicii comanşi ar mai fi mers pe urmele albilor, dar au zărit înaintea lor corturile duşmanilor şi, dacă ar mai fi înaintat, şi-ar fi găsit cu siguranţă moartea.

— Războinicii comanşi îi pot spune lui To-kei-chun că Winnetou, Sans-ear şi Old Shatterhand îi vor ajunge din urmă pe trădătorii albi. Poate că Ma-ram o să se gândească la Old Shatterhand, pentru că şi Old Shatterhand se va gândi la Ma-ram.

— Winnetou apaşul va porni acum pe urmele comanşilor?

— Nu, a răspuns fratele meu de cruce. Winnetou este duşmanul comanşilor, dar nu le va face nici un rău acestor opt războinici, căci ei au fumat calumetul cu fraţii lui.

Comanşii au pornit la drum, iar noi nu am mai zăbovit. Cei opt războinici au pornit spre răsărit. Ştiam că le vor spune războinicilor din tribul lor că ne-au întâlnit. Noi am luat-o spre vest, convinşi fiind că avem să-i prindem pe Fred şi pe Patrick Morgan.

Am luat-o pe drumul descris de războinicul comanş. Pentru că Winnetou şi cu mine eram prieteni cu indienii Navajo, ne-am bucurat din plin de ospitalitatea lor. Am descoperit apoi că Fred şi Patrick Morgan se îndreptau spre Rio Colorado. Deşi cei doi aveau un avans de câteva zile, eram siguri că aveam să-i prindem.

Am pornit spre Sierra Nevada şi am văzut foarte multe urme de bizoni. Ne doream să vânăm un astfel de animal, pentru că merindele noastre erau pe sfârşite.

Bernard nu mai participase niciodată la o vânătoare de bizoni şi l-am luat cu mine. Era ora amiezii şi soarele ardea nemilos. Ştiam că la ceasul acela bizonii au obiceiul de a se îndrepta către apă, unde se puteau răcori.

Credeam că voi putea răpune un bizon, mai ales pentru că am zărit înaintea mea patru astfel de animale. Din păcate, vântul bătea dinspre noi, şi animalele ne-au observat foarte curând.

Am fost nevoiţi să dăm pinteni cailor şi am avut ocazia de a vedea ce animal de soi era armăsarul primit în dar de la Ma-ram. Parcă zbura, lăsând mult în urmă calul lui Bernard. M-am gândit să mă folosesc de lasou. Spre deosebire de lasourile indienilor, care sunt de obicei din piele, al meu avea în capăt un soi de inel, nu un laţ. Datorită acestei deosebiri, puteam prinde mai uşor şi mai sigur animalul pe care-1 vânam.

Am ajuns din urmă animalele şi mi-am dat seama că nu era vorba despre bizoni, ci despre un bou şi trei vaci. Am ales din ochi o vacă şi am prins-o cu lasoul. Animalul trăgea cu putere, dar armăsarul se ţinea drept. Am sărit din şa, am înjunghiat vaca şi apoi am mângâiat armăsarul pe cap.

Patrupedul şi-a frecat botul de umărul meu în semn de mulţumire.

În cele din urmă, a venit şi Bernard. Tânărul Marshal a spus, cu regret:

— Am venit prea târziu! Să pornesc mai departe? Poate izbutesc să vânez şi eu ceva!

— N-are rost! Acum avem carne din belşug.

Bernard a descălecat, iar eu am întors vaca pe-o parte şi am remarcat că animalul avea un semn pe trup.

— Hm! M-am gândit eu că vaca asta îi aparţine vreunui fermier.

— Avem voie să ucidem o asemenea vacă?

— Da, prin părţile astea o vacă nu valorează cine ştie ce, şi fiecare călător are voie să ucidă o vită, dacă nu are ce mânca. Aşa e obiceiul pe-aici. El are însă obligaţia să îi ducă proprietarului pielea animalului ucis.

— Atunci trebuie să îi ducem pielea celui căruia îi aparţine vaca?

— Nu. Dacă ferma se află pe-aici, pe-aproape, atunci avem obligaţia de a merge la ferma aceea şi de a spune unde am lăsat pielea animalului ucis.

Abia îi dădusem această explicaţie lui Bernard, când am auzit un vâjâit şi l-am văzut pe prietenul meu prins cu un lasou. Mi-am luat carabina, m-am ridicat în picioare şi am văzut cum un călăreţ îmbrăcat în straie mexicane îl târa după sine pe Marshal.

Nu se cuvenea să pierd nici o clipă. Dacă necunoscutul continua să-1 târască astfel pe Bernard, prietenul meu putea muri. Am dus arma la ochi şi am tras asupra calului necunoscutului. Animalul s-a prăbuşit, aruncându-şi călăreţul din şa. Omul s-a ridicat numaidecât în picioare şi, când m-a zărit, a rupt-o la fugă.

Nu puteam să pornesc după el, pentru că trebuia să mă îngrijesc mai întâi de Bernard. Prietenul meu era prins atât de strâns în laţ, încât nici nu se putea mişca. Am tăiat numaidecât lasoul şi, spre bucuria mea, am constatat că

tânărul Marshal nu păţise nimic, pentru că s-a ridicat iute în picioare, zicând:

— Pe Dumnezeul meu, da' ştiu că am avut parte de-o călătorie minunată! Ce voia omul ăsta?

— Nu ştiu.

— De ce ai tras în cal şi nu ai tras în el?

— în primul rând, nu-mi place să omor oameni. în al doilea rând, moartea călăreţului nu ţi-ar fi folosit la nimic. După cum vezi, lasoul este prins de şaua calului. Sunt sigur că armăsarul te-ar fi târât mai departe.

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta! a replicat prietenul meu.

— Hai să vedem ce facem cu vaca. Nu de alta, dar ar fi bine să plecăm de-aici cât mai iute!

— Eu credeam că nu ne mai pândeşte nici un fel de primejdie, acum că am lăsat în urmă teritoriul indienilor Navajo.

— Te înşeli amarnic. Aici ne pândesc primejdii şi mai mari. Chiar dacă nu ne mai aflăm pe pământurile indienilor liberi, adică ai acelor indios bravos, cum îi numesc mexicanii, trebuie să ştii că pe aici se perindă atât bandiţi mexicani, cât şi răufăcători veniţi din Statele Unite.

Am tranşat repede vaca, am pus bucăţile de carne pe spinările cailor şi am căutat să ajungem cât mai repede la tovarăşii noştri.

Când a văzut că aduceam carne proaspătă, Cesar a început să strige:

— Ah, oh, massa venit cu friptura! Cesar adunat pe dată lemne pentru fript la carne!

L-am lăsat să facă pe bucătarul, în timp ce le-am povestit lui Winnetou şi lui Sans-ear ce ni se întâmplase.

Friptura era numai bună şi eram de-a dreptul uluit ce mult şi cât de repede putea mânca bunul Cesar. Negrul era absorbit cu totul de plăcuta sa îndeletnicire, pentru că nici măcar nu 1-a auzit pe Mark strigând:

— Ia fiţi atenţi! Mă întreb dacă se apropie de noi doar nişte cai sau dacă e vorba de nişte călăreţi.

Mi-am luat numaidecât ocheanul şi, văzând despre ce era vorba, le-am spus prietenilor mei:

— Nu sunt cai, sunt cinci… şase… şapte… opt, da, opt călăreţi.

— Oare ne-or fi văzut? m-a întrebat Mark.

— Bineînţeles! Trebuie să fi văzut fumul!

— Ce sunt, mexicani sau americani?

— Judecând după şeile înalte şi pălăriile cu boruri largi, aş zice că sunt mexicani.

— Atunci eu cred, de pildă, că ar fi bine să punem mâna pe arme! Poate că ne fac o vizită tocmai din cauză că ai prins o vacă!

Cei opt s-au oprit la oarecare depărtare faţă de noi. Erau într-adevăr mexicani, mai precis un domn şi şapte argaţi. Unul dintre argaţi era chiar cel al cărui cal îl împuşcasem. Mexicanii ne-au înconjurat, făcând un cerc în jurul nostru.

— Se pare că oamenii ăştia ar cam vrea să stea de vorbă cu noi, hi, hi! a chicotit Mark. Sunt în stare să mă măsor cu toţi opt deodată!

Cel ce părea a fi şeful celor şapte argaţi a făcut câţiva paşi spre noi şi ne-a întrebat, într-un amestec de engleză şi spaniolă:

— Cine sunteţi?

Mark a răspuns în numele nostru:

— Suntem nişte mormoni. Venim de la Salt Lake şi ne îndreptăm spre California.

— Nu o să vă meargă prea bine! a replicat mexicanul. Cine este indianul?

— Nu e un indian, ci este un eschimos din New Holland. Dacă nu o să izbutim să adunăm nişte bani, o să dăm nişte reprezentaţii cu el. Lumea o să se adune ca la urs!

— Şi negroteiul?

— Nu-i negrotei, este un vestit avocat, venit de departe, tocmai din Kamceatka. Dumnealui trebuie să ia parte la un

proces în San Francisco.

Mexicanul nu se pricepea deloc în ale geografiei şi de aceea ş-a mulţumit să mormăie:

— Hm! Ciudată adunătură! Trei misionari mormoni şi un avocat îmi fură o vacă şi încearcă să-mi ucidă un vaquero! O să vă învăţ eu minte! Sunteţi prizonierii mei şi mă veţi însoţi la ferma ce-mi aparţine!

Micuţul Mark m-a privit cu ochişorii săi jucăuşi şi m-a întrebat:

— Mergem, Charley? Poate că la ferma acestui onorabil domn găsim mai multă mâncare decât prin pustietatea asta!

— Hai să-ncercăm! am replicat eu. Dacă domnul nu este vreun mare estanciero, ci are doar o fermă mică, nu ni se poate întâmpla nimic rău!

— Cred că o să ne distrăm puţin! a spus Mark, întorcându-se spre mexican şi întrebându-1: Chiar vreţi să ne luaţi ostatici pentru un lucru de nimic, senor?

— Eu nu sunt şeilor! a replicat, mândru, mexicanul. Eu sunt don, sunt un grande! Sunt don Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo! Să ţineţi bine minte asta!

— Dumnezeule! a exclamat Sans-ear, prefăcându-se a fi impresionat de pomposul nume. Da' ştiu că sunteţi un mare nobil! Trag nădejde că veţi fi milostiv faţă de noi!

Nu făcusem nici un gest de împotrivire. Ne-am ridicat în picioare, am stins focul şi am încălecat.

Cesar a început să zâmbească şi a spus:

— Oh, ah, frumos, tare frumos! Mult frumos! Cesar avocat este! Avocat din… din! Cesar nu mai ştii de unde! La fermă mult mâncare şi băutură este! Cesar locuit la fermă mult, frumos!

Mexicanii ne-au luat la mijloc şi am pornit-o cu toţii în galop. Pe drum am avut vreme destulă pentru a admira veşmintele acestor oameni. Fiecare dintre ei purta pe cap o pălărie'cu bor larg, numită sombrero. Pălăriile mexicanilor

erau din fetru negru sau maroniu, sau din împletitură fină de paie. Pălăria unui senor sau don, adică a unui domn – indiferent că este vorba despre proprietarul unei ferme sau despre capul unei bande de răufăcători —, este întotdeauna împodobită cu aur, diamante sau perle false şi cu o pană, semn al averii de care dispune purtătorul pălăriei.

Mexicanii obişnuiesc, de asemenea, să poarte veste scurte, împodobite din belşug cu broderii. Aceste broderii sunt realizate cu fir de lână, bumbac, mătase, argint sau chiar aur.

La gât, mexicanii au de obicei o eşarfa neagră, legată într-un nod mare. Pantalonii mexicanilor sunt strânşi pe şolduri pentru ca apoi, mergând în jos, ei să devină din ce în ce mai largi. Cusăturile laterale sunt împodobite, de obicei, cu vipuşti din mătase, a cărei culoare este aleasă astfel încât să contrasteze cât mai mult cu materialul din care sunt croiţi pantalonii. Şi cizmele din piele fină sunt împodobite cu broderii. Aceste cizme sunt prevăzute întotdeauna cu pinteni deosebit de mari, făcuţi din argint, oţel, alamă sau os. Pintenii mexicanilor îi întrec în dimensiuni pe cei purtaţi de cavalerii medievali. Furca de care este prinsă „rotiţa” poate măsura chiar cincisprezece, douăzeci de centimetri. Această „rotiţă” este de fapt o stea în douăsprezece colţuri, care are, de obicei, un diametru de cincisprezece centimetri. O pereche de pinteni mexicani poate cântări până la un kilogram.

Mexicanii umblă aproape tot timpul călare. Au armăsari foarte buni şi rezistenţi şi sunt nişte adevăraţi maeştri în mânuirea tuturor armelor. Cei mai mulţi dintre mexicani au obiceiul de a dormi cu armele lângă ei, pentru a se putea folosi de ele îndată ce li s-ar ivi ocazia. Trag foarte bine cu pistolul cu ţeavă lungă, care poate fi ataşat la patul unei puşti. Cu o asemenea armă mexicanul nu-şi greşeşte niciodată ţinta. în momentul în care trag cu arma, caii lor stau nemişcaţi, inteligentele animale înlemnind imediat.

O armă şi mai primejdioasă, aflată mereu la îndemâna mexicanului, este lasoul făcut din curele de piele. Mexicanul se pricepe ca nimeni altul să prindă cu lasoul chiar şi puma. Tot mexicanul poate prinde cu lasoul călăreţul aflat în galop. De când e copil, el se exersează în aruncarea lasoului şi se poate spune că laţul din piele urmează cu totul voinţa care-1 mânuieşte cu măiestrie.

Pe spinarea calului unui mexican se află mereu şi un poncho, o pătură prevăzută cu o gaură prin care omul îşi poate vârî capul.

Şaua şi hăţurile mexicane sunt nişte adevărate comori, împodobite din belşug cu argint sau chiar cu aur. O astfel de „podoabă" pentru cal poate costa între cincizeci şi cinci sute de escudos din aur.

Toţi caii mexicanilor poartă pe spinare şei înalte, de tip spaniol, de pe care călăreţul nu poate aluneca. Şeile despre care vorbesc au un spătar înalt, iar partea din faţă, care are de obicei forma unui cap de cal, ajunge uneori chiar până la pieptul călăreţului. Sunt prevăzute, de asemenea, cu un soi de scut din piele groasă, care ocroteşte crupa calului.

Scările şeii sunt, de obicei, din lemn. în vechime, mexicanii aveau în locul scărilor un soi de cizme care apărau piciorul călăreţului. Mexicanii bogaţi au obiceiul de a-şi comanda scări din metale preţioase, lucrate cu mare pricepere de bijutieri.

După o jumătate de ceas, am ajuns în curtea mare a fermei lui don Fernando.

— Senora Eulalia, senorita Alma, veniţi să vedeţi pe cine aduc eu aici! a strigat unul dintre văcari.

Ca la un semnal, două fiinţe au ieşit repede-repede din clădirea fermei, şi gândul mi-a zburat fără să vreau la versurile marelui Schiller:

Prin uşile casei, dându-şi ghes, Două doamne dintr-odată ies.

Ei da, erau două reprezentante ale sexului frumos, o senora şi o senorita, adică o doamnă şi o domnişoară, numai

că înfăţişarea lor lăsa puţin de dorit, pentru că amândouă erau desculţe şi niciuna din ele nu purta nimic pe cap. Nici nu mi-am putut da seama imediat dacă dezordinea de pe capul lor era părul. îmbrăcate amândouă în fuste scurte, doamna şi domnişoara aveau picioarele acoperite de un strat gros de jeg, de la distanţă părându-mi-se că amândouă purtau cizme înalte. Busturile le erau înveşmântate în cămăşi care poate fuseseră cândva albe. Păreau să fi fost folosite la curăţarea coşului casei.

— Pe cine ne-aduceţi, don Fernando de Venango y Colonna? a strigat senora. Ce muncă va fi pe capul nostru! Cinci oaspeţi care trebuie să mănânce, să bea, să fumeze şi să doarmă! Ah, ce treabă nesuferită! Nu se poate aşa ceva! Cel mai bine ar fi să fug de la ferma asta blestemată, să vă las pe toţi aici! Ce bine ar fi fost dacă nu aş fi plecat nicicând din frumosul San Jose!

— Mamă, a întrerupt-o senorita, arătându-1 cu degetul pe Bernard. Ştii cu cine seamănă acest domn? Cu don Allano!

— Poate să semene cu cine-o semăna! a izbucnit onorabila senora, supărată de faptul că fusese întreruptă. Cine sunt aceşti oameni? Cine va avea de lucru din cauza lor? Eu, doar eu! Nimeni altcineva! Eu! Eu! Cu aşa fermă mare, nici nu mai ştiu unde îmi e capul şi acum mi se mai aduc şi cinci oaspeţi!

— Dar, senora Eulalia, aceştia nu sunt oaspeţi! a spus fermierul.

— Nu sunt oaspeţi? Atunci ce sunt, don Fernando de Gajalpa?

Ce sunt?

— Sunt ostatici, senora Eulalia.

— Ostatici? De ce i-ai luat ostatici, don Fernando de Venango de Molynares?

— Mi-au ucis o vacă şi trei vaqueros.

Era uluitor cu câtă seninătate minţea don Fernando!

— O vacă şi trei vaqueros! a exclamat buna doamnă, plesnindu-şi palmele cu atâta putere, încât caii noştri au

făcut speriaţi câţiva paşi înapoi. Dar asta-i groaznic, cumplit, strigător la cer! I-ai prins asupra faptului, don Fernando y Colonna de Gajalpa?

— Desigur, senora Eulalia! Dar nu i-am prins asupra faptului, ci chiar asupra faptelor! Aceşti oameni au şi fript carnea şi au şi mâncat-o!

Ochii doamnei s-au făcut mari cât nişte farfurii.

— Au şi fript carnea şi au şi mâncat-o? a întrebat ea, în cele din urmă. Carnea cui? Carnea vacii sau carnea celor trei vaqueros, don Fernando de Gajalpa y Rostredo?

— Au mâncat mai întâi carnea vacii, senora Eulalia!

— Mai întâi? Mai întâi? Şi apoi, don Fernando de Venango?

— Şi apoi nimic! I-am prins şi i-am împiedicat să mai facă fapte rele! I-am luat ostatici şi i-am adus aici pe toţi, senora Eulalia!

— I-aţi luat ostatici şi i-aţi adus aici pe toţi! Oh, toată lumea ştie ce cavaler viteaz eşti dumneata! Cine sunt aceşti oameni, don Fernando de Molynares y Colonna?

— Aceşti trei albi sunt misionari care vin din oraşul mormonilor. Ei vor să ajungă la San Francisco.

— Ah, Doamne, Doamne! Trei misionari care ucid o vacă şi omoară trei vaqueros pentru a-i mânca! Doamne, Doamne! Dar spune, spune mai departe, don Fernando de Rostredo y Venango!

— Acest negru care arată întocmai precum un negrotei este avocat. Un avocat ce vine… ce vine… din Ţara de Foc. Are un proces la San Francisco, trebuie să dea de urmele unor moştenitori, senora Eulalia!

— Să dea de urmele unor moştenitori? Ha! Atunci nici nu mă miră că a ucis trei vaqueros! Şi ultimul? Ultimul, don Fernando de Colonna y Gajalpa?

— Ultimul? Ultimul arată ca un indio bravo, dar este un hotentot din… din… din Groenlanda! El va câştiga bani de pe urma misionarilor, senora Eulalia!

— Oh, oh, oh! Vai de mine! Ce vei face? Ce vei face cu aceşti oameni, scumpe don Fernando de Molynares y

Gajalpa de Venango y Rostredo?

— Voi pune să fie împuşcaţi sau spânzuraţi! Adună toţi oamenii, mult stimată senora Eulalia!

— Să adun toţi oamenii dumitale? Dar toţi oamenii dumitale sunt deja aici! Lipseşte doar bătrâna negresă Betty. Ah! Uite că vine şi ea! Hm! Dacă stau şi mă uit bine, toţi oamenii dumitale sunt aici şi totuşi spui că trei vaqueros au fost ucişi! Cum vine asta, don Fernando y Rostredo de Colonna?

— O să vedem noi cum vine asta, stimată senora Eulalia! Să fie închise numaidecât toate uşile şi toate porţile! Ostaticii nu trebuie să scape! îi voi judeca numaidecât cu asprime!

Ferma nu avea decât o singură poartă, iar aceasta a fost zăvorâtă bine, astfel încât toţi oamenii bunului don Fernando se aflau acum în mâinile noastre.

— Aşa! a exclamat fermierul. Acum aduceţi scaune! Priponiţi caii! Toţi caii! Şi pe cei ai ostaticilor! După aceea îi vom judeca!

I-am lăsat pe vaqueros să îndeplinească liniştiţi poruncile lui don Fernando. Ne luau caii şi astfel aveam mai mult loc. Oricum, nu ne temeam de aspra judecată a fermierului.

S-au adus trei scaune. Pe cel din mijloc a luat loc don Fernando. în stânga şi în dreapta lui s-au aşezat doamna Eulalia şi domnişoara Alma. Noi ne-am strâns unul lângă altul, şi văcarii ne-au luat la mijloc.

Fermierul ne-a privit cu asprime şi a început:

— Mai întâi am să vă întreb cum vă numiţi! Care este numele tău?

— Cesar! a răspuns negrul.

— Nume de bandit! a comentat don Fernando.

— Pe tine cum te cheamă?

— Winnetou, a răspuns apaşul.

— Acesta nu este numele tău adevărat, a spus fermierul. Winnetou este cel mai vestit războinic indian. Pe tine cum te cheamă?

— Marshal.

— îl cheamă tot Marshal! a izbucnit senorita Alma.

— Nume de yankeu! a constatat don Fernando. Yankeii nu-s buni de nimic! Ţie cum îţi zice?

— Sans-ear, a răspuns Mark.

— Nu acesta este numele tău adevărat. Sans-ear este un vestit vânător. Iar tu cine eşti?

— Old Shatterhand, am răspuns eu.

— Hm! Un nume fals! Sunteţi nu doar hoţi, ci şi nişte mari mincinoşi!

M-am apropiat de omul care 1-a prins pe Bernard cu lasoul şi merita a fi pedepsit pentru asta. Apoi i-am spus fermierului:

— Noi nu minţim! Vreţi să vă arăt că spun adevărul?

— Arată! a exclamat don Fernando.

L-am lovit pe văcarul de lângă mine cu pumnul, şi omul a căzut numaidecât la pământ. Apoi l-am întrebat pe fermier:

— Oare acest pumn nu merită numele de Shatterhand?

— Ţine-mă, Alma! Simt că leşin! a exclamat senora Eulalia, năruindu-se la pieptul soţului ei.

Don Fernando ar fi vrut să se ridice în picioare, dar nu putea, pentru că-şi ţinea în braţe preascumpa consoartă. De aceea a strigat:

— Zeter, Morido!

Mexicanul ştie să lupte foarte bine, dar numai atunci când e călare. Fără cal, el nu face doi bani. Când au văzut că ne-am îndreptat puştile asupra lor, văcarii s-au făcut albi ca varul. * t

— Nu vă temeţi, sefiores! am spus eu. Nu vi se va întâmpla nici un rău! Trebuie doar să lămurim anumite lucruri şi apoi puteţi face ceea ce veţi crede dumneavoastră de cuviinţă.

M-am apropiat de scaunele pe care stăteau fermierul, consoarta şi fiica sa. Apoi m-am înclinat respectuos, spunând:

— Mult stimată dona Eulalia! Eu sunt un mare admirator ar frumuseţii şi al virtuţilor femeieşti! Pot să vă rog să vă

reveniţi din leşin şi să mă priviţi cu minunaţii dumneavoastră ochi?

— Ahhh! a exclamat soţia fermierului, deschizând ochii mici ca de pisică.

Aceşti ochi dădeau feţei sale pământii un aspect nu tocmai plăcut. Buna dona Eulalia a încercat să zâmbească, dar zâmbetul nu făcea plăcere, ci înspăimânta.

— Frumoasă doamnă, am continuat eu. Aţi auzit, desigur, de cours d'amour, adică de acele tribunale în cadrul cărora femeile aveau un cuvânt greu de spus şi bărbaţii erau nevoiţi să se supună voinţei femeilor. Don Fernando vrea să ne judece, dar el nu poate fi drept, fiindcă este el însuşi parte în procesul nostru. Noi l-am ruga pe stimabilul don Fernando să vă lase pe dumneavoastră, stimată dona Eulalia, să ne judecaţi aşa cum se cuvine, fiind dreaptă în ceea ce ne priveşte!

— Aceasta este dorinţa dumneavoastră, sefior? m-a întrebat soţia fermierului, cu o voce gâjâită.

— Da, aceasta este dorinţa mea şi, fără îndoială, dorinţa prietenilor mei! Noi nu suntem în măsură să apărem, aşa cum ne găsim, înaintea unei mari doamne ca dumneavoastră, dar v-am ruga să aveţi în vedere că suntem de mai multe luni în Vestul sălbatic. Oricum, bunătatea este o podoabă de preţ în sufletul unei femei şi tragem nădejde că ne veţi asculta rugămintea!

— Numele pe care le-aţi rostit sunt într-adevăr numele dumneavoastră adevărate? a întrebat dona Eulalia, mulţumită de onoarea ce i se făcea şi măgulită de complimentele mele.

— Sunt numele noastre, distinsă dona Eulalia, am răspuns eu.

— Ai auzit, don Fernando de Venango y Gajalpa? Aceşti domni m-au rugat să-i judec. Ştii bine că nu admit să mă contrazici! Dumnealor sunt cine-au spus că sunt! Ai înţeles?

Mexicanul nu-i putea ţine piept consoartei sale. Se simţea însă uşurat pentru că nu mai era nevoit să joace rolul

judecătorului, aşa că i-a spus autoritarei sale soţii:

— Judecă-i dumneata, senora Eulalia! Sunt sigur că aceşti netrebnici vor fi spânzuraţi!

— Depinde ce au făptuit, don Fernando de Colonna y Molynares! a tunat doamna Eulalia.

După ce şi-a pus la punct soţul, senora Eulalia s-a întors spre mine, zicând cu blândeţe:

— Vorbiţi, sehor! Aveţi cuvântul!

— Să zicem, distinsă doamnă Eulalia, că sunteţi un drumeţ ostenit şi înfometat. Acest drumeţ vede o vacă şi carnea ei i-ar potoli foamea care-1 chinuie. Are drumeţul dreptul de a împuşca vaca? Are el datoria de a duce pielea vacii la ferma de care aparţine animalul răpus?

— Aşa este obiceiul peste tot!

— Nu! Nu peste tot! a îndrăznit să spună fermierul.

— Tăcere, don Fernando! a tunat dona Eulalia» Eu poruncesc aici!

Mexicanul a renunţat să mai vorbească. Şi din privirile înspăimântate ale văcarilor se putea vedea că dona Eulalia era de fapt stăpâna fermei.

— Acesta a fost tot răul pe care l-am făcut. Am îndrăznit să ucidem o vacă, stimată dona Eulalia! am spus eu. Acest vaquero, care zace acum la pământ, 1-a prins cu lasoul pe domnul Marshal şi 1-a târât după sine. L-ar fi ucis cu siguranţă pe tovarăşul meu, dacă nu i-aş fi împuşcat armăsarul.

— Marshal? a întrebat doiâa Eulalia. Noi cunoaştem şi respectăm acest nume. Un domn, Allano Marshal, a locuit la sora mea, în San Francisco.

— Allan Marshal din Louisville? am întrebat eu.

— Da, da! întocmai! îl cunoaşteţi?

— Desigur. Domnul Bernard Marshal, prietenul meu, giuvaiergiu din Louisville, este fratele lui Allan Marshal, despre care aţi vorbit dumneavoastră!

— Sfântă Lauretta! Aşa e! Allano Marshal avea un frate pe care-1 chema Bernardo. Alma, inima ta nu te-a înşelat!

Vreau să vă îmbrăţişez, senor Bernardo! Fiţi bine venit în casa noastră!

Bernard se bucura să afle o veste despre fratele său, dar s-a ferit să se lase îmbrăţişat şi a dus mâna doamnei către buze.

— Tocmai 0 caut pe fratele meu, a spus Marshal. Ştiţi cumva unde este?

— Alma, fiica mea, a fost în vizită la sora mea şi mi-a spus că senor Allano urma să meargă la nişte mine. Oamenii aceştia sunt prietenii dumneavoastră, senor Bernardo?

— Da. Sunt cu toţii prietenii mei. Le datorez chiar viaţa! Senor Shatterhand m-a scăpat de la moarte sigură, căci puteam să mor de sete în Llano Estacado. Apoi m-a salvat din mâinile comanşilor.

Femeia a bătut din nou din palme, exclamând:

— Sfinte Dumnezeule! Aşa aventuri aţi trăit? Trebuie să ne povestiţi totul, totul! Cum se face că dumneavoastră sunteţi mormon şi fratele dumneavoastră nu?

— Nu sunttm mormoni, dona Eulalia! A fost doar o glumă!

Doiia Eulalia s-a întors numaidecât spre fermier, întrebând:

— Ai auzit, don Fernando de Venango y Gajalpa? Ai auzit că nu-s mormoni, şi nici hoţi sau ucigaşi nu sunt? Dumnealor vor fi oaspeţii noştri şi vor rămâne aici cât vor pofti! Alma, du-te repede la bucătărie şi adu o sticlă cu rachiu de busuioc! Trebuie să bem în cinstea venirii acestor domni!

Auzind că va fi adusă o sticlă de rachiu de busuioc, fermierul s-a înveselit pe dată. Se pare că don Fernando nu se putea bucura de minunata băutură decât la ocazii deosebite şi de aceea omul era mulţumit că ne adusese la ferma sa.

Senorita Alma a sărit de la locul ei. Aş îndrăzni să spun că se mişca atât de iute, încât jegul de pe picioarele ei amenința chiar să plesnească!

M-am ales cu un pahar mare de rachiu. Cel ce ştie ce înseamnă rachiul de busuioc va crede că noi abia dacă am sorbit din scârboasa licoare, iar reprezentantele sexului frumos abia dacă au luat o înghiţitură. Trebuie să spun că nu s-a întâmplat deloc aşa. Doamna ş' domnişoara şi-au golit paharele dintr-o înghiţitură. Winnetou, care nu bea niciodată „apă de foc”, nu s-a atins de băutură, dar fermierul îşi tot umplea paharul care se golea ca prin farmec. A fost nevoie de intervenţia hotărâfă a soţiei sale, care 1-a apostrofat pe bunul don Fernando:

— Gata, gata, don Fernando de Venango y Rostredo! Dumneata ştii prea bine că nu mai am decât două sticle din acest minunat rachiu! Du-i pe aceşti senores în cameră! Noi vom face tot ce ne stă în putere pentru a vă pregăti ceva de-ale gurii. Cred că vă este foame tuturor! Hai, Alma! Scuzaţi-mă, domnii mei!

Doamna şi domnişoara au dispărut îndată, iar don Fernando ne-a dus în ceea ce senora Eulalia numise „cameră”, mai curând o mică odaie. în încăperea modestă se afla o masă mare din lemn şi două bănci lungi. Ne-am aşezat cu toţii, dar văzând că văcarii s-au apropiat de caii noştri pentru a se îngriji de ei şi pentru a arunca o privire prin coburi, am ieşit din „cameră” şi am luat numaidecât şeile şi coburii. Nu de alta, dar ştiam că cei mai buni vaqueros erau întotdeauna şi cei mai dibaci hoţi.

I-am cerut lui Cesar să rămână lângă cai şi să-i ducă la păscut, chiar în faţa fermei. Negrul nu era deloc mulţumit şi mi-a spus:

— Massa acuma mâncat mult, bun, frumos la cameră! De ce biet Cesar trebuie rămâi aici?

— Pentru că tu eşti mai puternic şi mai viteaz decât Winnetou sau Sans-ear şi numai ţie îţi puteam încredinţa caii! i-am spus eu.

— Oh, ah, adevărat asta! Cesar puternic şi curajos este! El păzit cai şi nimeni nu furat!

Negrul era acum pe deplin mulţumit şi m-am întors în „cameră” unde domnea tăcerea. Doamna şi domnişoara au apărut în sfârşit. Acum arătau cu totul altfel. Erau îmbrăcate de parcă s-ar fi aflat pe Almeda1.

Straiele doamnelor şi domnişoarelor din Mexic seamănă cu cele pe care le poartă reprezentantele sexului frumos din bătrâna Europă. Poate că în Mexic hainele sunt mai bogat împodobite. Oricum, la femeile din Mexic se poate vedea un obiect vestimentar necunoscut în Europa. Este vorba despre rebozo, un soi de şal lung

1 Mare bulevard din Mexico City (n.a.).

de doi metri, pe care mexicancele îl poartă pe cap sau pe umeri. Atunci când se duce în vizită la câte o prietenă, senora sau senorita îşi va pune rebozo-upe cap. Şalul 'poate acoperi părul şi întreg spatele, dar poate fi purtat şi astfel încât să acopere faţa femeii sau fetei. De fapt, el nu acoperă doar faţa, ci întreaga făptură a mexicancei.

Un rebozo fin este întotdeauna lucrat, sau mai bine spus împletit de mâinile unei indience. Preţul unui rebozo fin variază între optzeci şi o sută şaizeci de pesos.

Atât dona Eulalia, cât şi senorita Alma purtau câte un astfel de rebozo de cea mai bună calitate. Amândouă se spălaseră pe mâini şi pe faţă şi erau încălţate cu pantofi. Dacă nu aş fi avut ocazia să le văd în „veşminte de lucru”, aş fi putut spune că fiica fermierului a făcut o impresie bună asupra mea.

Cele două urmaşe ale Evei s-au aşezat la masă, lăsând-o pe bătrâna negresă să se ocupe de toate. S-a vorbit mult despre „senor Allano” şi am înţeles că Alma îl „vânase” pe frumosul giuvaiergiu, pe care nu-1 putea uita.

Mâncărurile ce ni s-au servit au fost specific mexicane: carne de vită cu orez, cu boia din belşug, totul având o culoare cărămizie, turte cu usturoi, legume uscate, garnisite cu multă ceapă, carne friptă, acoperită cu un strat gros de piper negru, pui cu usturoi şi ceapă. Când am terminat de mâncat, gura-mi era arsă de boia şi piper, iar în

stomac simţeam usturoiul şi ceapa care parcă începeau să fiarbă, punându-mi măruntaiele pe foc. Pe loc, mi-au venit în minte stihurile: înghiţit-am iute tot ce mi s-a dat.

Şi acum sunt disperat.

Mi-era de parcă-nghiţisem iadul cu totul.

Şi mii de draci îşi porniseră-n stomacul meu jocul.

Plăpândele reprezentante ale sexului frumos s-au dovedit a fi mai puţin sensibile decât Old Shatterhand şi au spălat delicioasele mâncăruri cu rachiu. Pentru ca bunul Cesar să nu rămână cumva nemâncat, am avut grijă să-i trimit printr-un văcar o porţie mare de bunătăţi mexicane.

Rachiul rămas a fost turnat cu grijă într-o cutie de pomadă. Cine ştie, poate că, amestecat astfel cu produsul cosmetic, minunata licoare avea să se transforme într-un leac miraculos! Este de necrezut, dar urmaşele Evei au băut şi rachiul din cutia de pomadă!

Nici nu putea fi vorba să pornim la drum. Domnişoara Alma nu se mai dezlipea de bunul Bernard, iar eu, biet vânător din Vest, am rămas în compania doamnei Eulalia, pentru a-i face neobosit complimente. Pe cât de aspră se arătase soţia fermierului la început, pe atât de îndatoritoare şi blândă se arăta a fi acum. Dacă pentru ea fusesem la început doar Old Shatterhand, pe parcurs am devenit senor Carlos şi mai apoi don Carlos. în timp ce Bernard îşi depăna viaţa, vorbindu-i neobosit domnişoarei Alma, eu am ajuns în ochii doamnei Eulalia bravul şi curajosul don Carlos. Când ne-am ridicat, în sfârşit, de la masă, doamna Eulalia 1-a întrebat pe dragul de Carlos ce ar dori să-i ducă viitoarei sale soţii ca suvenir din Mexic. La aşa întrebare nu puteam răspunde printr-o minciună şi i-am spus bunei doamne Eulalia că nu aveam de gând să mă însor. Pentru a nu o mai reţine de la îndatoririle ei, i-am comunicat soţiei fermierului că trebuia să mă ocup de cai şi am ieşit din încăpere, grăbindu-mă să ajung la Cesar.

Negrul zăcea întins pe burtă şi făcea cu mâinile şi cu picioarele nişte gesturi care pentru mine erau de neînţeles,

scoţând tot soiul de sunete cu totul ciudate. Mi s-a părut chiar că bunul Cesar ar studia la anclong1 nişte complicate partituri de Richard Wagner.

— Cesar! am strigat eu.

La auzul glasului meu, negrul a ridicat puţin capul şi a început să urle:

— Oooh! Massa! Massa! Massa!

— Ce s-a întâmplat?

— Oooh! Ooh! Oh! Maaassaaaa! Cesar ai mâncat tot şi acum Cesar ars ca foc! Parcă foc în Cesar este! Parcă Cesar cuptor este! Massa ajutat Cesar, fiindcă Cesar murit!

1 Instrument muzical, din tuburi de bambus, cântărind cca 25 de kilograme (n.a.).

Acesta era, desigur, efectul piperului, al cepei şi al usturoiului. Bietul Cesar avea, într-adevăr, nevoie de ajutor, căci faţa lui semăna cu aceea a unui muribund.

— Trebuie să bei ceva care să te aline! i-am spus. Ce vrei, lapte, apă sau rachiu de busuioc?

Negrul a sărit numaidecât în picioare, zicând:

— Oh, oh, massa! Lapte şi apă nu ajutat nimic la Cesar! Numai rachiul salvat biet, bun Cesar!

— Atunci du-te repede la doamna Eulalia şi spune-i că mori pe loc, dacă nu bei rachiu!

Negrul a dispărut pe dată şi s-a întors foarte repede, ţinând în mână… ei, da, ţinând în mână o sticlă de rachiu pe jumătate plină! Eram de-a dreptul uluit! Buna doamnă Eulalia îi dăduse lui Cesar tot rachiul pe care-1 mai avea!

— Doamna Eula nu vrei dat rachiu la Cesar, dar Cesar spus că dom' Charley trimis pentru rachiu şi atunci doamna Eula ai dat rachiu la Cesar! mi-a comunicat negrul, fericit.

— Bine, bine! Bea ca să scapi de usturime şi de durere!

La cină am fost poftiţi din nou în „cameră”. Doamna Eulalia s-a aşezat lângă mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Don Carlos, trebuie să vă spun o taină!

— Despre ce este vorba, scumpă doamnă? am întrebat eu, cu prefăcută curiozitate.

— Nu vă pot spune nimic acum! După ce terminaţi cina, veniţi la platanii din faţa fermei!

Aha! O întâlnire, carevasăzică! Nu se cuvenea s-o refuz, mai ales că buna doamnă ar fi putut să-mi comunice un lucru important.

După cină, am ieşit pe poarta deschisă şi m-am întins sub platani. Din păcate, am fost nevoit să renunţ foarte repede la această poziţie comodă, pentru că senora Eulalia se apropia cu paşi repezi.

— Don Carlos, a început ea, don Carlos, vă mulţumesc! V-am cerut să veniţi aici, pentru că aveam a vă spune o taină! Aş fi putut vorbi cu altcineva, dar m-am gândit la dumneavoastră, fiindcă… fiindcă…

— Fiindcă aţi stat lângă mine la masă şi pentru că v-a fost mai uşor să mă chemaţi în acest loc. Nu-i aşa, senora Eulalia?

— Aşa e! Da, întocmai! Ascultaţi-mă! Don Bernardo a vorbit despre cei doi răufăcători pe urmele cărora aţi pornit! Ei au fost la ferma noastră!

— Ah, da? Când?

— Au plecat de aici alaltăieri dimineaţă.

— Şi încotro au pornit?

— Ziceau că se îndreaptă spre Sierra Nevada, pentru a ajunge apoi la San Francisco.

Aceasta era pentru mine o informaţie foarte importantă şi am înţeles de ce soţia fermierului dorise să mi se destăinuie. Alma vorbea mereu despre Allan. Probabil că le vorbise şi lui Fred şi Patrick Morgan despre fratele lui Bernard. Dona Eulalia se temea că bandiţii i-ar fi putut face rău lui Allan pentru a se răzbuna pe Bernard şi pe noi.

— Sunteţi sigură că ei au fost, doamnă Eulalia?

— Ei au fost, cu siguranţă, chiar dacă şi-au luat alte nume!

— Cei doi i-au pus fiicei dumneavoastră o sumedenie de întrebări legate de sora dumneavoastră şi de senor Allan?

— Da. Oamenii aceia ne-au şi rugat să le dăm ceva prin care sora mea să fie încredinţată că au fost la noi.

— Despre ce este vorba?
— Despre o scrisoare pe care cumnatul meu mi-a trimis-o din San Jose.
— Cumnatul dumneavoastră se mai află în viaţă?
— Da. Este proprietarul hotelului „Valladolid” din Sutterstreet şi se numeşte Enrique Gonzales.
— Când a plecat domnişoara Alma din San Jose pentru a se întoarce acasă?
—- în urmă cu trei luni.
— Vreţi să mi-i descrieţi pe cei doi oameni cărora le-aţi dat scrisoarea?
Dona Eulalia mi-a îndeplinit rugămintea, şi mi-am dat seama că avea dreptate. Cei doi străini care fuseseră la fermă şi plecaseră spre San Francisco erau, într-adevăr, Fred şi Patrick Morgan.
I-am mulţumit din suflet pentru tot ceea ce-mi spusese şi m-am alăturat tovarăşilor mei, care voiau să se odihnească. Urma să stăm şi de strajă pe rând. Fermierul crezuse de cuviinţă că era mai bine aşa, iar eu eram întru totul de acord cu el.
Într-o fermă mexicană există de cele mai multe ori un singur dormitor, în care se odihneşte toată lumea. Uneori în dormitor sunt găzduite şi animalele, de la cai şi vaci, până la pisici, expresia „cu căţel, cu purcel” fiind valabilă în sensul propriu. Podeaua dormitorului este din lut, fiind acoperită uneori cu paie sau muşchi, un mediu minunat pentru scorpioni, păianjeni, omizi şi alte vieţuitoare de soiul acesta. Atunci când doarme, mexicanul foloseşte ponchoul drept pătură.
Aceasta era situaţia şi la ferma lui don Fernando de Venango. în aceeaşi încăpere se odihneau fermierul, doamna Eulalia, domnişoara Alma, văcarii, negresa cea bătrână şi noi, distinşii oaspeţi. Mă simţeam întocmai ca într-un han de mâna a doua din Germania. Acolo, în schimbul unui bănuţ, ai dreptul de a dormi în paie şi de a folosi spătarul vreunui scaun vechi drept pernă. Aş fi fost

mulţumit dacă aş fi putut să dorm sub cerul liber, dar aş fi jignit-o pe senora Eulalia.

A doua zi în zori, am pornit la drum în urările de bine ale tuturor fiinţelor umane care se găseau la fermă. Chiar şi văcarul pe care-1 doborâsem la pământ ne-a urat drum bun şi a făcut-o probabil la porunca doamnei Eulalia.

Don Fernando de Venango y Colonna de Molynares de Gajalpa y Rostredo ne-a însoţit o bună bucată de drum, întorcându-se la fermă abia după ora prânzului. Fermierului îi părea rău să se despartă de „misionarii mormoni”, deşi tocmai aceştia îi băuseră o bună parte din minunatul rachiu.

Am ajuns pe malul lacului Mono, dar ne-am odihnit doar pentru scurtă vreme. Caii noştri îşi recăpătaseră puterile, pentru că se odihniseră la ferma lui don Fernando.

Am trecut Munţii Sierra Nevada şi am ajuns la Modesto. Apoi am călătorit cu trenul, ajungând, în cele din urmă, la San Francisco.

SFÂRŞIT